John Piper

Nu-ți irosi viața

NU-ŢI IROSI VIAŢA

Lui Louie Giglio şi pasiunii inimii lui
de a face faimă
Numelui lui Isus Cristos
în această generație

JOHN PIPER

NU-ŢI IROSI VIAŢA

Editura Perla Suferinței
Suceava, 2009

Titlu original:.**Don't Waste Your Life**
Copyright © by Desiring God Foundation
Published by Crossway Books a devision of Good News Publishers
Wheaton, Illinois 60187, U.S.A.

This edition published by arrangement
with Good News Publishers.
All rights reserved.

© 2006 Editura Perla Suferinței
Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Perla Suferinței.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PIPER, JOHN
Nu-ți irosi viața / John Piper. - Ed. a 2-a. - Şcheia : Perla suferinței, 2009
ISBN 978-606-8000-09-1

286.15

Cuprins:

Prefaţă 7

1. Căutarea unei singure pasiuni pentru care să trăiesc 9

2. Clarificarea: Frumuseţea lui Cristos, bucuria mea 20

3. Lăudându-ne doar în cruce 39

4. Mărindu-L pe Cristos prin durere şi moarte 56

5. Riscul este bun: Mai bine să-ţi pierzi viaţa decât s-o iroseşti 72

6. Scopul vieţii: Cu bucurie să-i faci pe alţii bucuroşi în Dumnezeu 91

7. Trăind pentru a dovedi că El este mai de preţ decât viaţa 98

8. Onorându-L pe Cristos de la 8 la 5 120

9. Măreţia lui Cristos în misiune şi milostenie 143

10. Rugăciunea mea: Nimeni să nu spună la urmă „Mi-am risipit viaţa!" 167

PREFAȚĂ

Pentru creştini şi necreştini

Biblia spune: „Nu ştiți [...] că voi nu sunteți ai voştri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul şi în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu" (1 Corinteni 6:19-20). Am scris această carte pentru a vă ajuta să gustați dulceața acestor cuvinte, în loc să le considerați amare sau plictisitoare.

Oricine ai fi tu, te găseşti într-una din următoarele două categorii: sau eşti creştin, sau Dumnezeu te cheamă acum să devii creştin. N-ai fi ajuns să citeşti această carte dacă Dumnezeu n-ar fi deja la lucru în viața ta.

Dacă eşti creştin, nu mai eşti al tău. Cristos te-a cumpărat cu prețul vieții Sale. Acum aparții de două ori lui Dumnezeu: El te-a făcut şi El te-a cumpărat. Asta înseamnă că viața ta nu mai este a ta. Este a lui Dumnezeu. De aceea, spune Biblia, „Proslăveşte pe Dumnezeu în trupul tău." Pentru asta te-a făcut Dumnezeu. Pentru asta te-a cumpărat Dumnezeu. Acesta este sensul, scopul vieții tale.

Dacă nu eşti creştin încă, iată ce îți oferă Isus Cristos: să aparții de două ori lui Dumnezeu şi să poți împlini scopul pentru care ai fost creat. Poate că nu ți se pare prea grozav acest lucru. Poate că a-L proslăvi sau a-L glorifica pe Dumnezeu nu înseamnă mare lucru pentru tine. Acesta este motivul pentru care în primele două capitole îți spun istoria mea, pe care o numesc „Creat pentru bucurie." Nu mi-a fost întotdeauna clar faptul că a căuta să-L slăveşti pe Dumnezeu înseamnă, de fapt, a-ți căuta propria bucurie a vieții. Acum văd

însă că milioane de oameni îşi irosesc viețile deoarece consideră aceste lucruri ca fiind distincte, separate, nu unul singur.

Există şi un avertisment. Calea bucuriei de a-L înălța pe Dumnezeu te va costa propria viață. Isus a spus: „Oricine îşi va pierde viața din pricina Mea şi din pricina Evangheliei, o va mântui." Cu alte cuvinte, este mai bine să-ți pierzi viața decât s-o iroseşti. Dacă trăieşti cu bucurie pentru a-i face pe alții bucuroşi în Dumnezeu, viața ta va fi grea, riscurile vor fi mari, însă bucuria ta va fi deplină. Aceasta nu este o carte despre cum să eviți o viață rănită, ci despre cum să eviți o viață irosită. Unii din voi veți muri slujindu-L pe Cristos. Asta nu va fi o tragedie. Tragedie înseamnă să prețuieşti mai mult viața ta decât pe Cristos.

Aş vrea să ştii că mă rog pentru tine, fie că eşti un student care visează pentru propria-i viață o schimbare fundamentală sau un pensionar care nădăjduieşte să nu-şi irosească anii din urmă. Dacă te întrebi pentru ce mă rog lui Dumnezeu, citeşte capitolul 10. Aceea este rugăciunea mea.

Deocamdată, Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru tine. Bucuria mea creşte cu orice suflet care caută slava lui Dumnezeu în fața lui Isus Cristos. Aminteşte-ți, ai o singură viață. Doar una. Ai fost creat pentru Dumnezeu. Nu-ți irosi viața!

John Piper
31 martie 2003

Capitolul 1

CĂUTAREA UNEI SINGURE PASIUNI PENTRU CARE SĂ TRĂIESC

Tatăl meu a fost un evanghelist. De fapt, încă este, chiar dacă acum nu mai călătoreşte. Când eram copil, erau rare ocaziile când mama, sora mea şi cu mine îl însoţeam în deplasările lui şi îl ascultam predicând. Tremuram tot când predica tata. În ciuda umorului deschis, caracteristic, întregul mesaj era izbitor de serios. În ochi avea o anumită licărire şi buzele i se strângeau când avalanşa de texte biblice ajungea la punctul culminant într-o aplicaţie.

„Mi-am irosit viaţa! Mi-am irosit-o!"

O, cum se tânguia tatăl meu! În copii, în adolescenţi, în tineri necăsătoriţi sau proaspăt căsătoriţi, în oameni de vârstă mijlocie sau în bătrâni, în inima fiecăruia ar fi băgat forţat atenţionările şi vai-urile lui Cristos. Cunoştea multe istorioare, istorioare pentru fiecare grup de vârstă – povestiri despre convertiri minunate, dar şi povestiri despre refuzuri îngrozitoare de a crede, urmate de morţi tragice. De puţine ori se întâmpla ca aceste povestiri să nu stoarcă lacrimi.

Pentru mine, copil fiind, una din cele mai captivante istorioare spuse de înflăcăratul meu tată era cea a unui om întors la Dumnezeu

la bătrâneţe. Biserica se rugase timp de decenii pentru acest om. El însă, fusese tare împotrivitor. Dar odată, nu ştiu cum, a apărut în adunare în timp ce tatăl meu predica. Spre surpriza tuturor, la sfârşitul serviciului, în timpul unei cântări a venit în faţă şi l-a luat de mână pe tatăl meu. În timp ce oamenii părăseau biserica, au luat loc pe o bancă din faţă. Dumnezeu îi deschisese inima către Evanghelia lui Cristos; a fost salvat de păcatele lui şi a primit viaţa veşnică. Dar aceasta nu l-a putut opri să spună printre suspine, în timp ce lacrimile curgeau pe faţa lui ridată – şi vai, ce impact au avut aceste cuvinte asupra mea ascultându-l pe tatăl meu povestindu-ne înlăcrimat această întâmplare reală – „Mi-am irosit viaţa! Mi-am irosit-o!"

Această poveste m-a afectat mai mult decât toate celelalte istorioare despre tineri care au pierit în accidente de circulaţie înainte de a-şi preda vieţile Domnului – şi anume, istoria unui bătrân care plângea în hohote fiindcă şi-a irosit viaţa. În anii aceia, Dumnezeu a trezit în mine frica şi dorinţa de a nu-mi irosi viaţa. Gândul că aş putea ajunge la bătrâneţe să spun printre lacrimi: „Mi-am irosit viaţa! Mi-am irosit-o!" era un gând înspăimântător şi oribil pentru mine.

„Doar o singură viaţă, care curând va fi trecut"

O altă forţă care mi-a afectat viaţa tânără – o forţă nebăgată în seamă la început, dar tot mai puternică pe măsura scurgerii anilor – a fost mesajul de pe tabloul simplu care atârna deasupra chiuvetei în bucătăria noastră. Ne-am mutat în casa aceea pe când aveam şase ani. Deci presupun că am observat acele cuvinte aproape în fiecare zi timp de doisprezece ani, până când am plecat la colegiu, la vârsta de optsprezece ani. Era o simplă bucată de sticlă vopsită cu negru pe spate, cu un şnur gri de jur împrejur, de care şi atârna pe perete. Pe faţă, scrise cu alb în stil englezesc vechi, erau cuvintele următoare:

„Doar o singură viaţă
Care curând va fi trecut;
Doar ce e pentru Cristos făcut
Va avea conţinut."

La stânga, lângă aceste cuvinte, era pictat un deal verde cu doi copaci şi o cărare maronie care se pierdea dincolo de vârful dealului. De câte ori, copil fiind, apoi adolescent cu coşuri pe faţă, cu dorinţe neîmplinite şi temeri, de câte ori nu m-am uitat la cărarea aceea maronie (viaţa mea), întrebându-mă ce poate fi după dealul acela... Mesajul era clar. Primeşti o singură viaţă. Atât. Doar una. Şi unitatea de măsură durabilă a acelei vieţi este Isus Cristos. Am cincizeci şi şapte de ani acum, când scriu această carte, iar acea inscripţie atârnă astăzi pe un perete de lângă uşa de la intrare a casei noastre. O văd ori de câte ori plec de acasă.

Ce însemna să-mi irosesc viaţa? Aceasta a fost o întrebare arzătoare. Sau, mai corect, ce însemna să trăiesc bine – să nu irosesc viaţa, ci să...? Cum să termin această propoziţie a fost „întrebarea". Nu eram sigur nici cum să exprim în cuvinte această întrebare, fără să iau în calcul răspunsul. Care era opusul irosirii vieţii? „Să am succes în carieră?" sau „să fiu fericit la maxim? " sau „să realizez ceva măreţ?", „să găsesc cel mai adânc înţeles şi cea mai adâncă semnificaţie în viaţă?", „să ajut cât mai mulţi oameni cu putinţă?", „să-L slujesc pe Cristos cu toată puterea?" sau „să-L slăvesc pe Dumnezeu în tot ce fac?" Există oare vreo idee, vreun scop, vreo ţintă, vreo esenţă a vieţii care să împlinească toate aceste visuri?

„Anii pierduţi"

Uitasem cât de apăsătoare a fost această întrebare pentru mine, până când am privit unele lucruri vechi din acei ani de început. Înainte de a părăsi locuinţa din Carolina de Sud în 1964, pentru a nu mai reveni niciodată să locuiesc acolo, Liceul Wade Hampton a publicat o revistă literară modestă cu poezii şi întâmplări. În acea revistă, aproape de sfârşit, era o poezie semnată cu numele Johnny Piper. O să vă scutesc de redarea ei. Nu era o poezie bună. Jane, editoarea, s-a îndurat s-o includă acolo. Ceea ce contează acum pentru mine este titlul şi primele patru versuri. Poezia era intitulată „Anii pierduţi". Lângă ea era un desen cu un bătrân care se legăna într-un balansoar. Poezia începea aşa:

Mult am căutat înţelesul ascuns al pământului;
Cât tinereţea de lungă mi-a fost căutarea în zadar.

Acum, când mă apropii de declinul anilor din urmă
Căutarea-mi trebuie s-o reiau.

Chiar şi peste prăpastia celor patruzeci de ani care mă separă de acea poezie, încă pot auzi refrenul înfiorător: „Mi-am irosit viaţa! Mi-am irosit-o!" Într-un fel, aceste cuvinte au trezit în mine pasiunea de a găsi esenţa vieţii, lucrul care este cel mai important în viaţă. Întrebarea de natură etică „dacă este ceva permis" a pălit în faţa întrebării, „care este lucrul cel mai important, lucrul esenţial?" Gândul de a-mi clădi viaţa pe o moralitate minimală sau pe o semnificaţie minoră – o viaţă definită de întrebarea: „Ce-mi este permis?" – mi s-a părut de-a dreptul dezgustător. Eu nu vroiam o viaţă minoră. Nu voiam să trăiesc la periferia realităţii. Vroiam să înţeleg lucrul cel mai important despre viaţă şi pe acesta să-l urmăresc.

Aerul pe care-l respiram era existenţialismul

Pasiunea de a nu rata *esenţa* vieţii, de a nu o irosi, s-a intensificat în colegiu – în tumultul anilor '60. Existau multe motive pentru această atitudine, motive care trec dincolo de neliniştea interioară a unui tânăr de 18 ani. „Esenţa" ataca peste tot. Aerul pe care-l respiram era existenţialismul. Şi baza existenţialismului era că „existenţa precede esenţa". Cu alte cuvinte, întâi exişti şi apoi, prin existenţă, îţi creezi propria esenţă. Îţi construieşti propria esenţă prin faptul că alegi liber să fii ceea ce doreşti să fii. În afară de tine, nu există o altă esenţă pe care s-o urmăreşti sau căreia să i te conformezi. Indiferent că îi spui acesteia „Dumnezeu", sau „Sens", sau „Scop" al vieţii – ea nu există până n-o creezi tu însuţi prin propria existenţă curajoasă. (Dacă-ţi încreţeşti fruntea şi zici: „Teoria asta sună ciudat de asemănător cu ceea ce numim noi azi postmodernism", nu fi surprins. Nu e nimic nou sub soare. Toate teoriile noi sunt, de fapt vechi, dar ambalate la nesfârşit în forme noi.)

Îmi amintesc că stăteam într-o sală întunecată de teatru şi urmăream un produs al existenţialismului: „teatrul absurd". Piesa era intitulată *Aşteptându-l pe Godot* (*Waiting for Godot*) de Samuel Beckett. Vladimir şi Estragon se întâlnesc sub un copac şi stau de

vorbă în aşteptarea lui Godot. Acesta nu vine niciodată. Către sfârşitul piesei un băiat le spune că Godot nu mai vine. Ei hotărăsc să plece, dar nu se mişcă din loc. Nu se duc nicăieri. Cade cortina şi God[ot] nu mai vine (observaţi jocul de cuvinte din limba engleză – unde *God* înseamnă Dumnezeu – şi implicaţia pe care încearcă piesa s-o transmită: oamenii Îl aşteaptă pe Dumnezeu, dar El nu mai vine niciodată – n.tr.).

Aceasta era viziunea lui Beckett despre oamenii ca mine – care aşteaptă, caută, speră să găsească Esenţa lucrurilor, în loc să-şi creeze propria lor esenţă prin existenţa lor liberă şi neîngrădită. Nicăieri – spre asta te îndrepţi, încerca el să spună, dacă urmăreşti o Idee, sau un Scop, sau o Ţintă sau o Esenţă transcendentală.

„Omul lui Nicăieri"

Trupa The Beatles şi-a lansat albumul *Suflet de cauciuc* (*Rubber Soul*) în luna decembrie a anului 1965, exprimând într-un cântec, cu o putere irezistibilă pentru generaţia mea, existenţialismul în care credeau. Poate că acest lucru se vede cel mai clar în piesa „Omul lui Nicăieri" a lui John Lennon.

El este un om real, omul lui Nicăieri,
Din ţara lui Nicăieri
Făcând planuri spre Nicăieri
Pentru Nimeni.
Nu are un punct de vedere,
Nu ştie încotro se duce
Nu seamănă el puţin cu tine şi cu mine?

Acestea erau, mai ales pentru studenţii din colegii, zile ameţitoare. Însă, din fericire, Dumnezeu n-a rămas tăcut. Nu toţi s-au lăsat ademeniţi de momeala absurdului şi de seducţia goliciunii eroice. Nu toţi s-au prăbuşit în faţa afirmaţiilor lui Albert Camus[1] şi Jean Paul Sartre[2]. Chiar şi cei fără rădăcini în Adevăr ştiau că trebuie să fie ceva mai mult, ceva dincolo de noi, cineva mai mare, mai puternic şi un scop al vieţii mai înalt decât ceea ce puteam vedea în oglindă.

„Răspunsul, răspunsul plutea în aer"

Bob Dylan scria cântece în care mesaje indirecte de speranţă explodau pe scenă, făcând aluzie la o Realitate care nu se va lăsa aşteptată la nesfârşit. Lucrurile nu vor rămâne la nesfârşit aşa. Mai devreme sau mai târziu, cel încet va fi rapid şi primul va fi ultimul. Şi asta nu pentru că suntem noi stăpânii existenţiali ai sorţii noastre absurde. Ci pentru că lucrurile acestea ni se vor întâmpla, fie că vrem, fie că nu. Cel puţin asta am simţit în cântecul *Vremurile sunt în schimbare* (*The Times They Are A-Changing*).

S-a tras o linie,
S-a rostit o sentinţă,
Cel ce e încet acum
Va fi rapid mai târziu.
Şi aşa cum acest prezent
Va fi mai târziu trecut,
Ordinea se schimbă repede.
Cel care este acum cel dintâi
Va fi mai târziu cel din urmă,
Fiindcă vremurile sunt în schimbare.

Cred că îi scotea din sărite pe existenţialişti să-l audă pe Dylan cum le alungă, poate chiar fără să ştie, relativismul generalizat cu repetarea sa îndrăzneaţă, „Răspunsul... Răspunsul" din hit-ul bombă, *Pluteşte în vânt* (*Blowin' in the Wind*).

De câte ori trebuie să privească un om în sus
Pentru a vedea cerul?
Da, şi câte urechi trebuie să aibă un om
Pentru a-i auzi pe oameni cum plâng?
Da, şi câţi trebuie să moară
Până când îşi va da el seama că prea mulţi au murit?
Răspunsul, prietene, pluteşte în vânt,
Răspunsul pluteşte în vânt.

De câte ori poate privi un om în sus fără să vadă cerul? Există un cer, acolo sus, care trebuie văzut. Poţi privi de zece mii de ori în sus şi să spui că nu-l vezi. Însă acest lucru nu are absolut nici un efect asupra existenţei lui obiective. El este acolo, deasupra. Şi, într-o zi, tu îl vei vedea. De câte ori trebuie să priveşti în sus pentru a-l vedea? Există un răspuns. Acest Răspuns, unic, nu trebuie să-l inventezi tu sau să-l creezi. Nu este responsabilitatea ta. El îţi este exterior. Este real, şi obiectiv, şi sigur. Într-o zi îl vei auzi. Nu-l creezi tu. Nu-l defineşti tu. El îţi vine din afară şi, mai devreme sau mai târziu, te vei conforma lui sau te vei pleca în faţa lui.

Aşa ceva înţelegeam eu din cântecul lui Dylan şi totul în mine spunea: „Da! Aşa este!" Există un Răspuns cu majusculă. Ratarea acestui răspuns însemna o viaţă risipită. Găsirea lui însemna să am un Răspuns unificator la toate întrebările mele.

Potecuţa maronie care suia dealul din tabloul aşezat în bucătăria noastră îşi urma drumul sinuos – în tot cursul anilor şaizeci – printre ispitele atrăgătoare ale absurdităţilor intelectuale. O! Cât de curajoşi păreau cei din generaţia mea când părăseau cărările vechi şi călcau în capcanele laterale! Unii chiar făceau paradă cu atitudinea lor şi se lăudau: „Eu am ales calea către libertate. Mi-am creat propria existenţă. M-am scuturat de vechile reguli. Priviţi cum îmi atârnă piciorul secţionat!"

Tipul cu plete şi pantaloni scurţi

Însă Dumnezeu, în marea Sa îndurare, a continuat să pună atenţionări foarte serioase de-a lungul cărării vieţii mele. În iarna lui 1965, Francis Schaeffer a ţinut o serie de prelegeri la Colegiul Wheaton, prelegeri care mai târziu au fost adunate şi publicate în lucrarea, *Dumnezeul care există* (*The God Who Is There*).[3] Titlul arată simplitatea şocantă a tezei. Dumnezeu există. Nu aici, definit şi modelat de propriile mele dorinţe. Dumnezeu este acolo. Un fapt obiectiv.

O Realitate Absolută (şi Schaeffer avea un anumit mod de a pronunţa cuvântul Realitate). Tot ceea ce ne apare nouă ca fiind realitate este dependent de Dumnezeu. Există creaţie şi Creator,

nimic mai mult. Iar creaţia îşi primeşte întregul ei sens şi scop de la Dumnezeu.

Aici a fost un indice convingător: „Rămâi pe calea adevărului obiectiv. În acest fel nu-ţi vei irosi viaţa. Rămâi pe calea pe care a mers şi înfocatul tău părinte evanghelist. Nu uita tabloul de pe peretele bucătăriei". Aici a fost o confirmare intelectuală solidă că viaţa ar fi irosită pe tărâmurile existenţialismului. „Rămâi pe terenul solid. Există un Adevăr. Există un Ţel şi un Scop, şi o Esenţă a tuturor lucrurilor. Continuă să cauţi. O vei găsi."

Cred că n-are rost să ne plângem că ne petrecem anii de colegiu studiind lucrurile evidente – şi anume că există un Adevăr, o existenţă şi o valoare obiectivă. Este ca şi cum un peşte se duce la şcoală să înveţe că există apă sau o pasăre învaţă că există aer sau un vierme învaţă că există noroi. Însă se pare că, în ultimii aproximativ două sute de ani, acesta a fost scopul principal al unei bune educaţii. Şi opusul lui este esenţa educaţiei greşite. Deci nu mă plâng de anii petrecuţi cu învăţarea lucrurilor evidente.

Omul care m-a învăţat să văd

Cu adevărat, Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru profesorii şi pentru scriitorii care şi-au dedicat energii creative extraordinare pentru a ne face să credem în existenţa copacilor şi a apei, şi a dragostei, şi a lui Dumnezeu. C.S. Lewis, care a murit în aceeaşi zi cu John F. Kennedy în 1963 şi care a predat la Oxford, a apărut deasupra orizontului potecuţei mele maronii în 1964 cu o strălucire atât de mare încât este posibil să exagerez impactul pe care l-a avut asupra vieţii mele.

Cineva mi-a făcut cunoştinţă în primul an de colegiu cu scrierile lui Lewis prin cartea *Creştinismul redus la esenţe* (*Mere Christianity*).[4] În următorii cinci sau şase ani nu am fost aproape niciodată fără vreo carte de-a lui la îndemână. Consider că fără influenţa lui, nu mi-aş fi trăit viaţa cu aceeaşi bucurie şi eficacitate. Am motive să cred acest lucru.

El m-a făcut să fiu precaut faţă de snobismul periodic. El mi-a arătat ca noutatea nu înseamnă virtute şi că ceea ce e vechi nu înseamnă viciu. Adevărul, frumuseţea, bunătatea nu sunt determinate

de timpul în care se manifestă. Nimic nu este inferior pentru că este vechi şi nimic nu este valoros pentru că este modern. Lucrul acesta m-a eliberat de sub tirania noutăţii şi a deschis în faţa mea înţelepciunea tuturor timpurilor. Până în ziua de astăzi îmi iau o mare parte din hrana spirituală din veacurile trecute. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru demonstraţia convingătoare asupra evidenţei a lui Lewis. Mi-a demonstrat şi m-a convins că logica riguroasă, precisă, pătrunzătoare nu este opusă sentimentului profund şi stimulator al sufletului şi al imaginaţiei vii, active, chiar jucăuşe. El a fost un „raţionalist romantic". A îmbinat lucruri despre care multă lume crede, în ziua de astăzi, că se exclud reciproc: raţionalismul şi poezia, logica rece şi sentimentul cald, proza disciplinată şi imaginaţia liberă. Prin zdruncinarea acestor clişee vechi m-a făcut să pot gândi exact şi să scriu poezie, să argumentez în favoarea învierii şi să-I compun cântări lui Cristos, să zdrobesc un argument şi să îmbrăţişez un prieten, să solicit o definiţie şi să folosesc o metaforă.

Lewis mi-a dat o înţelegere intensă despre „realitatea" lucrurilor. Nici nu pot exprima cât de mult înseamnă asta. Să te trezeşti dimineaţa şi să conştientizezi cât de tare este salteaua, să-ţi dai seama de căldura razelor soarelui, de ticăitul ceasului, de starea pură a lucrurilor („calitatea esenţială" aşa cum o numeşte el[5]). El m-a ajutat să revin la viaţă. M-a ajutat să văd lucrurile care sunt în lume – lucruri pe care dacă nu le-am avea, am fi în stare să plătim milioane şi milioane de dolari, dar pe care, avându-le, le ignorăm. El m-a făcut mai treaz în faţa frumuseţii. Mi-a atenţionat sufletul că există minuni zilnice care-mi vor trezi adorarea şi închinarea dacă-mi voi deschide ochii. El mi-a scuturat sufletul aţipit şi mi-a aruncat în faţă apa îngheţată a realităţii, astfel încât viaţa şi Dumnezeu, şi raiul, şi iadul au dat buzna în lumea mea cu glorie şi cu groază în acelaşi timp.

El a demascat opoziţia intelectuală sofisticată în faţa existenţei obiective şi a valorii obiective, arătându-le ce erau de fapt: o nebunie totală. Conducătorul filozofiei generaţiei mele era dezbrăcat, n-avea nici o haină pe el, şi scriitorul cărţilor copiilor de la Oxford a avut curajul să spună acest lucru.

„Nu poţi să continui *să vezi prin* lucruri mereu. Scopul în a vedea prin ceva este să vezi ceva prin el. Este bine ca fereastra să fie transparentă pentru că strada sau grădina de dincolo de fereastră sunt

opace. Cum ar fi fost dacă ai fi văzut şi prin grădină? Nu are nici un sens să încerci „să vezi prin" principiile esenţiale. Dacă vezi prin tot, atunci totul e transparent. Însă o lume cu totul transparentă este o lume invizibilă. „Să vezi prin" toate lucrurile este acelaşi lucru cu a nu vedea."[6]

O! Câte s-ar mai putea spune despre modul în care a văzut C.S. Lewis lumea şi despre modul în care s-a exprimat. El are defectele lui, unele din ele serioase. Însă eu nu voi înceta să-I mulţumesc lui Dumnezeu pentru acest om remarcabil care a apărut pe cărarea mea la momentul cel mai potrivit.

O logodnică este un fapt teribil de obiectiv

A mai existat o forţă care mi-a consolidat încrederea neşovăielnică în existenţa neabătută a realităţilor obiective. Numele ei a fost Noël Henry. M-am îndrăgostit de ea în vara lui 1966. Mult prea devreme, probabil. Dar până la urmă totul a ieşit bine: încă o mai iubesc. Nu există ceva mai bun, care să trezească la realitate o imaginaţie filozofică rătăcitoare, precum gândul de a avea o soţie şi copii pe care să-i îngrijeşti.

Ne-am căsătorit în luna decembrie 1968. Căsătoria face ca un om să-şi exerseze gândirea în relaţiile cu oamenii reali. Din acel moment, orice gând a fost privit prin prisma relaţiei. Nimic nu mai era doar o idee, ci aveam acum idei care o aveau pe soţia mea în ele, iar mai apoi şi pe cei cinci copii ai noştri. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru pilda lui Cristos şi pentru Biserica în care am fost nevoit să trăiesc în ultimii patruzeci şi cinci de ani. Sunt lecţii în viaţă – în viaţa neirosită – pe care n-aş fi avut ocazia să le învăţ fără această relaţie (la fel cum există, probabil, lecţii pe perioada unei vieţi trăite în singurătate, pe care cineva nu le-ar putea învăţa în alt fel).

Te binecuvântez, mononucleoză, pentru viaţa mea

În toamna lui 1966, Dumnezeu se apropia de mine cu o cărare ce se strâmta mereu. Când s-a întâmplat această schimbare decisivă, Noël s-a întrebat ce e cu mine. Începuse primul semestru, în toamnă,

şi eu nu apărusem nici la ore, nici la capelă. În cele din urmă m-a găsit în centrul de sănătate stând de trei săptămâni la orizontală şi suferind de mononucleoză. Planul de viaţă de care eram aşa de mândru cu patru luni mai înainte se destrăma în mâinile mele cuprinse de febră.

În luna mai, aveam o încredere plină de bucurie că viaţa mea va fi împlinită urmând cariera medicală. Iubeam biologia; îmi plăcea ideea de a-i vindeca pe oameni. Îmi plăcea să ştiu, în sfârşit, care este rostul meu în colegiu. Aşa că am decis rapid în cursul verii să frecventez cursuri de chimie generală, pentru a recupera materia, şi în toamnă să pot astfel urma cursurile de chimie organică.

Acum, cu mononucleoză, pierdusem trei săptămâni din chimia organică. Am pierdut ce recuperasem. Dar un lucru mai important a fost că păstorul Harold John Ockenga, de la Biserica Park Street din Boston, predica la capelă în fiecare dimineaţă în timpul unei săptămâni dominant spirituală. Eu ascultam mesajele la postul de radio al colegiului. Niciodată n-am auzit Scripturile expuse astfel. Dintr-o dată, toată obiectivitatea glorioasă a Realităţii s-a centrat pe Cuvântul lui Dumnezeu pentru mine. Zăceam acolo ca trezit dintr-un vis şi ştiam, acum după ce mă trezisem, ce trebuia să fac.

Noël a venit să mă viziteze şi am întrebat-o: „Ce ai zice dacă, în loc de o carieră în medicină, m-aş înscrie la un seminar teologic?" Ca de fiecare dată când am întrebat-o pe parcursul anilor ceva de felul acesta, mi-a răspuns: „Dacă într-acolo te conduce Dumnezeu, acolo te voi urma şi eu." Începând din acel moment şi până în prezent nu m-am îndoit niciodată că aceasta a fost chemarea mea în viaţă – să fiu slujitor al Cuvântului lui Dumnezeu.

Capitolul 2

CLARIFICAREA: FRUMUSEŢEA LUI CRISTOS, BUCURIA MEA

În 1968 habar n-aveam ce însemna să fii slujitor al Cuvântului. Gândul că aş putea fi păstor era la fel de departe de mine aşa cum era şi de soţia mea gândul că ar putea fi soţie de păstor. Dar atunci ce să fiu? Să mă fac învăţător, misionar, scriitor, poate profesor de literatură cu bune cunoştinţe teologice? Tot ce ştiam era că Realitatea supremă mi-a centrat dintr-o dată viaţa pe Cuvântul lui Dumnezeu. Marea Ţintă, marea Esenţă şi marele Scop cu care doream să mă unesc se legau acum inseparabil de Biblie. Porunca era clară: „Caută să te înfăţişezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie ruşine şi care împarte drept Cuvântul adevărului" (2 Timotei 2:15). Pentru mine asta însemna seminarul, cu accent pe înţelegerea şi pe mânuirea corectă a Bibliei.

Am învățat să nu-mi retez singur capul

Bătălia pentru învățarea lucrurilor evidente a continuat. Asaltul modern asupra realității – asupra faptului că există o realitate obiectivă reală în afara noastră, realitate care poate fi cunoscută – a transformat studiul biblic într-o mlaştină de subiectivitate. Acest lucru se poate vedea şi în biserici atunci când grupuri mici îşi împărtăşesc impresiile lor subiective despre ce înseamnă *pentru ei* textul biblic, fără a fi ancorați în înțelesul original. Dar poate fi văzut şi în cărți academice, unde învățați foarte creativi îşi taie singuri capul atunci când susțin că textele nu au nici un înțeles obiectiv.

Dacă există doar o viață de trăit pe acest pământ, şi dacă aceasta nu trebuie irosită, nimic nu-mi părea mai important ca aflarea a ceea ce vroia Dumnezeu să spună prin Biblie, având în vedere că El i-a inspirat pe cei care au scris-o. Iar dacă această teorie era combătută, atunci nimeni nu mai putea spune care viață este valorificată şi care este irosită. Am fost şocat să observ că, în lumea academică, intelectualii îşi folosesc de foarte multe ori toată puterea intelectuală pentru a combate şi a desființa ceea ce ei înşişi au scris! Adică au enunțat *teorii ale sensului* prin care susțineau că nu există nici un înțeles valid în texte. Oamenii obişnuiți care citesc ceea ce scriu acum vor considera (sper) că aşa ceva este imposibil. Nu vă condamn. Aşa este. Însă realitatea este că până în ziua de astăzi profesori bine plătiți şi bine hrăniți folosesc taxele pentru educație şi banii din impozitele noastre pentru a argumenta că „din moment ce literatura nu transmite în mod fidel realitatea, interpretarea literală nu trebuie, în mod necesar, să transmită fidel realitatea care este literatura." [1]

Cu alte cuvinte, din moment ce nu putem cunoaşte realitatea obiectivă din afara noastră, nici în ceea ce scriem nu poate exista vreun înțeles obiectiv. Deci interpretarea nu înseamnă să încercăm să găsim vreun lucru obiectiv pe care autorul l-a inserat în text, ci ea înseamnă doar exprimarea unor idei care ne trec prin minte în timp ce citim. Lucru care nu contează, de fapt, fiindcă atunci când alții citesc ce am scris noi nu vor avea nici ei nici cea mai vagă idee despre intențiile noastre. Este doar un joc. Numai că este sinistru, fiindcă toți aceşti învățați (şi membri de grupări minuscule) insistă ca

scrisorile lor de dragoste şi contractele lor să fie judecate după o singură regulă: după ceea ce au intenţionat să spună. Orice pălăvrăgeală la auzirea unui *da* când eu am scris *nu* n-ar fi luată în serios.

Şi aşa a ajuns existenţialismul să se culcuşească la un loc cu Biblia: existenţa precede esenţa, ziceau ei. Cu alte cuvinte, eu nu găsesc sensul – eu îl creez. Biblia este un bulgăr de lut, iar olarul sunt eu. Interpretarea este creaţie. Existenţa mea ca subiect creează „esenţa" obiectului. Nu râdeţi. Ei erau serioşi. Şi încă sunt. Doar că azi au alte nume.

Luând apărarea strălucirii soarelui de amiază

În această încurcătură de subiectivitate a apărut profesorul de literatură de la Universitatea din Virginia, E.D. Hirsch. Citirea cărţii lui *Valabilitate în interpretare* (*Validity in Interpretation*) în timpul anilor mei de seminar a fost ca şi cum aş fi simţit o stâncă tare sub picioare, în mijlocul oceanului de nisipuri mişcătoare al conceptelor contemporane despre sens. Ca majoritatea călăuzitorilor pe care mi i-a trimis Dumnezeu de-a lungul căii mele, Hirsch susţinea ceea ce era evident. Da, el argumenta că, da!, există un sens original pe care l-a avut autorul în minte atunci când a scris. Şi, da, o interpretare validă caută acea intenţie în text şi aduce argumente când susţine că a găsit-o. Lucrul acesta mi se părea tot aşa de evident ca strălucirea soarelui în miezul zilei. Aceasta era premisa tuturor în viaţa de zi cu zi, atunci când vorbeau sau scriau ceva.

Poate că şi mai important a fost faptul că părea firesc să fie astfel. Nici unul din noi nu doreşte ca notele noastre, scrisorile şi contractele noastre să fie interpretate diferit de ceea ce am intenţionat. Astfel, bunul simţ sau Regula de Aur cere să-i citim pe alţii aşa cum ne-ar plăcea nouă să fim citiţi. Mi s-a părut că multă vorbărie filozofică despre sensul lucrurilor era pură ipocrizie: la universitate subminez existenţa sensului obiectiv, dar acasă (şi la bancă) insist asupra lui. Eu nu doream să intru în acest joc. Mi se părea că este o teribilă irosire a vieţii. Dacă n-ar exista o interpretare serioasă bazată pe un sens real, obiectiv, neschimbător, original, atunci întreaga mea fiinţă ar striga, „Să mâncăm, să bem şi să ne

veselim. Dar să nu tratăm științele, în nici un caz, ca și cum ar conta cu adevărat."

Moartea lui Dumnezeu și moartea înțelesului (sensului) lucrurilor

Lucrurile începeau să se clarifice. Într-o după-amiază friguroasă din 1965 la Colegiul Wheaton, am luat să citesc numărul nou al revistei *Times*; eram într-un colț al bibliotecii, la etajul doi, și am citit editorialul de pe prima pagină: *E Dumnezeu mort?* (22 octombrie 1965). „Ateii creștini" de felul lui Thomas J.J. Altizer au răspuns: Da! la această întrebare. Nu era ceva nou. Friedrich Nietzsche dăduse anunțul mortuar cu o sută de ani mai înainte: „Unde este Dumnezeu? Vă voi spune. L-am omorât – tu și eu. Noi toți suntem ucigașii Lui. Dumnezeu este mort. Dumnezeu rămâne mort și noi L-am omorât."[2] A fost o afirmație care l-a costat: Nitzsche și-a petrecut ultimii ani din viață într-o stare semi-cataleptică și a murit în 1900.

Însă „ateii creștini" îndrăzneți ai anilor '60 n-au calculat costurile de a lua locul lui Dumnezeu, în calitate de *supermeni* [așa cum îi numește Nietzsche]. Băutura tare a existențialismului a dezlegat limbile acestor teologi creativi. Și astfel afirmația sinucigașă că Dumnezeu este mort a fost rostită din nou. Și dacă a murit Dumnezeu, atunci a murit și orice înțeles (sens) al textelor. Dacă moare baza realității obiective, atunci moare și încercarea de a scrie sau de a vorbi despre realitatea obiectivă. Toate acestea se țin una de alta.

Așa că izbăvirea mea, din ultima parte a anilor șaizeci, de nebunia uciderii lui Dumnezeu m-a dus în mod natural, la începutul anilor șaptezeci, la izbăvirea de acea goliciune ipocrită a subiectivismului hermeneutic – noțiunea perfidă că nu există înțeles în nici o afirmație (cu excepția acesteia). Acum eram pregătit pentru adevărata lucrare din seminar: să descopăr ce spune Biblia despre cum să nu-mi irosesc viața.

Învățând „disciplina severă" a citirii Bibliei

Datoria mea față de Daniel Fuller este imensă în acest moment. El preda hermeneutica – știința care se ocupă cu interpretarea Bibliei.

Nu numai că mi l-a prezentat pe E.D. Hirsch şi m-a forţat să-l citesc cu rigoare, dar tot el a fost cel care m-a învăţat şi cum să citesc Biblia în felul pe care Matthew Arnold îl numea *disciplină severă*. El mi-a arătat ce era evident: că versetele Bibliei nu sunt un şirag de perle înşirate pe o aţă, ci sunt verigi ale unui lanţ. Scriitorii au dezvoltat tipare uniformizate de gândire. Ei au gândit aşa: „Veniţi totuşi să ne judecăm, zice Domnul" (Isaia 1:18). Asta înseamnă că, la fiecare pasaj din Scriptură, cineva ar trebui să întrebe cum se leagă acea parte de toate celelalte părţi pentru a transmite un mesaj coerent. Apoi paragrafele ar trebui legate unele de altele în acelaşi fel. Apoi capitolele, apoi cărţile, şi tot aşa până când unitatea Bibliei este descoperită în termenii ei proprii.

Mă simţeam de parcă potecuţa maronie a vieţii mele intrase acum într-o livadă, într-o vie sau o grădină cu roade care-ţi făceau mintea să zburde, inima să vibreze, viaţa să se schimbe şi aceste roade puteau fi culese la orice pas. Niciodată nu mai zărisem atâta adevăr şi atâta frumuseţe condensate într-un spaţiu atât de restrâns. Biblia mi-a părut atunci, aşa cum mi se pare şi acum, inepuizabilă. Asta era ce visasem la centrul de sănătate când eram bolnav de mononucleoză, când Dumnezeu m-a chemat să fiu slujitor al Cuvântului. Acum se punea problema: Care este Ţelul, Scopul, Centrul, Esenţa acestei licăriri minunate de Adevăr divin?

O frântură a motivului pentru care eu şi ceea ce mai există suntem în fiinţă

Cu fiecare curs nou la care participam, înţelegeam mai mult şi totul începea să fie mai clar. O! Ce binecuvântare au fost acei trei ani în seminar! La ultimul curs predat de dr. Fuller, intitulat „Unitatea Bibliei" (există şi o carte care poartă acest titlu)[3] steagul unificator a fost coborât peste întreaga Biblie.

Dumnezeu a hotărât o istorie răscumpărătoare a cărei urmare revelează deplin gloria Lui, astfel încât, la sfârşit, cel mai mare număr posibil de oameni să fi avut antecedentele necesare pentru a le stârni acea dragoste înfocată de Dumnezeu... Unul din lucrurile pe care Dumnezeu îl face în toată istoria răscumpărătoare este să-Şi arate îndurarea în aşa fel încât cel mai mare număr posibil de oameni

să se desfăteze în El cu toată inima, puterea şi mintea pentru veşnicie. Când pământul noii creaţii va fi plin de astfel de oameni, atunci scopul pentru care Dumnezeu Şi-a arătat îndurarea se va fi îndeplinit. Toate evenimentele istoriei răscumpărătoare şi sensul lor, aşa cum sunt consemnate în Biblie, formează o unitate prin faptul că se îmbină pentru a îndeplini acest scop.[4]

În aceste fraze erau semințele viitorului meu. Pasiunea care urma să-mi conducă viaţa îşi avea rădăcinile aici. Una din aceste semințe era în cuvântul „glorie" – ţelul lui Dumnezeu în istorie era „să-şi reveleze deplin gloria Lui". O altă sămânță era în cuvântul „desfătat" – ţelul lui Dumnezeu era ca oamenii „să se desfăteze în El cu toată inima". Pasiunea vieţii mele a fost să înţeleg şi să trăiesc, şi să învăţ, şi să predic despre felul cum aceste două ţeluri ale lui Dumnezeu se leagă unul de altul – pentru că, într-adevăr, ele nu sunt două, ci unul singur.

Devenea din ce în ce mai clar că dacă nu vroiam să spun spre sfârşitul vieţii mele: „Mi-am irosit viaţa!", trebuia să mă străduiesc într-un fel sau altul să înţeleg scopul suprem al lui Dumnezeu şi să mă alătur Lui în acest plan. Dacă viaţa mea trebuia să aibă o pasiune unică, satisfăcătoare şi unificatoare, atunci aceasta trebuia să fie pasiunea lui Dumnezeu. Şi, dacă Daniel Fuller avea dreptate, pasiunea lui Dumnezeu era arătarea gloriei Sale şi desfătarea inimii mele în El.

Toată viaţa mea de atunci încoace mi-am petrecut-o gustând, examinând, şi explicând acest adevăr. A devenit tot mai clar, mai sigur şi mai provocator cu fiecare an ce a trecut. Mi-a devenit şi mai clar că a-L glorifica pe Dumnezeu şi a te bucura de Dumnezeu, a-L savura pe El nu sunt lucruri diferite. Acestea două se leagă una de alta nu ca fructele şi animalele, de exemplu, ci ca fructele şi merele. Merele sunt fructe. A te bucura de Dumnezeu mai presus de orice lucru reprezintă unul dintre modurile de a-L glorifica. A te bucura de Dumnezeu Îl scoate în evidenţă pe El ca valoarea ta supremă. Să te bucuri de Dumnezeu îl face pe El să pară extrem de valoros.

Un predicator al secolului al optsprezecelea a pecetluit descoperirea

Jonathan Edwards a intervenit în viaţa mea în acea perioadă, aducând confirmarea cea mai puternică a acestui adevăr, pe care am văzut-o vreodată în afara Bibliei. A fost o confirmare puternică fiindcă arăta că adevărul este biblic. Acum când scriu, în anul 2003, aniversăm 300 de ani de la naşterea lui. A fost păstor şi teolog în New England. Pentru mine el a devenit cel mai important învăţător decedat din afara Bibliei. Nici un alt om din afara Bibliei nu mi-a conturat mai mult viziunea despre Dumnezeu şi despre viaţa creştină, ca Jonathan Edwards.

Îi mulţumesc lui Dumnezeu că Edwards nu şi-a irosit viaţa. Viaţa lui s-a sfârşit brusc în urma unui vaccin neizbutit contra variolei, pe când avea cincizeci şi patru de ani. Dar a trăit frumos. Viaţa lui ne inspiră pe toţi datorită zelului arătat pentru a nu şi-o irosi şi datorită pasiunii sale pentru supremaţia lui Dumnezeu. Să ne gândim, de exemplu, la unele hotărâri pe care le-a luat pe când avea doar douăzeci şi ceva de ani, cu scopul de a-şi spori trăirea pentru gloria lui Dumnezeu.

> *„Sunt hotărât să nu pierd niciodată nici un moment al vieţii, ci să le folosesc pe toate în cel mai bun mod cu putinţă."*
>
> **Hotărârea nr. 5**

> *„Sunt hotărât să trăiesc cu toată puterea, în tot timpul vieţii mele."*
>
> **Hotărârea nr. 6**

> *„Sunt hotărât să trăiesc în felul în care îmi voi dori să o fi făcut în clipa morţii."*
>
> **Hotărârea nr. 17**

> *„Sunt hotărât să mă străduiesc cu toată puterea, fiinţa, vigoarea şi vehemenţa, da!, cu toată violenţa de care sunt capabil, ca să-mi obţin cât mai multă fericire pentru lumea cealaltă."*[5]
>
> **Hotărârea nr. 22**

Ultima hotărâre (nr. 22) ne poate surprinde ca fiind egoistă, chiar periculoasă, dacă nu înțelegem conexiunea adâncă din mintea lui Edwards între gloria lui Dumnezeu şi fericirea creştinilor. Violența la care s-a referit el era aceea la care s-a referit şi Domnul Isus când a zis: „Mai bine să-ți scoți ochiul pentru a înfrânge pofta, şi astfel să mergi în cer, decât să trăieşti în înțelegere cu păcatul şi să ajungi în iad" (traducerea Cornilescu: „Dacă deci ochiul tău cel drept te face să cazi în păcat, scoate-l şi leapădă-l de la tine; căci este spre folosul tău să piară unul din mădularele tale şi să nu-ți fie aruncat tot trupul în gheenă." Matei 5:29). În ceea ce priveşte căutarea propriei fericiri, remarcați că Edwards era absolut convins că a fi fericit în Dumnezeu este modul în care noi Îl glorificăm. Acesta este motivul pentru care am fost creați. Delectarea, desfătarea noastră în Dumnezeu nu era pentru noi doar o preferință sau o opțiune a vieții; ea este datoria noastră pe care s-o îndeplinim cu bucurie, şi ar trebui să fie singura pasiune a vieții noastre. De aceea, hotărârea de a mări la maximum fericirea în Dumnezeu însemna acelaşi lucru cu hotărârea de a-L arăta pe El mai glorios decât orice altă sursă de fericire. Căutarea fericirii în Dumnezeu şi glorificarea lui Dumnezeu sunt unul şi acelaşi lucru.

Când în sfârşit, totul capătă sens

Iată cum explică Edwards acest lucru. Pe când abia trecuse de douăzeci de ani, el a ținut o predică având ca subiect principal: „Cei evlavioşi au pregătită o fericire neştiută şi de neconceput." Textul era din 1 Ioan 3:2, „Şi ce vom fi, nu s-a arătat încă."

„Gloria lui Dumnezeu nu constă doar în perceperea perfecțiunii Sale de către creatura Sa, deoarece ființa creată poate să perceapă puterea şi înțelepciunea lui Dumnezeu şi totuşi să nu se bucure de ea, ci s-o urască. Cei ce fac asta, nu-L glorifică pe Dumnezeu. Gloria lui Dumnezeu nu stă nici în simpla discutare despre perfecțiunea Sa, deoarece cuvintele n-au alt folos decât să exprime sentimentele minții. Astfel, gloria lui Dumnezeu constă în faptul că ființele create de El admiră, se bucură şi se desfătează în frumusețea şi în măreția Sa. Esența glorificării lui Dumnezeu constă deci în faptul că ființele create de El se bucură de manifestarea frumuseții lui Dumnezeu, bucurie şi fericire despre care este vorba. Vedem deci că totul se

rezumă la atât: sfârşitul creaţiei este că Dumnezeu poate transmite creaţiei Sale fericirea; pentru că dacă Dumnezeu a creat lumea astfel ca fiinţele create de El să-L poată slăvi, atunci El a creat-o în aşa fel ca şi ele (creaturile) să se bucure de slava Lui: fiindcă am arătat că acestea două sunt unul şi acelaşi lucru."[6]

Acesta a fost punctul în care totul a căpătat sens pentru mine – marea descoperire. Ce era viaţa? Care este rostul ei? De ce exist? De ce sunt aici? Să fiu fericit? Sau să-L glorific pe Dumnezeu? Fără să rostesc acest lucru, timp de ani şi ani am crezut că acestea sunt opuse. Sau îl glorifici pe Dumnezeu, sau urmăreşti propria ta fericire. Una îmi părea absolut corectă; cealaltă îmi părea absolut inevitabilă. Şi din această cauză am fost dezorientat şi frustrat atâta vreme.

O parte a problemei a fost că mulţi din cei ce păreau să se gândească la gloria lui Dumnezeu păreau să nu se bucure prea mult de El. Şi mulţi din cei ce păreau să se bucure mai mult de Dumnezeu greşeau în modul lor de gândire referitor la slava Lui. Aici însă a apărut în calea mea una din cele mai strălucite minţi ale începutului statului american, Jonathan Edwards, şi el spunea că scopul lui Dumnezeu pentru viaţa mea era ca eu să am pasiune pentru slava lui Dumnezeu şi să am pasiune pentru a mă bucura de această slavă, iar acestea două sunt de fapt un singur lucru.

Când am realizat aceasta, am ştiut, în sfârşit, ce înseamnă o viaţă irosită şi ce trebuie să fac ca să o evit.

Dumnezeu m-a creat – şi te-a creat şi pe tine – ca să trăim cu o pasiune unică, ce include totul şi transformă totul, anume pasiunea de a-L glorifica pe Dumnezeu prin a mă bucura şi a arăta suprema Lui măreţie în toate domeniile vieţii. *A mă bucura* şi *a arăta* sunt amândouă esenţiale. Dacă încercăm doar să afişăm în faţa altora măreţia lui Dumnezeu, fără a ne bucura noi înşine de ea, vom afişa doar o coajă de ipocrizie şi vom da naştere la batjocură sau legalism. Dacă însă pretindem că ne bucurăm de măreţia Lui, fără a o arăta şi altora, ne înşelăm singuri, întrucât caracteristica bucuriei generate de Dumnezeu este împrăştierea şi revărsarea ei în inimile celorlalţi. Viaţa irosită este viaţa fără pasiune pentru supremaţia lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor şi pentru bucuria tuturor oamenilor.

Motivul clar de a trăi

Biblia este clară precum cristalul: Dumnezeu ne-a creat pentru slava Sa. Aşa spune Domnul: „Adu-Mi fiii din ţările depărtate şi fiicele de la marginea pământului: pe toţi cei ce poartă Numele Meu şi pe care i-am făcut spre slava Mea" (Isaia 43:6-7). Viaţa este irosită când nu o trăim pentru slava lui Dumnezeu. Şi mă refer la absolut tot ce este legat de viaţă. Totul este pentru slava Lui. Din acest motiv ajunge Biblia până la detalii referitoare la mâncăruri şi băuturi. „Deci, fie că mâncaţi, fie că beţi, fie că faceţi altceva: să faceţi totul pentru slava lui Dumnezeu" (1 Corinteni 10:31). Ne irosim viețile când uităm să-L includem pe Dumnezeu în mâncarea sau în băutura noastră, sau în alte aspecte ale vieţii noastre, bucurându-ne de El şi arătându-L chiar şi acolo.

Ce înseamnă să-I dai slavă lui Dumnezeu? S-ar putea să cădem în capcană dacă nu suntem atenţi. Cuvântul *glorificare* se aseamănă, ca sens, cuvântului *înfrumusețare*. A înfrumuseța înseamnă *să faci ceva mai frumos decât este*, a-i mări frumusețea. Categoric, NU aceasta este ceea ce vrem noi să spunem când folosim cuvântul glorificare în legătură cu Dumnezeu. Dumnezeu nu poate fi făcut mai glorios sau mai frumos decât este. Nu-L putem îmbunătăţi; El „nu este slujit de mâini omeneşti, ca şi când ar avea trebuinţă de ceva" (Fapte 17:25). Glorificarea nu adaugă mai multă glorie lui Dumnezeu.

Mai degrabă, am putea folosi cuvântul *mărire*. Însă şi aici putem greşi. A mări înseamnă a schimba dimensiunea şi poate avea două sensuri distincte. În relaţia cu Dumnezeu, unul din sensuri înseamnă *închinare*, altul *nelegiuire*. Tu Îl poţi mări pe Dumnezeu aşa cum o face un telescop sau aşa cum o face un microscop. Când măreşti ca un microscop, faci ceva minuscul să arate mai mare decât este în realitate. Un fir de praf poate arăta ca un monstru. Să pretinzi că Îl măreşti pe Dumnezeu în felul acesta este o *nelegiuire*. Dar când măreşti aşa cum măreşte un telescop, poţi face ca lucruri inimaginabil de mari să apară şi mai mari şi care pot fi admirate în adevărata lor splendoare. Cu telescopul spaţial Hubble, galaxii ce par de mărimea unei înţepături de ac pe cer sunt relevate ca uriaşi

formaţi din miliarde de stele – aşa cum sunt şi în realitate. A-L mări pe Dumnezeu în felul acesta înseamnă *închinare.*

Ne irosim viețile când nu ne rugăm, nu gândim, nu visăm, nu plănuim şi nu lucrăm pentru a-L mări pe Dumnezeu în toate sferele de activitate ale vieții. Dumnezeu ne-a creat pentru aceasta: să ne trăim viețile într-un asemenea mod încât să-L arătăm pe El cât mai mult în măreția şi în frumusețea şi în valoarea infinită pe care le are cu adevărat. Pe cerul nocturn al acestei lumi, Dumnezeu apare pentru cei mai mulți oameni, dacă nu pentru toți, ca un punct, ca un vârf de ac, dar mulți chiar nu-L zăresc deloc. El însă ne-a creat şi ne-a chemat să-L arătăm aşa cum este cu adevărat. Asta înseamnă să fim creați după chipul lui Dumnezeu. Suntem meniți să arătăm lumii cum este El în realitate.

A fi iubit înseamnă oare a fi scos în evidență?

Mulți oameni consideră că a trăi pentru a-L mări pe Dumnezeu nu este un act de iubire. Când oamenii aud că Dumnezeu i-a creat pentru slava Sa, ei nu se simt iubiți. Se simt folosiți. Este de înțeles, având în vedere felul complet distorsionat în care este percepută dragostea în lumea noastră. Pentru cei mai mulți oameni, a fi iubit înseamnă a fi scos în evidență, a fi lăudat. Aproape totul în cultura noastră vestică serveşte acestei distorsionări a dragostei. Ni se spune într-o mie de feluri că dragostea înseamnă să măreşti respectul de sine al cuiva. Dragostea înseamnă să ajuți pe altul să se simtă mai bine față de el însuşi. Dragostea înseamnă să dai cuiva o oglindă şi să-l ajuți să-i placă ce vede în această oglindă.

Însă Biblia nu spune acelaşi lucru despre dragostea lui Dumnezeu. Dragostea înseamnă să faci ce este mai bine pentru celălalt. Nu este bine să transformăm *sinele* în subiectul celei mai înalte afecțiuni. De fapt, aceasta este o deviere fatală. Noi am fost creați să-L privim şi să-L gustăm pe Dumnezeu – şi gustându-L, savurându-L, să fim satisfăcuți în mod desăvârşit, şi apoi să răspândim în toată lumea mireasma Lui şi valoarea prezenței Sale. A nu-L arăta oamenilor pe Dumnezeul atoatesatisfăcător înseamnă a nu-i iubi. Să-i facem să se simtă bine față de ei înşişi când ei au fost făcuți să se bucure de persoana lui Dumnezeu este ca şi când ai duce

pe cineva în munții Alpi, l-ai închide într-o cameră plină cu oglinzi și i-ai spune: „Bucură-te de ceea ce este-n jurul tău!"

Patologic la Marele Canyon

În această lume, momentele de bucurie cu adevărat minunate nu sunt momentele de satisfacere personală, ci de uitare de sine. A sta pe marginea prăpăstiilor de la Marele Canyon și gândindu-te la măreția ființei proprii este ceva patologic. În asemenea momente suntem făcuți pentru o bucurie măreață care vine din afara noastră. Și fiecare din aceste momente rare și prețioase ale vieții – lângă Marele Canyon, în fața Alpilor sau sub cerul înstelat – sunt dovezi ale unei măreții cu mult mai mari, și anume măreția lui Dumnezeu. De aceea spune Biblia: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui" (Psalm 19:1).

Uneori oamenii spun că nu pot crede că, în cazul în care există un Dumnezeu, El ar fi interesat de o fărâmă atât de mică de realitate numită omenirea de pe planeta Pământ. Universul, spun ei, este așa de vast, încât omul este cu totul nesemnificativ. Care ar fi motivul pentru care Dumnezeu S-ar fi deranjat să creeze o fărâmă microscopică numită pământ și umanitate și apoi să Se atașeze de noi?

În spatele acestei întrebări există un eșec fundamental în a înțelege despre ce este vorba în univers. Universul are de-a face cu măreția lui Dumnezeu, nu cu importanța omului. Când Dumnezeu a creat omul mic, iar universul mare, El a intenționat să spună ceva despre Sine Însuși. Și El ne comunică acest lucru pentru a ști cum este El și a ne bucura de El – anume că El este infinit de mare, de puternic, de înțelept și de frumos. Cu cât telescopul Hubble ne arată mai mult adâncimile de nepătruns ale spațiului, cu atât mai mult ar trebui să rămânem mai cuprinși de teamă și de admirație în fața lui Dumnezeu. Disproporția dintre noi și univers este o parabolă referitoare la disproporția dintre noi și Dumnezeu. Și asta e puțin spus. Însă ideea nu este să ne vedem pe noi ca nimic, ci să-L glorificăm pe El.

Să iubeşti oamenii înseamnă să-i îndrepţi spre Dumnezeul atoateîmplinitor

Să ne întoarcem la ce înseamnă să fii iubit. Această idee a fost complet distorsionată. Dragostea înseamnă să arăţi unui suflet muribund frumuseţea dătătoare de viaţă a slavei lui Dumnezeu, în special harul Său. Da, după cum vom vedea, noi arătăm slava lui Dumnezeu în sute de moduri practice care includ preocuparea noastră privitoare la hrană şi la îmbrăcăminte, la adăpost şi la sănătate. Aceasta a vrut Domnul Isus să spună când a zis: „Tot aşa să lumineze şi lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, şi să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri" (Matei 5:16).

Fiecare faptă bună ar trebui să fie o dezvăluire a gloriei lui Dumnezeu. Ceea ce transformă o faptă bună într-un act de dragoste nu este actul în sine, ci pasiunea şi sacrificiul de a-L face cunoscut pe Dumnezeu ca Dumnezeul glorios. Să nu năzuieşti a-L face cunoscut pe Dumnezeu înseamnă lipsă de dragoste, fiindcă cea mai mare nevoie a noastră este nevoia de El. Şi să ai totul cu excepţia Lui înseamnă să pieri la sfârşit. Biblia spune că şi dacă ai da tot ce ai, şi dacă ţi-ai da trupul să fie ars, dar n-ai avea dragoste, nu-ţi foloseşte la nimic (1 Corinteni 13:3). Dacă nu-i îndrepţi pe oameni spre Dumnezeu pentru bucuria lor veşnică, nu ai dragoste. Îţi iroseşti viaţa.

Este viaţa veşnică un rai plin de oglinzi?

Să ne gândim acum ce înseamnă dragostea lui Dumnezeu. Cum ne va iubi Dumnezeu pe noi? Chiar logica simplă ne dă răspunsul: Dumnezeu ne iubeşte cel mai mult dacă ne va da ce este mai bun pentru a ne putea bucura veşnic. Ce este cel mai bun? El însuşi este tot ce poate fi mai bun. Dar noi nu ne bizuim doar pe logică. Biblia este foarte clară. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică" (Ioan 3:16). Dumnezeu ne iubeşte dându-ne viaţa veşnică cu preţul vieţii Fiului Său, Isus Cristos. Dar ce este viaţa veşnică? Este ea oare respect de sine veşnic? Este ea oare un rai plin

de oglinzi? Sau de snowboard-uri, sau de terenuri de golf, sau de fecioare cu ochi negri?

Nu. Isus ne spune exact ce a vrut să spună: „Şi viaţa veşnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Isus Cristos, pe care L-ai trimis Tu" (Ioan 17:3). Ce este viaţa veşnică? Înseamnă să-L cunoşti pe Dumnezeu şi pe Fiul Său, Isus Cristos. Nici un alt lucru nu poate satisface sufletul. Sufletul a fost făcut să stea plin de admiraţie şi de închinare în faţa unei Persoane – singura Persoană vrednică de închinare. Toţi eroii biblici sunt umbre ale lui Cristos. Ne place să admirăm măreţia lor. Cu atât mai mult vom fi satisfăcuţi să-L cunoaştem pe Cel ce a conceput toată măreţia şi a întruchipat toată iscusinţa, tot talentul, toată puterea şi strălucirea, şi priceperea, şi bunătatea. Asta am încercat să vă spun. Dumnezeu ne iubeşte prin eliberarea din sclavia sinelui, astfel încât să ne putem bucura cunoscându-L şi admirându-L pe El pentru vecie.

Sau, gândiţi-vă la modul în care se exprimă apostolul Pavel. „Cristos, de asemenea, a suferit o dată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiţi, ca să ne aducă la Dumnezeu" (1 Petru 3:18). De ce L-a trimis Dumnezeu pe Isus Cristos să moară pentru noi? Ca să ne poată aduce la Dumnezeu – la Sine Însuşi. Cristos a murit pentru ca noi să putem să ne întoarcem acasă la Tatăl care ne dă împlinirea deplină. Aceasta este dragostea. Dragostea lui Dumnezeu faţă de noi înseamnă lucrurile pe care trebuie să le facă Dumnezeu pentru noi, plătind un preţ mare, pentru ca noi să avem plăcerea de a-L vedea şi de a ne bucura de El pentru vecie. Dacă este adevărat ceea ce Îi spune Psalmistul lui Dumnezeu, „Înaintea Feţei Tale sunt bucurii nespuse, şi desfătări veşnice la dreapta Ta" (Psalm 16:11), atunci ce trebuie să facă dragostea? Trebuie să ne salveze din robia faţă de eul nostru şi trebuie să ne aducă, schimbaţi, în prezenţa lui Dumnezeu.

Simţi că eşti folosit?

Iată o întrebare prin care te poţi testa să vezi dacă ai fost şi tu prins de distorsionarea dragostei în această lume: Te-ai simţi mai iubit de Dumnezeu dacă El ţi-ar da ţie mai multă importanţă, dacă te-ar lăuda mai mult, sau dacă te-ar elibera de robia părerilor bune şi

a respectului de sine, plătind un mare preţ, astfel încât să te poţi bucura neîncetat dându-i Lui importanţă?

Să presupunem că vei răspunde: „Doresc să fiu eliberat de eul meu şi umplut de bucuria în Dumnezeu; doresc să mă bucur dând lui Dumnezeu importanţă, nu mie, şi doresc ca plinătatea bucuriei mele să dureze pentru totdeauna." Dacă răspunzi în acest fel, vei avea un răspuns şi pentru teama pe care am menţionat-o mai devreme, teama că eşti folosit de Dumnezeu atunci când El te creează pentru slava Lui. Vedem acum că atunci când ne creează pentru gloria Lui, El ne creează, de fapt, pentru cea mai înaltă bucurie a noastră. El este cel mai glorificat în noi atunci când noi suntem cei mai împliniţi în El.

Dumnezeu este singura Fiinţă din Univers a cărui slăvire de Sine este actul celei mai mari iubiri. Oricine se autoslăveşte, îşi abate atenţia de la ceea ce avem nevoie cu adevărat, adică de la Dumnezeu. Când însă Dumnezeu se înalţă pe Sine Însuşi, El ne îndreaptă atenţia chiar spre ceea ce avem nevoie cel mai mult pentru a ne bucura. Dacă tablourile renumite ar putea vorbi, şi dacă te-ar vedea plimbându-te printr-o expoziţie privind podeaua, ele ar striga: „Hei! Priveşte la noi! Noi suntem motivul pentru care ai intrat aici." Şi atunci când vei privi şi te vei bucura de frumuseţea picturilor împreună cu ceilalţi, atunci bucuria ta va fi deplină. Nu te vei plânge că picturile au strigat la tine. Ele te-au făcut să eviţi irosirea vizitei la acea expoziţie. În acelaşi fel, nici un copil nu se plânge: „Sunt folosit!" când tatăl său se bucură să-l facă pe copil fericit stând cu el.

În sfârşit, liber să îmbrăţişez singura pasiune pentru care am fost creat

După ce am făcut aceste descoperiri, m-am simţit liber în cele din urmă să afirm scopul lui Dumnezeu pentru viaţa mea, aşa cum este revelat în Biblie. Nu trebuia să-mi fie teamă că trebuie să aleg între ceea ce este bine şi ceea ce este inevitabil – între a căuta slava Lui şi a-mi căuta propria fericire. Eram liber să gust singura pasiune pentru supremaţia lui Dumnezeu în toate lucrurile, astfel ca toate popoarele să aibă folos din aceasta. Am fost salvat de la a-mi irosi viaţa. De acum viaţa avea pentru mine un sens suprem – acelaşi sens ca al lui Dumnezeu: de a mă bucura şi de a arăta măreţia Lui.

Eram liber să reiau finalul vechii mele căutări: Sensul, Scopul, Ţinta şi Esenţa tuturor lucrurilor. L-am găsit acum. Era înrădăcinat în chiar esenţa a ceea ce este Dumnezeu. El este glorios, frumos şi măreţ în perfecţiunea-I felurită. El este infinit, etern şi neschimbat. El este Adevărul, şi Dreptatea, şi Bunătatea, şi Înţelepciunea, şi Puterea, şi Dragostea. Scopul existenţei noastre se revarsă din ceea ce este El în Sine. Pasiunea lui Dumnezeu pentru propria Sa glorie dă naştere pasiunii noastre. Acesta este motivul unic, cuprinzător şi transformator al existenţei: pasiunea de a ne bucura şi de a arăta supremaţia lui Dumnezeu în toate lucrurile pentru bucuria tuturor oamenilor.

Dumnezeu ne-a creat ca să trăim cu o singură pasiune, aceea de a arăta cu bucurie măreţia Lui supremă în toate domeniile vieţii. Viaţa irosită este viaţa fără această pasiune. Dumnezeu ne-a chemat să ne rugăm, şi să gândim, şi să visăm, şi să lucrăm nu pentru a ieşi noi în evidenţă, ci pentru a-L scoate pe El în evidenţă la fiecare pas al vieţii noastre.

Acum apare slava lui Isus Cristos

De la 11 septembrie 2001 încoace am văzut mai clar ca oricând cât de important este să te bucuri în mod explicit de măreţia lui Cristos Cel răstignit pentru cei păcătoşi şi înviat dintre cei morţi. Cristos trebuie să reiasă din orice discuţie de-a noastră cu caracter religios. În ziua de azi, nu ajunge să vorbeşti despre slava lui Dumnezeu în mod vag. Dumnezeu fără Cristos nu este Dumnezeu. Şi un Dumnezeu incomplet nu poate mântui sau satisface sufletul. A urma un Dumnezeu incomplet – indiferent cum l-am numi şi în ce religie – ar însemna o irosire a vieţii. Dumnezeu-în-Cristos este singurul Dumnezeu adevărat şi unicul drum spre fericire. Tot ce am spus până în acest moment trebuie să fie acum legat de Cristos. Îmi amintesc din nou de tabloul simplu din bucătăria noastră:

„Doar ce e pentru Cristos făcut va avea conţinut."

Pentru a ne aduce la această cea mai înaltă şi mai durabilă plăcere, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, Isus Cristos, şi ne-a oferit priveliştea sângeroasă a suferinţelor şi a morţii Lui fără vină. Atât de mult a costat salvarea noastră de la a ne irosi vieţile! Fiul lui

Dumnezeu „n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine însuşi şi a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. S-a smerit şi S-a făcut ascultător până la moarte, şi încă moarte de cruce" (Filipeni 2:6-8).

Toate lucrurile au fost făcute pentru El

Acest Isus este un personaj istoric real în care „locuieşte trupeşte toată plinătatea Dumnezeirii" (Coloseni 2:9). Fiindcă El este „Dumnezeu din Dumnezeu, Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat", cum spune vechiul Crez niceean, şi fiindcă moartea şi învierea Lui sunt actul central al lui Dumnezeu în istorie, nu este surprinzător că Biblia spune că „Toate au fost făcute prin El şi pentru El" (Coloseni 1:16). Pentru El! Asta înseamnă pentru slava Sa. Ceea ce înseamnă că absolut tot ce am spus până aici despre Dumnezeul care ne-a creat spre slava Lui, înseamnă că El ne-a creat şi spre slava Fiului Său.

În rugăciunea Sa din Ioan 17, primul lucru pe care îl cere Domnul Isus este „Tată, a sosit ceasul! Proslăveşte pe Fiul Tău, ca şi Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine" (Ioan 17:1). Chiar de la lucrarea de salvare a lui Cristos în trup, Dumnezeu este glorificat cu bucurie de către oamenii păcătoşi doar prin intermediul glorificării Dumnezeului-Om – Isus Cristos cel înviat. Moartea şi vărsarea sângelui Său sunt centrul strălucitor al slavei lui Dumnezeu. Nu putem ajunge la slava Tatălui decât prin Fiul. Toate promisiunile de bucurie în prezenţa lui Dumnezeu şi toate promisiunile de desfătare veşnică la dreapta Sa ne vin doar prin credinţa în Isus Cristos.

Dacă-L respingem pe Isus, Îl respingem pe Dumnezeu

Isus este testul realităţii pentru toţi oamenii şi pentru toate religiile. El a spus clar: „Cine Mă nesocoteşte pe Mine, nesocoteşte pe Cel ce M-a trimis pe Mine" (Luca 10:16). Oamenii şi religiile care-L resping pe Cristos, Îl resping pe Dumnezeu. Cunosc celelalte religii pe Dumnezeul adevărat? Iată testul: Îl resping ei pe Isus ca singurul Mântuitor pentru cei păcătoşi, singurul care a fost răstignit şi

înviat de Dumnezeu dintre cei morți? Dacă-L resping, atunci nu-L cunosc pe Dumnezeu în mod salvator.

Asta a vrut Isus să spună când a zis „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine" (Ioan 14:6). Sau când spune „Cine nu cinstește pe Fiul, nu cinstește pe Tatăl, care L-a trimis" (Ioan 5:23). Sau când a zis fariseilor „Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-ați iubi" (Ioan 8:42).

Asta a vrut și Ioan să spună când a zis că „Oricine tăgăduiește pe Fiul, n-are pe Tatăl. Oricine mărturisește pe Fiul, are și pe Tatăl" (1 Ioan 2:23). Sau când a zis că „Oricine nu rămâne în învățătura lui Cristos, n-are pe Dumnezeu" (2 Ioan v. 9).

N-are nici un rost să speculăm asupra altor religii care resping divinitatea și lucrarea mântuitoare a lui Cristos. Acestea nu-L cunosc pe Dumnezeu. Și cei ce le urmează își irosesc în mod tragic viețile.

Dacă vrem să vedem și să gustăm, să savurăm slava lui Dumnezeu, trebuie să-L vedem și să ne bucurăm de Cristos. Fiindcă Cristos este „chipul Dumnezeului cel nevăzut" (Coloseni 1:15). Să exprimăm în alt fel acest lucru: dacă vrem să acceptăm gloria lui Dumnezeu, trebuie să acceptăm și Evanghelia lui Cristos. Motivul pentru asta nu este doar faptul că noi suntem păcătoși și că avem nevoie de un Mântuitor care să moară pentru noi, dar și pentru că acest Mântuitor este Însăși manifestarea cea mai deplină și cea mai frumoasă a gloriei lui Dumnezeu. El cumpără pentru noi desfătarea veșnică pe care n-o meritățm și devine pentru noi Comoara nepieritoare, care merită totul.

Evanghelia – Vestea Bună a slavei lui Cristos

Așa este definită Evanghelia. Când ne convertim prin credința în Cristos, ceea ce zărim cu ochii inimii este „lumina Evangheliei slavei lui Cristos, care este chipul lui Dumnezeu" (2 Corinteni 4:4). Evanghelia este vestea bună despre o frumusețe atotcuceritoare. Sau, ca să spunem ca Pavel, este vestea bună a „slavei lui Cristos". Când Îl acceptăm pe Cristos, Îl primim pe Dumnezeu. Vedem și ne bucurăm, savurăm gloria lui Dumnezeu. Nu ne putem bucura, nu putem savura gloria lui Dumnezeu dacă n-o vedem în Cristos.

Aceasta este singura fereastră prin care păcătosul poate zări faţa lui Dumnezeu fără a cădea răpus.

Biblia ne spune că atunci când Dumnezeu ne luminează inima, la convertirea noastră, El ne dă „lumina cunoştinţei slavei lui Dumnezeu pe faţa lui Isus Cristos" (2 Corinteni 4:6). Sau vedem gloria lui Dumnezeu „pe faţa lui Isus Cristos", sau n-o vedem deloc. Şi „faţa lui Isus Cristos" este frumuseţea lui Cristos care-şi atinge apogeul la cruce. Faţa însângerată a Cristosului răstignit (dar triumfător!) este chipul gloriei lui Dumnezeu. Ceea ce ni se părea odată o nebunie, devine înţelepciunea şi puterea, şi motivul nostru de mândrie (1 Corinteni 1:18, 24).

Viaţa este risipită dacă nu înţelegem gloria crucii, dacă nu o preţuim aşa cum se cuvine şi dacă nu ne ataşăm de ea ca de cel mai mare preţ al oricărei bucurii înalte şi ca mângâierea cea mai profundă a oricărei dureri. Despre asta va vorbi capitolul următor.

Capitolul 3

LĂUDÂNDU-NE DOAR ÎN CRUCE: STRĂLUCITORUL CENTRU AL GLORIEI LUI DUMNEZEU

Opusul irosirii vieții tale este trăirea cu o singură pasiune, pasiunea de a-L înălța pe Dumnezeu și de a-ți împlini sufletul prin acest lucru. Viața bine trăită va fi într-adevăr așa: Îl va glorifica pe Dumnezeu și te va împlini pe tine, fiindcă astfel ne-a creat Dumnezeu (Isaia 43:17; Psalm 90:14). Cu asta ne-am ocupat în Capitolul 2. Și cuvântul *pasiune* este cuvântul potrivit (sau, poate preferați, *zel*, *fervoare*, *ardoare*, *convingerea din inimă*), fiindcă Dumnezeu ne poruncește să-L iubim cu toată inima (Matei 22:37), și Domnul Isus ne amintește că-i va vărsa din gura Sa pe cei călduci (Apocalipsa 3:16). Opusul irosirii vieții este să ți-o trăiești cu o *singură* pasiune care să-ți satisfacă sufletul – pasiunea pentru supremația lui Dumnezeu în toate lucrurile.

Cât de serios este cuvântul *singură*? Poate viața avea o astfel de „unicitate" în scop? Pot munca și distracția, relațiile și alimentația, dragostea fizică, și lucrarea să decurgă toate dintr-o pasiune unică? Există ceva destul de adânc, destul de mare, și destul de puternic care

să le ţină pe acestea toate la un loc? Pot iubirea fizică, maşinile, munca, războiul, schimbarea scutecelor şi plata impozitelor să aibă ca numitor comun înălţarea lui Dumnezeu şi satisfacţia sufletească?

Această întrebare ne aduce exact în acelaşi loc în care am sfârşit Capitolul 2, adică la moartea lui Isus pe cruce. Am încheiat cu asta, fiindcă trăirea spre slava lui Dumnezeu trebuie să însemne trăire pentru slava lui Cristos răstignit. Cristos este chipul, imaginea lui Dumnezeu. El este suma gloriei lui Dumnezeu în formă umană. Şi frumuseţea Sa străluceşte mai mult ca oricând în momentele de întuneric ale vieţii lui.

Forţat de Biblie să ştiu un singur lucru

La acelaşi loc sângeros ajungem şi prin întrebarea referitoare la pasiunea unică. Biblia ne împinge în aceeaşi direcţie. De exemplu, apostolul Pavel ne spune că viaţa şi lucrarea lui au ca punct comun acelaşi ţel: „Căci n-am avut de gând să ştiu între voi altceva decât pe Isus Cristos şi pe El răstignit" (1 Corinteni 2:2). Este uimitor acest lucru, dacă ne gândim la varietatea de lucruri pe care Pavel le-a făcut. Trebuie să existe un sens în faptul că „Isus Cristos şi El răstignit" este baza şi suma a tot ce spune el. Ne determină să ne vedem vieţile într-o perspectivă unică şi să înţelegem că aceasta trebuie să fie crucea lui Cristos.

Nu trebuie să cunoşti o sumedenie de lucruri pentru ca viaţa ta să aibă o influenţă durabilă în lume. Însă trebuie să cunoşti puţinele lucruri mari care sunt cu adevărat importante, poate chiar un singur lucru, şi apoi să fii gata să trăieşti pentru el şi să mori pentru el. Oamenii care influenţează durabil lumea nu sunt aceia care stăpânesc multe domenii, ci aceia care sunt stăpâniţi ei înşişi de o singură cauză măreaţă. Dacă vrei ca viaţa ta să conteze, dacă vrei ca vălurelele produse de pietricele pe care le arunci tu să devină valuri care să ajungă la marginile lumii şi să treacă dincolo, în eternitate, nu trebuie să ai un coeficient de inteligenţă înalt. Nu trebuie să arăţi deosebit de bine sau să fii bogat, să provii dintr-o familie cu vază sau să fi urmat o şcoală renumită. În schimb, trebuie să cunoşti câteva lucruri mari, de neschimbat, evidente, simple, glorioase – sau un singur lucru care să le includă pe toate – şi să arzi pentru acestea.

O ratare a creației

Poate nu ești sigur că dorești ca viața ta să aibă o influență pentru cei din jurul tău. Poate nu-ți pasă prea mult dacă exerciți sau nu o influență durabilă pentru o cauză măreață. Vrei doar ca oamenii să te placă. Dacă ei se vor bucura să stea împrejurul tău, tu ești satisfăcut. Sau dacă ai o slujbă bună și o soție sau un soț bun, câțiva copii drăguți, o mașină frumoasă, week-end-uri lungi, câțiva prieteni buni, o perioadă de după pensie în care să te distrezi și o moarte rapidă și ușoară, și fără iad – dacă ai avea toate acestea (chiar fără Dumnezeu) – ai fi satisfăcut. Asta este o ratare a creației. O viață irosită.

Aceste vieți și aceste morți nu au fost tragedii

În aprilie 2000, Ruby Eliason și Laura Edwards au fost ucise în Camerun, în Vestul Africii. Ruby avea peste optzeci de ani. Necăsătorită, ea și-a dăruit viața unui singur scop măreț: să-L facă cunoscut pe Isus Cristos celor izolați, săraci sau bolnavi. Laura era văduvă, doctoriță, și ea aproape de optzeci de ani, servind alături de Ruby în Camerun. Frânele n-au ținut, mașina s-a rostogolit peste stânci și amândouă au murit pe loc. Am întrebat adunarea noastră: A fost asta o tragedie? Două vieți mânate de o singură pasiune, și anume să slujească fără trâmbițe și surle celor ce pier de foame, pentru gloria lui Isus Cristos – chiar și după douăzeci de ani după ce colegii lor s-au pensionat pentru a-și irosi restul vieții pe fleacuri. Nu, aceasta nu este o tragedie. Este slavă. Aceste vieți n-au fost risipite. Aceste vieți n-au fost pierdute. „Oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei, o va mântui" (Marcu 8:35).

O tragedie americană: cum să nu-ți sfârșești singura viață

Vă voi spune ce este o tragedie. Vă voi arăta cum să vă irosiți viața. Să ne gândim la o relatare apărută în numărul din februarie 1988 a revistei *Reader's Digest*, despre un cuplu „care s-a pensionat înainte de vreme în urmă cu vreo cinci ani în Nord-Est, pe când el avea 59, iar ea 51 de ani. Acum trăiesc în Punta Gorda, Florida, navighează cu vasul privat de pescărie, joacă softball și adună scoici.

„La început, când am citit asta, am crezut că-i o glumă, o parodie a visului american. Dar nu era. În mod tragic, visul a fost acesta: Să ajungi la sfârşitul vieţii tale – al vieţii tale unice, preţioase, dăruite de Dumnezeu – şi să laşi ca ultima ta activitate măreaţă, înainte de a da socoteala în faţa Creatorului, să fie asta: să joci softball şi să aduni scoici. Imaginaţi-vă că îi vedeţi pe cei doi în faţa lui Cristos în marea zi a judecăţii: „Uite, Doamne, scoicile mele!" Asta este o tragedie. Şi oamenii de azi cheltuie miliarde de dolari pentru a te convinge să îmbrăţişezi acest stil de viaţă, acest vis tragic. Deasupra tuturor sloganurilor lor, eu îmi afirm protestul: Nu cumpăra ce-ţi vând ei. Nu-ţi irosi viaţa!

Să zicem că sunt tatăl tău

Acum, când scriu, am 57 de ani. Pe măsura trecerii timpului, intru în legătură cu tot mai mulţi oameni care sunt destul de tineri pentru a-mi fi fii şi fiice. Poate că şi tu eşti în această categorie. Eu am patru fii şi o fiică. Puţine lucruri, dacă mai există altele, mă preocupă în viaţă mai mult decât dorinţa ca fiii şi fiica mea să nu-şi irosească viaţile pe vreun succes fatal.

Această dorinţă se transferă foarte uşor şi asupra ta, mai ales dacă eşti de 20 sau 30 de ani. Te privesc ca şi când ai fi şi tu fiul sau fiica mea, şi în aceste pagini stărui de tine ca un tată – ca un tată care te iubeşte mult sau ca tatăl pe care nu l-ai avut niciodată. Poate ai un tată care n-a avut niciodată o viziune pentru viaţa ta, aşa cum o am eu şi aşa cum are şi Dumnezeu pentru tine. Sau poate că ai un tată care are o viziune pentru tine, dar nu are posibilităţile financiare sau nu are statutul necesar pentru a te lansa spre viziunea aceasta. Răsfoiesc paginile astea şi mă gândesc la voi, cititorii, ca la nişte fii şi fiice, şi vă implor: Doriţi-vă ca viaţa voastră să aibă un scop înalt, căutaţi să năzuiţi spre ceva măreţ! Doriţi-vă cu înfocare ca viaţa voastră să aibă o semnificaţie eternă. Doriţi asta cu toată inima! Nu treceţi prin viaţă fără să aveţi o pasiune.

Îmi place viziunea lui Louie Giglio

Unul din lucrurile care m-au inspirat pentru scrierea acestei cărți a fost participarea la conferințele studenților și tinerilor numite Passion '97, Passion '98, Passion '99, One Day (2002) și One Day (2003). În ascultare de Cristos, Louie Giglio a fost motorul și scânteia acestor întâlniri de închinare și mobilizare pentru misiune. El cheamă pe tineri să adopte *Declarația 268*. Această denumire vine din Isaia 26:8 – „De aceea Te aşteptăm, Doamne, şi pe calea judecăților Tale; sufletul nostru suspină după Numele Tău şi după pomenirea Ta [după renumele Tău, în traducerea NIV]." Primul paragraf al *Declarației* spune: „Fiindcă am fost creat de Dumnezeu şi pentru slava Lui, Îl voi înălța şi voi răspunde marii Sale iubiri. Dorința mea este ca țelul şi pasiunea vieții mele să fie să-L cunosc pe Dumnezeu şi mă bucur de El."[1]

Această viziune pentru viață îi atrage mult mai mult pe studenți şi tineri decât lipsa de semnificație a unui simplu succes sau orgiile vacanței de primăvară. Aici nu este vorba numai de trup, ci şi de suflet. Şi nu doar de suflet, ci de un suflet plin de pasiune şi de dorință. Şi nu doar de dorința de a fi admirat sau de a juca softball şi de a colecționa scoici. Ci dorința pentru ceva infinit mai înalt, mai frumos, mai valoros şi mai satisfăcător – numele şi slava lui Dumnezeu – „Sufletul nostru suspină după Numele Tău şi după pomenirea Ta [după renumele Tău]."

Aceasta se potriveşte cu tot ce am scris în ultimul capitol şi se aplică generației care se ridică acum. Acesta este lucrul pentru care trăiesc eu, asta doresc eu să văd. Aceasta este de fapt declarația de misiune a vieții mele şi a bisericii pe care o slujesc: „Noi existăm pentru a răspândi, prin Isus Cristos, pasiunea pentru supremația lui Dumnezeu în toate lucrurile pentru bucuria tuturor oamenilor." Nu este necesar s-o spui ca mine sau ca Louie Giglio. Dar în tot ce faci, să ai pasiunea centrată pe Dumnezeu, pasiunea care-L înalță pe Cristos, pasiunea hrănită de Biblie a vieții tale, şi să găseşti modalități de a o exprima, de a trăi pentru ea şi de a muri pentru ea. Aşa vei lăsa în urma ta ceva durabil. Nu-ți vei irosi viața.

Omul a cărui pasiune unică l-a făcut să socotească toate celelalte lucruri drept gunoaie

Vei fi ca apostolul Pavel, după cum am văzut mai înainte, când a spus că dorea să nu ştie altceva decât pe Isus Cristos şi pe El răstignit. Nimeni n-a avut vreodată o pasiune unică mai puternică decât Pavel. El şi-a putut exprima pasiunea în diverse feluri. A putut să zică: „Dar eu nu ţin numaidecât la viaţa mea, ca şi cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârşesc cu bucurie calea şi slujba pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu" (Fapte 20:24). Un singur lucru conta pentru el: „Nu-mi voi risipi viaţa! Vreau să-mi termin alergarea, şi s-o termin bine. Voi arăta Evanghelia harului lui Dumnezeu în tot ce fac. Voi alerga până la sfârşit alergarea cea bună."

Sau ar fi putut spune: „Dar lucrurile, care pentru mine erau câştiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Cristos. Ba încă şi acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, faţă de preţul nespus de mare al cunoaşterii lui Cristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate şi le socotesc ca un gunoi, ca să câştig pe Cristos" (Filipeni 3:7-8). Un lucru este important: Să-L cunosc pe Cristos şi să-L câştig pe Cristos. Orice altceva este, în comparaţie cu acestea, un gunoi.

Care este pasiunea vieţii tale care face, prin comparaţie, ca toate celelalte să pară gunoaie? O, dacă Dumnezeu m-ar ajuta să trezesc în unii din voi o pasiune unică pentru o realitate măreaţă, care să vă dezlănţuie şi să vă elibereze de lucrurile mărunte, şi să vă trimită spre slava lui Cristos, în toate domeniile vieţii laice şi la toate popoarele de pe pământ.

Cristos răstignit – centrul strălucitor al slavei lui Dumnezeu

Rugându-mă să se întâmple astfel, reiau subiectul acolo unde l-am lăsat la sfârşitul capitolului anterior. Acolo am scris: „Viaţa este irosită dacă nu înţelegem gloria crucii, dacă nu o preţuim aşa cum se cuvine şi dacă nu ne ataşăm de ea ca de cel mai mare preţ al oricărei bucurii înalte şi ca mângâierea cea mai profundă a oricărei dureri." Ce ni s-a părut odată o nebunie – un Dumnezeu răstignit – trebuie să

devină înțelepciunea noastră, şi puterea noastră, şi singurul nostru motiv de laudă în această lume.

Am argumentat în Capitolul 2 că Dumnezeu ne-a creat să trăim pentru slava Lui, şi că Dumnezeu este proslăvit cel mai mult în noi atunci când noi suntem cel mai deplin satisfăcuți în El. Noi Îl mărim pe Dumnezeu cel mai mult atunci când El devine singurul nostru subiect de laudă. Şi am încheiat capitolul afirmând că păcătoşii pot vedea şi se pot bucura de slava lui Dumnezeu doar prin slava lui Isus Cristos. Orice altă încercare de apropiere de Dumnezeu este sau iluzie sau ardere. Dacă dorim să-L onorăm pe Dumnezeu, trebuie să-L onorăm pe Cristos. Jertfa Sa, vărsarea sângelui Său sunt centrul strălucitor al slavei lui Dumnezeu. Dacă vrem să ne lăudăm cu Dumnezeu, trebuie să ne lăudăm cu ce a făcut El şi cu ce este El în Cristos.

Chemarea şocantă de a ne lăuda cu un ştreang

În privința aceasta, puține versete din Biblie sunt mai radicale, mai răsunătoare şi Îl înalță mai mult pe Cristos decât versetul din Galateni 6:14: „În ce mă priveşte, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Cristos, prin care lumea este răstignită față de mine, şi eu față de lume!" Sau, ca să o spunem mai categoric: mă laud doar cu crucea lui Isus Cristos. Aceasta este singura idee. Singurul scop în viață. O singură pasiune. Lăudați-vă doar în cruce. Cuvântul *laudă* poate fi tradus cu „desfătare în" (sau „exultare în"[2]) sau cu „bucurie în". Desfătați-vă deci numai în crucea lui Cristos. Bucurați-vă numai în crucea lui Cristos. Pavel spune: aceasta să fie singura voastră pasiune, singura laudă şi bucurie şi desfătare (exultare). Dacă mă înțelegeți – şi sper că mă veți înțelege înainte de a încheia – veți şti de ce nu se contrazice, ci mai degrabă confirmă tot ce am scris în Capitolul 2 când mă rog pentru voi, cititorii mei: Fie ca lucrul pe care-l prețuiți cel mai mult, lucrul de care vă bucurați şi în care să vă desfătați să fie crucea lui Isus Cristos.

Faptul că Pavel ne spune să ne bucurăm în crucea lui Cristos este şocant din două motive.

Unul pentru că este ca şi cum ai zice: Lăudaţi-vă doar cu scaunul electric. Lăudaţi-vă doar cu camerele de gazare. Bucuraţi-vă doar de injecţia care vă ucide. Singura voastră laudă şi bucurie şi desfătare (exultare) să fie în ştreang. „Departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Cristos." Nici o metodă de execuţie născocită de om n-a fost mai crudă şi mai agonizantă decât aceea de a fi ţintuit pe o cruce şi a atârna ca o bucată de carne până la moarte. Era oribil. N-ai fi în stare nici să priveşti această imagine fără să ţipi, fără să-ţi smulgi părul şi fără să-ţi rupi hainele. Probabil că ţi s-ar întoarce şi stomacul pe dos. Aceasta, spune Pavel, să fie pasiunea vieţii voastre. Acesta este primul motiv pentru care cuvintele lui sunt şocante.

Al doilea motiv este că el spune ca aceasta să fie singura laudă a vieţii noastre. Singura bucurie. Singura desfătare (exultare). „Departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Cristos, prin care lumea este răstignită faţă de mine, şi eu faţă de lume!" Ce vrea oare să spună? Vorbeşte serios? Chiar nici un alt motiv de laudă? Nici o altă desfătare (exultare)? Nici o altă bucurie decât crucea lui Isus?

Ce se întâmplă atunci cu locurile în care tot Pavel foloseşte acelaşi cuvânt când vorbeşte despre lauda sau bucuria în alte lucruri? De exemplu, Romani 5:2: „Ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu." Romani 5:3-4: „Ba mai mult, ne bucurăm chiar şi în necazurile noastre; căci ştim că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruinţă în încercare, iar biruinţa aceasta aduce nădejdea." 2 Corinteni 12:9: „Deci, mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Cristos să rămână în mine." 1 Tesaloniceni 2:19: „Căci cine este, în adevăr, nădejdea, sau bucuria, sau cununa noastră de slavă? Nu sunteţi voi, înaintea Domnului nostru Isus Cristos, la venirea Lui?"

„Lăudaţi-vă doar în asta" înseamnă „Lăsaţi ca toată lauda să fie laudă în asta"

Deci, dacă Pavel se poate lăuda, desfăta (exulta) şi bucura în toate aceste lucruri, ce vrea să spună el când zice că nu se va lăuda „decât în crucea Domnului nostru Isus Cristos"? Vorbeşte cu două

înțelesuri? Te bucuri doar de un lucru, dar spui că te bucuri de altele? Nu. Există un motiv foarte profund în a spune că întreaga desfătare, întreaga bucurie, întreaga laudă în orice lucru trebuie să fie o bucurie în crucea lui Isus Cristos.

Pavel spune ceva care va schimba fiecare aspect al vieții tale. El vrea să spună că, pentru creştin, toate motivele de laudă trebuie să includă şi lauda în cruce. Întreaga desfătare în orice lucru frumos trebuie să fie o desfătare în cruce. Dacă te bucuri din pricina nădejdii slavei, trebuie să te bucuri şi în crucea lui Cristos. Dacă te bucuri în necaz fiindcă necazul aduce nădejde, trebuie să te bucuri în crucea lui Cristos. Dacă te bucuri în slăbiciunile tale sau în poporul lui Dumnezeu, trebuie să te bucuri în crucea lui Cristos.

Cristos a cumpărat orice lucru bun şi orice lucru rău care s-a schimbat în bine

De ce stau lucrurile aşa? Din pricină că, pentru păcătoşii răscumpăraţi, orice lucru bun – şi orice lucru rău pe care Dumnezeu îl întoarce spre bine – a fost obţinut pentru noi prin crucea lui Cristos. Dacă n-ar fi moartea lui Cristos, păcătoşii n-ar avea parte decât de judecată. Dacă n-ar fi crucea lui Cristos, ar fi doar condamnare. Fiindcă toate lucrurile de care te bucuri în Cristos – în calitate de creştin, ca persoană care crede în Cristos – se datorează morţii lui Cristos. Şi întreaga ta bucurie în orice lucru ar trebui să fie deci o bucurie în crucea prin care ţi-au fost cumpărate toate binecuvântările, cu preţul morţii Fiului lui Dumnezeu, Isus Cristos.

Unul din motivele pentru care nu suntem atât de centraţi pe Cristos şi atât de hrăniţi, de plini de cruce cum ar trebui, este că nu am realizat încă faptul că toate lucrurile – orice lucru bun şi orice lucru rău pe care Dumnezeu îl schimbă spre binele copiilor Săi răscumpăraţi – au fost cumpărate prin moartea lui Cristos în locul nostru. Noi pur şi simplu luăm viaţa, şi suflarea, şi sănătatea, şi prieteniile, şi totul ca şi cum ni se cuvin. Noi credem că sunt de drept ale noastre. Dar adevărul este că nu sunt de drept ale noastre. De două ori nu le merităm.

1) Noi suntem creaturi şi Creatorul nostru nu este dator şi nu este obligat să ne dea ceva – nici viaţa, nici sănătatea, nici altceva. El dă, El ia şi nu ne face nici o nedreptate (Iov 1:21).

2) Şi pe lângă faptul că suntem creaturi fără pretenţii în faţa Creatorului nostru, suntem şi păcătoşi. Am pierdut slava lui Dumnezeu (Romani 3:23). L-am nesocotit, I-am fost neascultători şi nu L-am iubit şi nu ne-am încrezut în El. Tot ce meritãm de la El este judecata (Romani 3:19). De aceea, orice răsuflare, orice bătaie a inimii, orice zi în care răsare soarele, orice moment în care vedem cu ochii, auzim cu urechile, vorbim cu gura sau umblăm pe picioare sunt, deocamdată, daruri gratuite şi nemeritate făcute unor păcătoşi care ar merita doar judecata.

Îndurare binevenită sau mânie adunată?

Spun „deocamdată" fiindcă, dacă refuzi să-L recunoşti pe Dumnezeu în darurile Sale, ele se vor schimba din daruri în dovezi de nerecunoştinţă în faţa Judecăţii Supreme. Biblia vorbeşte despre acestea mai întâi ca „bogăţiile bunătăţii, îngăduinţei şi îndelungii Lui răbdări" care ne îndeamnă la pocăinţă (Romani 2:4). Dar când abuzăm de ele şi nu preţuim harul lui Dumnezeu din ele, „cu împietrirea inimii tale, care nu vrea să se pocăiască, îţi aduni o comoară de mânie pentru ziua mâniei şi a arătării dreptei judecăţi a lui Dumnezeu" (Romani 2:5).

Însă pentru aceia care văd mâna îndurătoare a lui Dumnezeu în orice gură de aer pe care o respiră şi care dau crezare cui merită, Isus Cristos va fi privit şi savurat ca Acel ce a cumpărat fiecare gură nemeritată de aer. Fiecare bătaie de inimă va fi primită ca un dar din mâna Sa.

Să nu meriţi nimic, dar să moşteneşti totul – De ce?

Dar cum le-a cumpărat El? Răspuns: prin sângele Său. Dacă eu nu merit nimic altceva decât condamnare din pricina păcatului meu şi în schimb primesc viaţă şi suflare pe pământul acesta, şi bucurie veşnică în veacul viitor fiindcă Cristos a murit pentru mine, atunci înseamnă că tot ce este bun – şi tot ce este rău, dar pe care Dumnezeu

îl schimbă spre bine – este cu siguranță o răsplată a suferinței Sale (și nu meritul meu). Aceasta include toate lucrurile enumerate la începutul acestui capitol. Am întrebat atunci: „Pot munca, și distracția, și relațiile, și alimentația, și dragostea fizică, și lucrarea să decurgă toate dintr-o pasiune unică? Există ceva destul de adânc, destul de mare și destul de puternic care să le pună pe acestea toate la un loc? Pot iubirea fizică, mașinile, munca, războiul, schimbarea scutecelor și plata impozitelor să aibă ca numitor comun înălțarea lui Dumnezeu și satisfacția sufletească?" Acum vedem că orice experiență din viață are ca scop mărirea crucii lui Cristos. Sau, altfel spus, orice lucru bun în viață (sau un lucru rău schimbat de Dumnezeu în bine) are ca scop mărirea lui Cristos și a Lui răstignit.

Mi-a cumpărat Cristos și vechea mea mașină Dodge?

De exemplu, cu câțiva ani în urmă ne-am distrus vechiul nostru Dodge Spirit într-un accident, dar nimeni n-a fost rănit. Și m-am bucurat de acea siguranță care ne-a fost acordată. Mă veselesc în ea. Dar cum de n-a fost nimeni rănit? Asta a fost pentru mine și familia mea un dar pe care nici unul din noi nu l-am meritat. Și poate nu va fi tot timpul așa, însă de data aceasta a fost așa și n-am meritat acest lucru. Noi suntem păcătoși și suntem prin firea noastră copii ai mâniei, despărțiți de Cristos. Deci cum de am ajuns să avem un astfel de dar, spre binele nostru? Răspuns: Cristos a murit pentru păcatele noastre pe cruce, ne-a izbăvit de mânia lui Dumnezeu și ne-a asigurat, chiar dacă noi nu meritam, harul atotputernic al lui Dumnezeu care lucrează totul spre binele nostru. Deci, când mă bucur de siguranța noastră, mă bucur de crucea lui Cristos.

Apoi cei cu asigurările ne-au plătit mașina, iar soția mea Noël a luat banii, s-a dus în Iowa și a cumpărat un Chevy Lumina, mai nouă cu un an decât cealaltă, și a condus-o prin zăpadă până acasă. Mă bucur în harul minunat al atâtor binecuvântări. Pur și simplu mă bucur. Îți distrugi mașina. Ieși nevătămat dintre fiarele contorsionate. Asigurarea îți plătește banii. Îți cumperi altă mașină. Și mergi mai departe de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat! Și plin de mulțumire îmi plec capul și mă bucur în îndurările nespuse văzute chiar în aceste lucruri materiale. De unde vin toate aceste îndurări? Dacă ești un

păcătos mântuit, un credincios în Domnul Isus, acestea îţi vin din cruce. Dacă n-ar fi crucea, tot ce ar exista ar fi judecata – pentru o perioadă ai beneficia de răbdare şi îndurare, iar apoi, dacă dai cu piciorul în ele, toată îndurarea îţi va sluji doar pentru a intensifica judecata. De aceea, orice lucru bun în viaţă şi orice lucru rău pe care Dumnezeu îl întoarce spre bine sunt toate daruri cumpărate cu sânge! Şi orice laudă – orice desfătare – ar trebui să fie o laudă în cruce.

Vai de mine dacă mă bucur vreun moment de vreo binecuvântare, fără ca bucuria mea să fie în crucea lui Cristos!

Un alt mod de a spune acest lucru este: crucea a fost gândită pentru gloria lui Cristos. Scopul lui Dumnezeu în cruce a fost ca Cristos să fie onorat. Când Pavel spune în Galateni 6:14, „Departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Cristos", el spune, de fapt, că voia lui Dumnezeu este ca jertfa Domnului Isus să fie totdeauna înălţată – Cristos răstignit să fie întotdeauna pricina noastră de laudă, de desfătare, de bucurie şi de cântare – Cristos să obţină glorie şi mulţumiri şi onoare pentru orice lucru bun şi pentru orice lucru rău pe care Dumnezeu îl schimbă în bine.

Răspândirea pasiunii pentru Cristos răstignit – prin a-i învăţa pe alţii

Dar iată că se ridică o întrebare: Dacă acesta este scopul lui Dumnezeu în moartea lui Cristos – anume „Cristos răstignit" să fie onorat şi glorificat pentru toate lucrurile – atunci cum îşi va lua Cristos slava pe care o merită? Generaţia de azi trebuie învăţată să facă acest lucru. Sau, altfel spus: sursa desfătării în crucea lui Cristos înseamnă educare referitoare la crucea lui Cristos.

Aceasta este lucrarea mea. Nu sunt singur dar, în ce mă priveşte, aceasta este pasiunea vieţii mele. Asta cred că m-a chemat Domnul să fac atunci, în 1966, pe când eram bolnav de mononucleoză în Centrul de sănătate din Wheaton, Illinois. În această direcţie m-au împins toate – porunca lui Dumnezeu: Trăieşte în aşa fel şi predică în aşa fel şi comunică în aşa fel încât Isus Cristos, Domnul răstignit şi înviat, să fie singura laudă a acestei generaţii. Şi dacă aceasta este slujba mea, şi a ta este tot asta, doar într-un mod diferit: să trăieşti şi

să vorbeşti în aşa fel încât valoarea lui „Cristos răstignit" să fie văzută şi gustată, savurată de tot mai mulţi oameni. Lucrul acesta ne va costa, la fel cum L-a costat şi pe El.

Singurul loc în care te poţi lăuda cu crucea este... pe cruce

Dacă dorim să nu ne lăudăm cu altceva decât cu crucea, trebuie să trăim aproape de cruce – de fapt, trebuie să fim pe cruce. Este şocant, nu-i aşa? Dar aşa spune Pavel în Galateni 6:14: „Departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Cristos, prin care lumea este răstignită faţă de mine, şi eu faţă de lume!" Te poţi lăuda în cruce atunci când eşti pe cruce. Nu aşa spune Pavel? „Lumea este răstignită faţă de mine, şi eu [sunt răstignit] faţă de lume." Lumea este moartă pentru mine, şi eu sunt mort pentru lume. De ce? Din pricină că am fost răstignit. Învăţăm să ne lăudăm cu crucea şi să ne bucurăm de cruce atunci când suntem pe ea. Şi până nu ne-am răstignit pe noi înşine pe această cruce, lauda noastră va fi în noi înşine...

Dar ce înseamnă acest lucru? Când s-a întâmplat? Când am fost răstigniţi? Biblia ne dă răspunsul în Galateni 2:19-20: „Am fost răstignit împreună cu Cristos, şi trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăieşte în mine. Şi viaţa, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credinţa în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit şi S-a dat pe sine însuşi pentru mine." Când Cristos a murit, noi am murit. Înţelesul glorios al morţii lui Cristos este că atunci când El a murit, toţi cei ce sunt ai Lui au murit în El. Moartea pe care a suferit-o El pentru noi toţi devine moartea noastră atunci când ne unim cu El prin credinţă (Romani 6:5).

Dar tu spui: „Nu sunt viu? Eu simt că trăiesc." Ei bine, ai nevoie să înveţi. Să înveţi ce ni s-a întâmplat nouă. Trebuie să înţelegi aceste lucruri. Pentru aceasta sunt versetele din Galateni 2:20 şi Galateni 6:14 în Biblie. Dumnezeu ne învaţă ce ni s-a întâmplat ca să ne cunoaştem pe noi înşine şi modul în care lucrează El în noi, şi să ne bucurăm în El şi în Fiul Său şi în cruce, aşa cum se cuvine.

Unindu-ne cu moartea şi cu viaţa lui Cristos răstignit

Să ne gândim din nou la Galateni 2:19-20. Vom vedea că noi suntem morţi într-adevăr, şi că noi trăim într-adevăr. „Am fost răstignit împreună cu Cristos [deci sunt mort] şi trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăieşte în mine. Şi viaţa pe care o trăiesc acum în trup [o, da, deci trăiesc, dar nu mai este acelaşi *eu* ca *eu* care a murit], o trăiesc în credinţa în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit şi S-a dat pe Sine Însuşi pentru mine." Cu alte cuvinte, *eu* care trăiesc acum este noul *eu* al credinţei. Noua creaţie trăieşte. Credinciosul trăieşte. Vechiul *eu* a murit pe cruce cu Isus.

Poate că întrebi: „Care este cheia pentru a mă uni cu această realitate? Cum poate fi a mea? Cum pot fi şi eu între morţii care trăiesc cu Cristos şi care văd şi gustă, savurează şi răspândesc slava crucii?" Răspunsul răzbate din cuvintele despre credinţă din Galateni 2:20.. „Viaţa pe care o trăiesc acum, o trăiesc în credinţa în Fiul lui Dumnezeu." Aceasta este veriga de legătură. Dumnezeu te uneşte cu Fiul Său prin credinţă. Şi, când face acest lucru, există o asemenea unire între tine şi Fiul lui Dumnezeu, încât moartea Lui devine moartea ta şi viaţa Lui devine viaţa ta.

Moarte, trăire şi laudă în cruce

Acum să legăm acestea de Galateni 6:14 şi vom vedea cum putem trăi în totalitate pentru gloria lui Cristos cel răstignit. „Departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Cristos, prin care lumea este răstignită faţă de mine şi eu faţă de lume!" Adică, nu te mai lăuda în nimic altceva în afară de cruce. Cum vom putea să înălţăm crucea într-un mod atât de radical? Cum putem deveni acei oameni care îşi ancorează toate bucuriile în Cristos şi în El răstignit? Răspuns: Vechiul *eu* căruia îi place să se laude şi să se bucure în alte lucruri a murit. Prin credinţă suntem uniţi cu Cristos. Moartea Lui devine moartea vieţii noastre de autoînălţare. Suntem înviaţi cu El la o viaţă de înnoire. Ceea ce trăieşte acum este o nouă creaţie a cărei singură pasiune este să-L înalţe pe Cristos şi crucea Lui.

Cu alte cuvinte, când îţi pui încrederea în Cristos, robia ta faţă de lume şi puterea ei copleşitoare de ademenire este înfrântă. Pentru

lume eşti un trup neînsufleţit şi lumea este fără viaţă pentru tine. Sau, ca să ne exprimăm mai exact, conform versetului 15, tu eşti „o făptură nouă". Vechiul *eu* este mort. Şi noul *eu* este plin de viaţă. Şi omul tău nou este un om al credinţei. Iar lucrarea credinţei nu este să se laude cu lumea, ci cu Cristos, îndeosebi cu jertfa Lui.

În acest fel vei deveni atât de centrat în jertfa lui Cristos încât vei putea spune cu apostolul Pavel: „Nu mă voi lăuda decât cu crucea Domnului Isus Cristos." Lumea nu mai constituie pentru noi o comoară. Nu mai este sursa vieţii noastre sau a satisfacţiei noastre sau a bucuriei noastre. Toate acestea sunt Cristos!

Să preţuim ceea ce prezintă El sau ceea ce Îl prezintă?

Dar ce este cu siguranţa de care am avut parte în accidentul de maşină? Ce este cu plata pe care am primit-o prin asigurări? N-am spus că m-am bucurat de ea? Este acest lucru lumesc? Deci sunt eu cu adevărat mort faţă de lume? Mort faţă de plăţile de asigurări şi faţă de maşinile noi?

Mă rog să fiu mort în sensul corect. Şi cred că sunt. Nu desăvârşit, cu siguranţă, dar sunt într-un sens real. Cum se poate asta? Dacă mă bucur de siguranţa pe care o am, de sănătate sau de alte lucruri bune, şi dacă aceste lucruri sunt din lume (şi sunt), atunci sunt eu mort faţă de lume? Da, fiindcă a fi mort faţă de lume nu înseamnă că nu ai simţăminte în legătură cu lumea (vezi 1 Ioan 2:15; 1 Timotei 4:3). Înseamnă că fiecare plăcere legitimă din lume devine o dovadă a dragostei lui Dumnezeu, dovadă plătită cu sânge, şi o ocazie de a te lăuda cu crucea. Noi suntem morţi faţă de plata din asigurări atunci când nu banii sunt lucrul care ne satisface, ci Cristos răstignit, Dătătorul a toate.

C.S. Lewis ilustrează ce vreau să spun printr-o experienţă pe care a avut-o într-un şopron.

„Stăteam astăzi în şopronul întunecos. Afară soarele strălucea şi pe deasupra uşii se strecura o rază de lumină. Din locul în care stăteam, raza aceea de lumină cu fire de praf plutind în ea era lucrul cel mai strălucitor şi izbitor care se putea vedea. Restul era aproape în totalitate negru ca tăciunele. Eu vedeam raza, nu vedeam alte lucruri prin ea.

Apoi m-am mutat, astfel încât raza îmi cădea în ochi. Pe loc, întreaga imagine de mai înainte a dispărut. N-am mai văzut şopronul şi (mai mult decât atât) n-am mai văzut nici raza. În schimb am văzut, încadrate în forma neregulată a crăpăturii uşii, frunzele verzi care se mişcau în copacul de afară şi, mai sus de ele, la mii şi miliarde de kilometri distanţă, soarele. A privi pe direcţia razei şi a privi la rază sunt experienţe foarte diferite."[3]

Razele binecuvântărilor din vieţile noastre sunt strălucitoare prin ele însele. Ele dau lumină şi pământului pe care umblăm. Dar există şi un alt scop mai înalt al acestor binecuvântări. Dumnezeu doreşte pentru noi ceva mai mult decât să stăm şi să le admirăm pentru ceea ce sunt. Mai mult decât atât, El doreşte ca noi să umblăm în ele şi să vedem soarele din care ne vin. Dacă razele sunt frumoase, soarele este şi mai frumos. Ţelul lui Dumnezeu este nu doar să-I admirăm darurile, ci, mai mult, să-I admirăm slava.

Murim faţă de lume prin strălucirea slavei lui Cristos

Adevărul este că slava lui Cristos, manifestată îndeosebi în moartea şi în învierea Sa, este mai presus şi la baza oricărei binecuvântări de care ne bucurăm. El a cumpărat tot ce este bun pentru noi. Gloria Sa este punctul ţintă al afecţiunii noastre. Toate celelalte lucruri sunt indicatoare care îndrumă spre ţintă – sunt parabole despre frumuseţea Sa. Când inimile noastre fac drumul înapoi, de-a lungul razei binecuvântărilor spre sursă, către strălucirea slavei lui Cristos, atunci componenta lumească a binecuvântărilor moare şi Cristosul răstignit este totul pentru noi.

Singura viaţă care-L slăveşte pe Dumnezeu

O astfel de viaţă nu este diferită de scopul înălţării slavei lui Dumnezeu, pe care l-am văzut în Capitolul 2. Cristos este slava lui Dumnezeu. Crucea lui îmbibată de sânge este centrul strălucitor al acestei glorii. Prin ea ne-a cumpărat El orice binecuvântare – temporală şi eternă. Şi noi nu meritărm nici una din acestea. El ni le-a cumpărat pe toate. Datorită crucii lui Cristos, aleşii lui Dumnezeu sunt destinaţi să fie fii ai lui Dumnezeu. Datorită crucii, mânia lui

Dumnezeu s-a îndepărtat. Datorită crucii, toată vina s-a şters, păcatele sunt iertate, am fost socotiţi cu totul neprihăniţi, dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre şi noi suntem transformaţi după chipul lui Cristos.

De aceea, orice bucurie din viaţa aceasta şi din cea viitoare, care nu este idolatrie, este un tribut adus importanţei infinite a crucii lui Cristos – centrul strălucitor al slavei lui Dumnezeu. Şi o astfel de viaţă care are în centrul ei crucea, care preamăreşte jertfa crucii şi care se satură, se făleşte cu crucea, este o viaţă care-L preamăreşte pe Dumnezeu – singura viaţă care-L preamăreşte pe Dumnezeu. Orice alt fel de viaţă înseamnă o viaţă irosită.

Capitolul 4

MĂRINDU-L PE CRISTOS PRIN DURERE ŞI MOARTE

A trăi pentru a-L mări pe Cristos este un lucru costisitor. Nu este surprinzător. El a fost răstignit. S-a crezut despre El că este îndrăcit. Şi El ne cheamă să-L urmăm. „Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuşi, să-şi ia crucea şi să Mă urmeze" (Marcu 8:34). El ne spune că nu ne va merge mai bine decât i-a mers Lui. „Dacă pe Stăpânul casei L-au numit Beelzebul,[1] cu cât mai mult vor numi aşa, pe cei din casa lui?" (Mat.10:25).

Dar a suferi cu Isus pe drumul Calvarului dragostei nu este doar rezultatul măririi lui Cristos, ci şi mijlocul de a-L mări. El este slăvit ca Persoană Supremă prin faptul că noi suntem atât de satisfăcuţi în El încât pot „să treacă regate şi împărăţii, să treacă până şi viaţa asta", dar noi suntem gata să suferim din pricina dragostei. Frumuseţea Lui străluceşte mai mult când este preţuită mai presus decât sănătatea şi viaţa însăşi. Isus a ştiut acest lucru. El a ştiut că suferinţa (atât lucruri mărunte, producătoare de disconfort, cât şi torturi îngrozitoare) este calea pentru a-L face pe El cel mai văzut şi cel mai mărit în această lume. Din cauza asta ne cheamă El la aceasta. Şi dragostea nu înseamnă să ne scoatem pe noi în evidenţă sau să ne facem viaţa uşoară. Dragostea înseamnă să fim în stare să

ne bucurăm de evidenţierea Lui pentru totdeauna – indiferent cât ne costă acest lucru.

Ne lăudăm cel mai bine în cruce atunci când o purtăm

Iar purtarea crucii costă foarte mult. Viaţa creştină normală este aceea care se laudă doar în cruce – strălucitorul centru al slavei lui Dumnezeu – şi se laudă în ea în timp ce o poartă. „Şi oricine nu-şi poartă crucea şi nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu" (Luca 14:27). Purtarea crucii este mijlocul prin care ne eliberăm tot mai mult pentru a ne putea lăuda în ea. În această lume îmbibată în păcat, suferinţa este planul lui Dumnezeu (Romani 8:20). Ea portretizează oroarea păcatului pentru ca oamenii să poată vedea aceasta. Pentru cei ce nu cred în Cristos, suferinţa pedepseşte vinovăţia păcatului. Pentru cei ce-şi iau crucea şi-L urmează pe Isus, ea zdrobeşte puterea păcatului. Şi fiindcă păcatul diminuează slava atotsatisfăcătoare a lui Dumnezeu, suferinţa care zdrobeşte puterea lui este o reală îndurare.

Orice lucru care ne face în stare să ne bucurăm tot mai mult de a da importanţă lui Dumnezeu este o îndurare. Căci nu există bucurie mai mare decât bucuria în măreţia lui Dumnezeu. Şi dacă trebuie să suferim pentru a vedea acest lucru şi pentru a ne bucura mai mult de El, pentru a-L savura mai adânc, atunci suferinţa înseamnă îndurare, iar chemarea lui Cristos de a ne lua crucea şi de a-L însoţi pe drumul Calvarului înseamnă dragoste.

Cartea radicală a lui Bonhoeffer în generaţia mea

Dietrich Bonhoeffer a fost un dar pentru generaţia mea de studenţi. Mă rog ca mesajul său preţios să fie redescoperit de fiecare generaţie. Chiar dacă a murit la vârsta de 39 de ani, viaţa lui n-a fost irosită. Viaţa şi moartea lui continuă să vorbească cu putere. El a fost spânzurat în tabăra de concentrare de la Flossenbürg, în Germania, la 9 aprilie 1945. A fost păstor, învăţător şi conducător al unei mici şcoli de instruire pentru biserica mărturisitoare şi a participat la mişcarea de rezistenţă protestantă împotriva naziştilor.

Cartea care a înflăcărat credinţa a mii de oameni din generaţia mea se numea „Costul uceniciei". Am citit-o în vacanţa de Crăciun

în ultimul an de colegiu. Probabil că fraza cea mai faimoasă şi mai răscolitoare din carte a fost următoarea: „Crucea nu este sfârşitul teribil al unei vieţi care oricum ar fi fost fericită şi trăită în frică de Dumnezeu, ci ea ne întâmpină la începutul comuniunii noastre cu Cristos. Când Cristos cheamă pe cineva, îl pofteşte să vină şi să moară."[2] Fuga de moarte este calea cea mai scurtă spre o viaţă irosită.

Cartea lui Bonhoeffer a fost o acuzare puternică la adresa „harului ieftin" pe care-l vedea în bisericile creştine de ambele părţi ale Atlanticului. El credea în îndreptăţirea prin har, prin credinţă. Însă n-a crezut niciodată că acea credinţă care aduce îndreptăţirea i-ar putea lăsa pe oameni neschimbaţi de Cristosul radical în care pretindeau să creadă. Acesta era un răspuns ieftin în faţa Evangheliei. „Singurul om", spunea el, „care are dreptul să spună că este îndreptăţit doar prin har, este acela care a părăsit totul pentru a-L urma pe Cristos".[3]

Paradoxurile vieţii care-L măresc pe Cristos

O viaţă devotată onorării lui Cristos este costisitoare. Şi costul este atât o consecinţă, cât şi un mijloc de a-L onora pe El. Dacă nu urmăm calea încărcată de bucurii a dragostei dureroase, ne vom irosi viţele. Dacă nu învăţăm împreună cu Pavel paradoxurile vieţii care-L măresc pe Cristos, ne vom irosi zilele urmărind baloane de săpun care se sparg. Pavel a trăit „ca un întristat, şi totdeauna sunt vesel; ca un sărac, şi totuşi îmbogăţind pe mulţi; ca neavând nimic, şi totuşi stăpânind toate lucrurile" (2 Corinteni 6:10). Drumul Calvarului este costisitor şi plin de dureri, însă nu este lipsit de bucurii.

Când acceptăm cu bucurie să plătim preţul urmării lui Cristos, valoarea Lui va străluci în lume. Chiar acest preţ va deveni un mijloc prin care-L vom face pe Cristos să arate măreţ. Apostolul Pavel a avut o mare pasiune în viaţă. L-am văzut afirmând în câteva feluri: să nu ştiu altceva decât pe Isus Cristos şi pe El răstignit (1 Corinteni 2:2); nu ştiu să mă laud decât cu crucea Domnului Isus Cristos (Galateni 6:14).

Singura pasiune a lui Pavel şi în viaţă şi în moarte

El a vorbit despre marea lui pasiune într-un alt fel care ne arată modul în care preţul onorării lui Cristos este în acelaşi timp şi mijlocul de a-L onora. El spune bisericii din Filipi: „Mă aştept şi nădăjduiesc cu tărie că nu voi fi dat de ruşine cu nimic, ci că acum, ca totdeauna, Cristos va fi proslăvit cu îndrăzneală în trupul meu, fie prin viaţa mea, fie prin moartea mea. Căci pentru mine, a trăi este Cristos şi a muri este un câştig" (Filipeni 1:20-21). Aici se ridică o întrebare şi tot aici i se dă şi răspunsul: Cum Îl proslăveşti pe Cristos prin moarte? Cum poate preţul pierderii oricărui lucru în această viaţă să fie şi mijlocul onorării lui Isus? Să ascultăm cu atenţie cuvintele lui Pavel. Cristos ne-a chemat să trăim pentru slava Lui şi să murim pentru slava Lui. Dacă ştim cum să murim frumos, ştim şi să trăim frumos. Acest text ne arată ambele lucruri.

Din nou vedem pasiunea unică din viaţa lui Pavel – „Cristos să fie proslăvit cu îndrăzneală în trupul meu, fie prin viaţa mea, fie prin moartea mea". Dacă Cristos nu este proslăvit în trupul meu, viaţa şi moartea noastră sunt irosite. Noi existăm pentru a-L prezenta pe Dumnezeu în faţa lumii aşa cum este în realitate – măreţ şi glorios. Dacă viaţa şi moartea noastră nu arată vrednicia şi minunăţia lui Isus, ele sunt irosite. Acesta este motivul pentru care Pavel ne spune că ţelul său, atât în viaţă cât şi în moarte, este ca „Cristos să fie proslăvit".

Ruşinea şi comoara noastră

Să observăm felul neobişnuit în care el se exprimă foarte clar în versetul 20: „Mă aştept şi nădăjduiesc cu tărie că nu voi fi dat de ruşine cu nimic". Să ne oprim pentru un moment. Ruşinea este acel sentiment oribil de vinovăţie sau eşec care apare atunci când nu eşti la nivelul aşteptat în faţa oamenilor a căror aprobare o doreşti foarte mult. Este ceea ce simte copilul micuţ la programul de Crăciun când uită versurile şi le reia în gând, de la început, iar liniştea i se pare eternă, şi ceilalţi copii chicotesc cu răutate. Îmi amintesc astfel de momente oribile. Sau, ruşinea este ceea ce simte un preşedinte când nişte înregistrări secrete sunt făcute publice în sfârşit şi oamenii aud

cuvintele sale vulgare, înşelăciunea iese la iveală, iar el stă dezonorat şi vinovat în faţa oamenilor.

Care este opusul ruşinii? Este când copilul îşi aduce aminte versurile uitate şi aude aplauzele. Este când preşedintele conduce bine şi este reales. Opusul ruşinii este onoarea. Asta de obicei. Însă Pavel este o persoană foarte neobişnuită. Şi creştinii ar trebui să fie nişte persoane neobişnuite. Pentru Pavel, opusul lui „a fi dat de ruşine" nu este să fie el onorat, ci Cristos să fie onorat prin el. „Mă aştept şi nădăjduiesc cu tărie că nu voi fi dat de ruşine cu nimic, ci că Cristos va fi proslăvit cu îndrăzneală în trupul meu."

Lucrurile pe care le iubeşti determină lucrurile de care-ţi va fi ruşine. Dacă-ţi place ca oamenii să te ridice în slăvi, te vei simţi ruşinat când ei n-o fac. Dar dacă doreşti ca oamenii să-L onoreze pe Cristos, atunci te vei ruşina când ei Îl desconsideră pe Cristos din cauza ta. Iar Pavel L-a iubit pe Cristos mai mult decât orice sau pe oricine. „Dar lucrurile care pentru mine erau câştiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Cristos. Ba încă şi acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, faţă de preţul nespus de mare al cunoaşterii lui Cristos Isus, Domnul meu" (Filipeni 3:7-8).

Ori de câte ori ai o deosebită apreciere pentru ceva şi preţuieşti frumuseţea, puterea sau unicitatea acelui obiect, ai dori să atragi atenţia şi altora înspre el şi să trezeşti în ei aceeaşi bucurie. Din acest motiv ţelul suprem în viaţa lui Pavel a fost să-L mărească, să-L proslăvească pe Cristos. Cristos era pentru Pavel de o valoare infinită, şi de aceea Pavel dorea ca şi alţii să-L vadă şi să-L guste, să se bucure de această valoare. Asta înţelege el prin proslăvirea lui Cristos – să arate mărimea valorii lui Cristos.

Moartea face imposibilă proslăvirea lui Cristos?

Dar dacă cineva obiectează la ceea ce spune Pavel aici, zicând: „Pavele, vedem cât de valoros este Cristos pentru tine acum – cât te bucuri de părtăşia cu El, cum îţi dă o lucrare roditoare şi cum te ocroteşte de eşec spiritual. Dar ce vor însemna toate acestea în ora morţii tale? Unde va fi atunci valoarea lui Cristos? Dacă faptul de a fi creştin te costă întreaga viaţă, cum te ajută atunci să-L onorezi pe

Cristos? Oare nu pierzi prin asta însăşi viaţa care poate să-L onoreze?"

Atunci Pavel adaugă la finalul versetului 20 că aşteaptă cu tărie ca: „Cristos să fie proslăvit cu îndrăzneală în trupul meu, fie prin viaţa mea, fie prin moartea mea". Moartea este o ameninţare care poate să zădărnicească ţelurile tale principale. Moartea este de temut într-atât de mult, încât ameninţă să-ţi răpească ce iubeşti mai mult. Însă Pavel Îl iubea mai mult ca orice pe Cristos, iar ţelul său era să-L proslăvească pe Cristos şi privea moartea nu ca pe o zădărnicire a acestui ţel, ci ca pe o ocazie de a-l împlini.

Viaţa şi moartea! Par să fie într-o totală opoziţie – doi vrăjmaşi teribili care nu se pot împăca. Dar pentru Pavel – şi pentru toţi cei ce împărtăşesc credinţa lui – între cele două există o unitate, fiindcă aceeaşi mare pasiune este împlinită în ambele – anume Cristos să fie proslăvit în trupul său, şi implicit în trupurile noastre, fie prin viaţă, fie prin moarte.

În Filipeni 1:21, Pavel face o afirmaţie destul de concentrată în care explică de ce este aşa de încrezător că Cristos va fi proslăvit în trăirea şi în moartea lui: „Căci pentru mine a trăi este Cristos şi a muri este un câştig". Apoi în versetele 22-26 Pavel ne explică ambele jumătăţi ale acestei afirmaţii, ca noi să putem vedea mai în detaliu cum este proslăvit Cristos prin viaţă şi prin moarte.

Să luăm acestea două pe rând.

Descoperirea secretului lui Petru de către Pavel

Mai întâi, „Căci pentru mine a muri este un câştig". Mă întreb dacă Pavel a vorbit cu Petru despre moarte în conversaţiile lor de la Ierusalim? Mă întreb dacă Petru i-a povestit despre întâmplarea scrisă în Ioan 21 în care Isus, după înviere, i-a spus lui Petru: „Adevărat, adevărat, îţi spun că, atunci când erai mai tânăr, singur te încingeai şi te duceai unde voiai; dar când vei îmbătrâni, îţi vei întinde mâinile, şi altul te va încinge şi te va duce unde nu vei voi" (Ioan 21:18). După care Ioan adaugă în Evanghelia sa următoarea explicaţie: „[Isus] a zis lucrul acesta ca să arate cu ce fel de moarte va proslăvi Petru pe Dumnezeu" (Ioan 21:19). Dumnezeu a hotărât că Petru Îl va mări, Îl va face pe Dumnezeu glorios, prin moarte. Nu

mă îndoiesc de faptul că atunci când Petru şi Pavel şi-au strâns bărbăteşte mâna şi au avut părtăşie împreună, privirea lor a comunicat pasiunea lor comună: de a-L proslăvi pe Cristos cel răstignit – centrul strălucitor al slavei lui Dumnezeu – chiar şi prin moarte.

Dar cum Îl vom proslăvi noi pe Cristos în moarte? Altfel spus: Cum să murim astfel încât prin moartea noastră valoarea extraordinară a lui Cristos, mărimea vredniciei Sale să devină mai vizibilă? Răspunsul lui Pavel de aici, din Filipeni 1, se găseşte întâi de toate în cuvântul de legătură dintre versetele 20 şi 21. Aceste versete sunt legate prin cuvântul *căci* sau *fiindcă.* Vorbind despre moarte, Pavel spune: „Nădăjduiesc cu tărie ca Cristos să fie onorat în trupul meu prin moarte, fiindcă pentru mine a muri este un câştig". Cu alte cuvinte, dacă priveşti moartea ca pe un câştig pentru El, tu Îl proslăveşti pe Cristos în moartea ta.

Cum poate fi moartea un câştig?

Ce înseamnă asta? Versetul 23 arată de ce moartea era un câştig pentru Pavel: „Aş dori să mă mut *[să mor]* şi să fiu împreună cu Cristos, căci ar fi cu mult mai bine". Asta face moartea: ne duce în intimitate cu Cristos. Ne mutăm, ne ducem să fim cu Cristos, şi asta, spune Pavel, este un câştig. Şi dacă priveşti moartea astfel Îl măreşti, Îl proslăveşti pe Cristos. Faptul de a-L considera pe Cristos un câştig în moartea ta, Îl măreşte pe El. Este „cu mult mai bine" decât a trăi aici.

Chiar este adevărat? Mai bine decât cu toţi prietenii de la şcoală? Mai bine decât să fii îndrăgostit? Mai bine decât să-ţi îmbrăţişezi copiii? Mai bine decât să ai succes în carieră? Mai bine decât pensia şi joaca cu nepoţii? Da. De o mie de ori mai bine. Când mi-am ţinut predica pentru a ocupa poziţia de păstor pe care o am şi acum, acesta mi-a fost pasajul din Scriptură. Asta s-a petrecut în 27 ianuarie 1980. Voiam să le arăt oamenilor, prin intermediul Scripturii, pasiunea unică a vieţii mele, pasiunea care le cuprindea pe toate celelalte – pasiunea de a-L înălţa pe Cristos în toate lucrurile, prin viaţă sau moarte.

La acest punct al mesajului meu, s-a ridicat întrebarea: Este moartea mai bună decât viaţa? Este mutarea pentru a fi cu Cristos mai bună decât rămânerea aici? Le-am spus:

„Dacă nu cred acest lucru, cum aş îndrăzni să aspir la rolul de păstor – în orice biserică – ca să nu spun de Biserica Baptistă Bethleem, unde 108 membri au peste 80 de ani şi alţi 171 au peste 65? Dar eu cred acest lucru şi spun tuturor celor cu peri albi din această biserică, cu toată autoritatea apostolului lui Cristos: ce este mai bun nu s-a arătat încă! Şi nu mă refer la o pensie substanţială sau la proprietăţi de lux. Mă refer la Cristos!

Am participat, în medie, la câte o înmormântare la fiecare trei săptămâni în primul an şi jumătate al lucrării mele şi la mult mai multe după aceea. A fost un timp de trezire, de cercetare, un timp dificil pentru un păstor tânăr. Inima mi s-a lipit de multe familii în timp ce stăteam să spun ‚la revedere' multor prieteni, unul după altul. Şi ‚la revedere' cred că este ce au spus şi ei pentru că ne vom revedea.

Dacă învăţăm să murim cum se cuvine, vom şi trăi cum se cuvine

Ceea ce am învăţat până acum din Filipeni 1 este că moartea (fie ea din cauze naturale sau prin prigoană) este un prilej de a-L onora pe Cristos. Dacă suferim şi murim pe drumul Calvarului ascultării de Cristos, preţul urmării Lui nu este doar un rezultat al onorării Lui, ci şi un mijloc. Moartea arată locul în care este comoara noastră. Modul în care murim scoate la iveală valoarea pe care o dăm lui Cristos în inimile noastre. Cristos este înălţat în moartea mea atunci când sunt împlinit în El în moartea mea – când consider moartea un câştig din pricina Lui. Sau, cu alte cuvinte: Esenţa slăvirii lui Cristos este preţuirea lui Cristos. Cristos va fi lăudat în moartea mea dacă în moarte eu Îl preţuiesc mai mult decât viaţa.

Isus a spus: „Cine iubeşte pe tată ori pe mamă, mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine şi cine iubeşte pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine" (Matei 10:37). Când vine ceasul ca toate să fie luate de la noi, cu excepţia lui

Cristos, Îl vom înălța spunând: „În El avem totul, şi chiar mai mult. A muri este un câştig".

Dacă învățăm să murim în felul acesta, vom fi pregătiți să trăim. Însă dacă nu învățăm să murim aşa, ne irosim viețile. Cei mai mulți dintre noi mai au câțiva ani de trăit înainte de a fi cu Cristos. Chiar şi cel mai în vârstă dintre noi trebuie să-şi pună întrebarea: „Dacă-L iubesc pe Cristos, cum Îl pot mări eu în comportamentul meu în după-amiaza aceasta, în săptămâna aceasta?" Astfel, ne apropiem de cealaltă jumătate a versetului din Filipeni 1:21: „Pentru mine, a trăi este Cristos".

A trăi este Cristos

Ce vrea Pavel să spună prin „A trăi este Cristos"? El îşi începe explicația în versetul 22: „Dar dacă trebuie să mai trăiesc în trup, face să trăiesc [în alte traduceri: Dar dacă trebuie să mai trăiesc în trup, merită să trăiesc, sau Dar dacă trebuie să mai trăiesc în trup, asta înseamnă pentru mine muncă roditoare]". Este o explicație ciudată: „A trăi este Cristos" devine „A trăi este muncă roditoare". Care era roada ce urma să rezulte în urma muncii lui Pavel? Şi ce înseamnă „să-L trăieşti pe Cristos"? Răspunsul ne este dat în versetele 24-26.

În versetul 22 Pavel ne spune: „Dar dacă trebuie să mai trăiesc în trup, face să trăiesc; şi nu ştiu ce trebuie să aleg". Apoi în versetul 24 el spune: „Dar pentru voi este mai de trebuință să rămân în trup". Este deci evident că rodul pe care avea să-l producă viața lui Pavel nu era doar pentru el însuşi, ci era foarte folositor pentru credincioşii filipeni. Deci fraza „Pentru mine, a trăi este Cristos" devine „Pentru mine, a trăi este să aduc rodul de care voi aveți nevoie aşa de mult". Iar în versetul 25 ni se spune care era lucrul de care avea nevoie biserica şi pe care viața lui Pavel urma să-l producă: „Şi sunt încredințat şi ştiu că voi rămâne şi voi trăi cu voi toți, pentru înaintarea şi bucuria credinței voastre". Îl vedem pe apostolul Pavel clarificând treptat înțelesul pe care-l dă el propoziției „Pentru mine, a trăi este Cristos".

Mai întâi, el vrea să spună: Viața mea este dedicată rodirii (versetul 22). În al doilea rând, el spune: Viața mea este devotată

producerii unui rod care vouă vă este foarte necesar (versetul 24). În al treilea rând, el spune: Viaţa mea este devotată creşterii şi înaintării credinţei voastre, încât voi să aveţi bucurie din belşug (versetul 25).

Acum întrebarea crucială este: De ce pentru Pavel este acelaşi lucru să spună, pe de o parte, „Pentru mine, a trăi este Cristos" şi, pe de altă parte, „Viaţa mea este devotată progresului şi bucuriei voastre în credinţă"? Mie mi se pare că pentru Pavel aceste două afirmaţii sunt de fapt sinonime în acest context.

Trăiesc pentru înaintarea şi bucuria voastră în credinţă

Pentru a înţelege această afirmaţie, avem nevoie de o definiţie a credinţei. Credinţa obişnuită înseamnă încrederea şi întemeierea pe cineva care ţi-a dovedit că este demn de încredere, că doreşte şi că este în stare să-ţi dea ceea ce ai nevoie. Dar atunci când obiectul credinţei este Isus Cristos, situaţia se schimbă. Noi avem nevoie de Însăşi Persoana Lui. Dacă ne încredem în Cristos doar pentru a primi darurile Sale şi nu pentru a-L primi pe El Însuşi ca dar atoatesatisfăcător, atunci nu ne încredem în El într-un fel care să-L onoreze ca pe Comoara noastră. Atunci noi onorăm doar darurile pe care le primim de la El. Noi umblăm în realitate după darurile Lui, nu după El. Deci credinţa biblică în Isus trebuie să însemne că ne încredem în El ca să ne dea ce avem nevoie cel mai mult – adică pe El Însuşi. Asta înseamnă că însăşi credinţa trebuie să includă în esenţa ei preţuirea lui Cristos mai presus de toate lucrurile.

Acum putem înţelege cum acele ţeluri ale lui Pavel pentru viaţa sa sunt de fapt unul singur. După cele scrise în versetul 20, ţelul său era să-L înalţe pe Cristos în viaţa lui; iar conform cu cele scrise în versetul 25, ţelul său era să promoveze înaintarea şi bucuria filipenilor în credinţă. El crede că acesta este scopul pentru care Dumnezeu îl lasă să trăiască. Viaţa lui era aceasta: să lucreze „pentru înaintarea şi bucuria credinţei" lor.

Dar acum am văzut că, în esenţă, credinţa înseamnă să-L preţuieşti pe Cristos ca pe o comoară. Cuvântul *bucurie* din versetul 25 („pentru înaintarea şi bucuria credinţei voastre") atenţionează că această preţuire este una care aduce bucurie. Şi dacă El este preţuit cu bucurie, atunci El este mărit. Aceasta este pasiunea unică,

atotcuprinzătoare, a vieţii lui Pavel. Cu alte cuvinte, Pavel spune: „viaţa mea este devotată producerii acelei stări măreţe a inimii voastre prin care Cristos să fie înălţat – şi anume, să fiţi împliniţi în El, preţuindu-L cu bucurie ca pe cea mai mare comoară. Asta vreau eu să spun prin cuvintele *Pentru mine, a trăi este Cristos*. Cu alte cuvinte, pentru mine, a trăi înseamnă ca voi să aveţi o credinţă care să-L înalţe pe Cristos."

Viaţa creştină înseamnă să mori în mai multe feluri

Am face o mare greşeală în acest punct, dacă am separa felul în care moartea Îl onorează pe Cristos de felul în care Îl onorează viaţa. Motivul pentru care acest lucru ar fi o greşeală este pentru că viaţa unui creştin include multe morţi. Pavel a spus: „În fiecare zi eu sunt în primejdie de moarte" [sau, în altă traducere: *Eu mor în fiecare zi!*] Isus a spus: „Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea în fiecare zi şi să Mă urmeze" (Luca 9:23). Viaţa creştină zilnică înseamnă moarte zilnică. Moartea la care mă gândesc acum este moartea confortului, a siguranţei, a reputaţiei, a familiei, a prietenilor, a bogăţiei, a tihnei de acasă. Acestea pot fi luate de la noi în orice moment pe calea noastră de ascultare şi mărire a lui Cristos. A muri zilnic în felul în care Pavel a murit zilnic şi a-ţi lua crucea zilnic, aşa cum a poruncit Domnul Isus, înseamnă să îmbrăţişezi o viaţă de pierdere, considerând-o în acelaşi timp un câştig şi asta să o faci de dragul lui Cristos.

Cu alte cuvinte, modul în care Îl onorăm pe Cristos în moarte înseamnă să-L preţuim pe El mai mult decât darul suprem al vieţii, şi modul în care-L onorăm pe Cristos în viaţă înseamnă să-L preţuim pe El mai mult decât darurile vieţii. De aceea, Pavel foloseşte acelaşi cuvânt – *câştig* – referitor la Cristos, şi în moarte, şi în viaţă. El nu spune doar: „A muri este un câştig", ci spune şi „Dar lucrurile, care pentru mine erau câştiguri [în viaţă!], le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Cristos. Ba încă şi acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, faţă de preţul nespus de mare al cunoaşterii lui Cristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate şi le socotesc ca un gunoi, ca să câştig pe Cristos" (Filipeni 3:7-8).

Durerea şi plăcerea – moduri de a-L onora pe Cristos (de a-I da importanţă)

Întreaga viaţă a creştinului este menită să-L mărească pe Cristos. Acest lucru se poate întâmpla prin plăcere sau prin durere. Ne vom îndrepta acum atenţia asupra plăcerii. Motivul pentru care spun aceasta nu este acela că, în calitate de creştini, o mulţime de lucruri plăcute ne ocolesc. Nici acela că noi nu ar trebui să ne bucurăm de ele cu mulţumire, ca de nişte daruri din partea lui Dumnezeu. Aşa ar trebui să facem; Biblia ne învaţă lucrul acesta. „Căci orice făptură a lui Dumnezeu este bună: şi nimic nu este de lepădat, dacă se ia cu mulţumiri; pentru că este sfinţit prin Cuvântul lui Dumnezeu şi prin rugăciune" (1 Timotei 4: 4-5). Şi este adevărat că „Cine aduce mulţumiri, ca jertfă, acela Mă proslăveşte şi celui ce veghează asupra căii lui, aceluia îi voi arăta mântuirea lui Dumnezeu" (Psalm 50:23).

Motivul pentru care nu insist asupra acestui aspect este că noi suntem gata pregătiţi oricând să vedem partea plăcută a lucrurilor. Suntem fiinţe căzute, iubitoare de confort. Căutăm întotdeauna justificări pentru acţiunile noastre de autoprotejare, autoasigurare, autosatisfacere. Ştiu asta de la mine însumi. Şi mă bucur că toate acestea nu sunt rele deloc. Dumnezeu „ne dă toate lucrurile din belşug, ca să ne bucurăm de ele" (1 Timotei 6: 17).

Felul cum primim pierderea arată cine este comoara noastră

Ceea ce ştiu şi mai sigur este că bucuria maximă în Dumnezeu ne vine atunci când dăm mai departe darurile primite de la El şi nu atunci când le adunăm pentru noi înşine. Este bine să munceşti şi să ai. Este şi mai bine să munceşti şi să ai pentru a putea da. Slava lui Dumnezeu străluceşte mai tare atunci când, în vremuri de pierdere, suntem împliniţi în El şi mulţumiţi cu El, decât atunci când El ne dă totul în vremuri de belşug. „Evanghelia" sănătăţii, bunăstării şi prosperităţii înăbuşă frumuseţea lui Cristos în favoarea frumuseţii darurilor Sale şi schimbă aceste daruri în idoli. Lumea nu este impresionată când creştinii se îmbogăţesc şi Îi mulţumesc lui Dumnezeu. Oamenii sunt însă impresionaţi când Dumnezeu este atât de scump pentru noi, încât renunţăm la bogăţie pentru Cristos şi socotim asta un câştig.

Nimeni n-a spus vreodată că a învăţat lecţiile cele mai importante ale vieţii sau că a avut cea mai dulce şi apropiată întâlnire cu Dumnezeu în zile însorite. Oamenii îşi adâncesc relaţia lor cu Dumnezeu atunci când vine seceta. Aşa a găsit cu cale Dumnezeu să facă. Cristos vrea să fie mărit în vieţile noastre cel mai clar prin modul în care ne raportăm la El în pierderile de care avem parte. Pavel este exemplul nostru: „În adevăr, fraţilor, nu voim să vă lăsăm în necunoştinţă despre necazul care ne-a lovit în Asia, de care am fost apăsaţi peste măsură de mult, mai presus de puterile noastre, aşa că nici nu mai trăgeam nădejde de viaţă. Ba încă ne spunea gândul că trebuie să murim, pentru ca să ne punem încrederea nu în noi înşine, ci în Dumnezeu care învie morţii" (2 Corinteni 1:8-9). Scopul suferinţei lui Pavel este de a face extraordinar de clar, pentru el şi pentru noi, că Dumnezeu şi numai Dumnezeu este singura comoară care rămâne. Când totul în viaţă ne este luat, cu excepţia lui Dumnezeu, şi noi ne încredem mai mult în El datorită acestui lucru, atunci acesta este un câştig şi El este slăvit.

Irosirea vieţii prin fuga de suferinţă

Scopul vieţii unui creştin este atât de crucial încât ar trebui să ne deschidem ochii pentru a vedea cât de mult vorbeşte Biblia despre el. Un mare număr din cei ce se declară creştini îşi irosesc vieţile încercând să scape de preţul dragostei. Ei nu înţeleg că merită întotdeauna să plăteşti acest preţ. Prin suferinţă putem vedea şi gusta mai mult din gloria lui Dumnezeu decât prin încercările egoiste de a scăpa de ea. Pavel se exprimă astfel: „De aceea noi nu cădem de oboseală. Ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuşi omul nostru dinlăuntru se înnoieşte din zi în zi. Căci întristările noastre uşoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veşnică de slavă" (2 Corinteni 4:16-17). „De o clipă" însemna chiar perioada unei vieţi întregi, în comparaţie cu veşnicia. „Uşoare" însemna suferinţă şi moarte în comparaţie cu bucuria veşnică în prezenţa lui Dumnezeu. Acesta este câştigul nostru dacă rămânem tari lângă Cristos: bucuria veşnică în prezenţa lui Dumnezeu. Asta irosim dacă nu stăm lângă El.

Dumnezeu a lăsat ca încercările să intensifice tânjirea noastră după gloria lui Dumnezeu. Pavel spune în Romani 5:2 că prin credinţă avem accesul la starea de har şi „ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu". Apoi în următoarele două versete, el ne spune cum această nădejde este păstrată şi îndulcită: „Ba mai mult, ne bucurăm chiar şi în necazurile noastre; căci ştim că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruinţă în încercare, iar biruinţa aceasta aduce nădejdea" (versetele 3-4). Această nădejde care creşte, se adânceşte şi se împlineşte prin suferinţă este nădejdea din versetul 2, „nădejdea slavei lui Dumnezeu". Noi am fost creaţi să vedem şi să ne bucurăm, să savurăm această glorie. Şi Dumnezeu, în dragostea Lui, va folosi orice încercare care este necesară pentru a ne spori savurarea gloriei Sale.

Există o diferenţă între jertfă şi sinucidere

Nu este greşit să te rogi pentru vindecare, să iei medicamente, să-ţi pui încuietori la uşi şi să fugi din calea mulţimilor dezlănţuite. Biblia nu ne cheamă la sinucidere. Este o îndrăzneală şi o îngâmfare să te arunci de pe streaşina Templului citând versete din Scriptură care spun că Dumnezeu te va prinde. Dumnezeu decide la urma urmei dacă şi când drumul ascultării te va purta prin suferinţă. Satana îşi are locul său. Lui îi place să ne facă viaţa grea şi încearcă să ne distrugă credinţa. Dar Dumnezeu este suveran şi peste Satana, şi toate încercările acestuia de a-i distruge pe sfinţi sunt folosite de Dumnezeu spre binele celor ce sunt ai Lui şi spre gloria Numelui Său.

Deci este corect să fugi şi este corect să stai. Unul s-ar putea să scape şi altul să îndure dificultăţi. Când să fugă şi când să rămână – aceasta a fost întrebarea chinuitoare pentru mulţi misionari şi lucrători din oraşe şi pentru mulţi creştini cu locuri de muncă durabile, cu mari oportunităţi, dar şi cu mari conflicte. Omul care s-a gândit la asta mai mult decât majoritatea dintre noi a fost John Bunyan, păstorul care a petrecut doisprezece ani în închisoare şi care a scris *„Pilgrim's Progress"* [Călătoria Creştinului]. El ar fi putut fi eliberat din închisoare dacă ar fi fost de acord să nu mai predice. Soţia şi copiii lui aveau nevoie de el. Una din fiicele sale era oarbă.

A fost o decizie chinuitoare. „Despărţirea de soţia şi de sărmanii mei copii mi-a fost deseori asemeni unei sfâşieri a cărnii de pe oasele mele în acest loc."[4]

Iată ce a scris el despre libertatea creştinului de a sta sau de a fugi de pericol:

Avem voie să încercăm să scăpăm? Poţi să faci asta dacă asta ai în inimă. Dacă inima ta îţi spune să fugi, fugi; dacă inima îţi spune să stai, stai. Orice, dar să nu te lepezi de adevăr! Cel ce fuge, are dreptul să fugă; cel ce stă, are dreptul să stea. Da, chiar acelaşi om poate şi să fugă şi să stea, după cum este chemarea lui Dumnezeu în inima sa. Moise a fugit, Exodul 2:15; Moise a stat, Evrei 11:27. David a fugit, 1 Samuel 19:12; David a stat, 1 Samuel 24:8. Ieremia a fugit, Ieremia 37:11-12; Ieremia a stat, Ieremia 38:17. Cristos s-a retras, Luca 9:10; Cristos a stat, Ioan 18:1-8. Pavel a fugit, 2 Corinteni 11:33; Pavel a stat, Fapte 20:22-23.

Există câteva reguli în acest caz. Omul însuşi este cel mai în măsură să-şi aprecieze tăria la momentul respectiv, cât şi greutatea pe care o are asupra inimii sale un argument sau altul în favoarea rămânerii sau a fugii. Să nu fugi niciodată din frică ruşinoasă, dar să fugi dacă aşa îţi porunceşte Dumnezeu, iar El deschide uşa de scăpare, o uşă deschisă prin providenţa Lui, şi scăparea este aprobată de Cuvântul Lui (Matei 10:23). Dacă deci după ce ai fugit, vei fi prins, nu te supăra pe Dumnezeu sau pe oameni: nu pe Dumnezeu, fiindcă tu eşti robul Lui, viaţa ta şi tot ce ai sunt ale Lui; nu pe oameni, fiindcă ei sunt doar nuiaua lui Dumnezeu şi El a hotărât să lucreze în acest fel spre binele tău. Ai scăpat? Bucură-te! Ai fost prins? Bucură-te! Vreau să spun, fii bucuros orice ţi s-ar întâmpla, ştiind că soarta îţi este în mâna lui Dumnezeu![5]

Promisiunea şi planul lui Dumnezeu

După ce toate acestea sunt spuse, promisiunea şi planul lui Dumnezeu pentru cei care nu-şi irosesc viaţile este foarte clară: „Toţi cei ce vor să trăiască cu evlavie în Cristos Isus vor fi prigoniţi" (2 Timotei 3:12). Şi când persecuţia se opreşte pentru o vreme, suspinele şi durerile veacului de acum rămân, „Şi nu numai ea, dar şi noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului suspinăm în noi, şi

aşteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru" (Romani 8:23). Suspinăm într-un fel sau altul. După cum a spus şi apostolul Pavel, „ca nişte întristaţi, şi totdeauna suntem veseli" (2 Corinteni 6:10).

Aceasta este promisiunea. Iată planul sau scopul lui Dumnezeu. Isus i-a spus lui Pavel în durere – şi tuturor acelora dintre noi care Îl preţuiesc mai mult pe El decât o viaţă fără dureri – „Harul Meu îţi este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârşită" (2 Corinteni 12:9). Multora din cei care se declară creştini nu le place deloc acest scop sau plan. Poate că unii se vor revolta, „Ce mă interesează pe mine să-Ţi desăvârşeşti Tu puterea!? Sunt în suferinţă! Dacă mă iubeşti, scoate-mă din ea!" Pavel n-a răspuns aşa. Pavel a învăţat ce este dragostea. Dragostea lui Cristos nu înseamnă onorarea noastră sau uşurarea vieţii noastre. Dragostea Lui înseamnă că face tot ce trebuie să facă, chiar plătind un preţ mare pentru El (şi deseori şi pentru noi), pentru a ne face în stare să ne bucurăm veşnic de mărirea, de onorarea, de cinstirea Lui. Pavel răspunde planului lui Cristos astfel: „Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Cristos să rămână în mine. De aceea, simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Cristos; căci când sunt slab, atunci sunt tare" (2 Corinteni 12: 9-10).

Toate bucuriile durabile se găsesc pe drumul Calvarului

Cât de tragic este când oamenii se îndepărtează de drumul Calvarului dragostei şi suferinţei. Toate bogăţiile gloriei lui Dumnezeu în Cristos se găsesc pe acest drum. Şi părtăşia cea mai dulce cu Isus se găseşte tot acolo. Şi toate comorile siguranţei. Orice extaz al bucuriei. Cele mai clare privelişti ale eternităţii. Cele mai nobile prietenii. Cele mai umile sentimente de dragoste. Cele mai delicate fapte de bunătate iertătoare. Cele mai adânci revelaţii din Cuvântul lui Dumnezeu. Cele mai fierbinţi şi sincere rugăciuni. Toate acestea sunt pe drumul Calvarului, pe care Isus umblă cu poporul Său. Ia-ţi crucea şi urmează-L pe Isus. Pe acest drum, şi numai pe acest drum, viaţa este Cristos şi moartea este câştig. Umblarea pe orice alte căi înseamnă irosirea vieţii.

Capitolul 5

RISCUL ESTE BUN: MAI BINE SĂ-ŢI PIERZI VIAŢA DECÂT S-O IROSEŞTI

Dacă singura noastră pasiune, pasiunea care le include pe toate, este de a-L proslăvi pe Cristos în viaţă şi în moarte, şi dacă viaţa care-L măreşte pe El cel mai mult este viaţa marcată de dragoste jertfitoare, atunci viaţa noastră este un risc, şi riscul este bun. Să fugi de acest risc înseamnă să-ţi iroseşti viaţa.

Ce înseamnă un risc?

Definesc riscul foarte simplu: o acţiune care te expune posibilităţii de a pierde sau de a fi rănit. Dacă rişti există posibilitatea să pierzi bani, să-ţi pierzi reputaţia, să-ţi pierzi sănătatea sau chiar viaţa. Şi, ceea ce este mai rău, dacă rişti, poţi să-i pui în pericol şi pe alţi oameni, nu doar pe tine. Vieţile lor pot fi în pericol. Atunci îşi va asuma vreodată riscuri o persoană iubitoare şi înţeleaptă? Este înţelept să te expui unor pierderi? Este un act de iubire să-i expui pe alţii unui pericol? Este pierderea vieţii acelaşi lucru cu irosirea ei?

Depinde. Desigur că îţi poţi arunca viaţa la gunoi în sute de feluri şi, ca rezultat, să mori. În acest caz pierderea vieţii şi irosirea ei sunt totuna. Dar pierderea vieţii nu este întotdeauna acelaşi lucru cu irosirea ei. Ce se întâmplă dacă circumstanţele sunt de aşa natură încât neasumarea unui risc duce la pierdere sau la răni? Şi dacă asumarea cu succes a unui risc ar aduce un mare beneficiu multor oameni, dar eşecul te-ar afecta doar pe tine? N-ar fi o dovadă de iubire să alegi confortul sau siguranţa când ai putea realiza ceva măreţ pentru cauza lui Cristos şi pentru binele altora.

Riscul este împletit în structura vieţilor noastre finite

De ce există un astfel de lucru în lume, riscul? Fiindcă există şi un alt lucru numit ignoranţă. Dacă n-ar exista ignoranţă, n-ar exista risc. Riscul vine din faptul că nu ştim cum vor ieşi lucrurile. Asta înseamnă că Dumnezeu nu riscă niciodată nimic.[1] El cunoaşte rezultatul tuturor alegerilor Sale, înainte de a se întâmpla. Asta înseamnă că Dumnezeu este deasupra tuturor dumnezeilor popoarelor (Isaia 41:23; 42:8-9; 44:6-8; 45:21; 46:8-11; 48:3). Şi din moment ce cunoaşte rezultatul tuturor acţiunilor Sale înainte ca ele să aibă loc, El planifică în consecinţă. Atotştiinţa Lui exclude orice posibilitate de a risca.[2]

Nu tot aşa este şi cu noi. Noi nu suntem Dumnezeu; noi suntem ignoranţi şi nu ştim ce se întâmplă mâine. Dumnezeu nu ne spune în detaliu ce intenţionează să facă mâine sau peste cinci ani. În mod evident, Dumnezeu ne lasă intenţionat să trăim şi să lucrăm în ignoranţă şi nesiguranţă în ceea ce priveşte rezultatele acţiunilor noastre.

El ne spune, de exemplu, în Iacov 4:13-15:

> *Ascultaţi, acum, voi care ziceţi: „Astăzi sau mâine ne vom duce în cutare cetate, vom sta acolo un an, vom face negustorie şi vom câştiga!" Şi nu ştiţi ce va aduce ziua de mâine! Căci ce este viaţa voastră? Nu sunteţi decât un abur care se arată puţintel şi apoi piere. Voi, dimpotrivă, ar trebui să ziceţi: „Dacă va vrea Domnul, vom trăi şi vom face cutare sau cutare lucru."*

Tu nu ştii dacă inima ta nu se va opri înainte de a termina de citit această pagină. Nu ştii dacă nu cumva vreun şofer nu va ieşi de pe banda lui şi te va lovi din faţă în săptămâna care va veni, sau dacă ce ai consumat la restaurant nu e contaminat cu vreun virus fatal, sau dacă un atac cerebral nu te va paraliza înainte de a se termina săptămâna, sau dacă un om înarmat nu te va împuşca într-un supermarket. Noi nu suntem Dumnezeu. Noi nu ştim ce ne este rezervat pentru ziua de mâine.

Aruncând în aer mitul siguranţei

Astfel, riscul este împletit în structura vieţilor noastre finite. Nu putem evita riscul chiar dacă am vrea. Ignoranţa şi nesiguranţa zilei de mâine este aerul cu care ne-am născut. Toate planurile noastre pentru mâine pot fi spulberate de o mie de evenimente necunoscute, chiar dacă stăm acasă sub plapumă sau călătorim cu maşina pe străzi. Unul dintre ţelurile mele este să arunc cumva în aer mitul siguranţei şi să vă eliberez de sub vraja siguranţei. Fiindcă siguranţa este un miraj. Ea nu există. În orice direcţie te-ai întoarce dai de lucruri necunoscute şi necontrolate.

Ipocrizia tragică este că vraja siguranţei ne face în fiecare zi să riscăm în ceea ce ne priveşte, şi ne paralizează în acelaşi timp de la a risca pentru alţii pe drumul Calvarului dragostei. Suntem înşelaţi să credem că asta ne-ar pune în pericol siguranţa pe care, de fapt, nici n-o avem. Felul în care aş vrea să arunc în aer mitul siguranţei şi să vă scot de sub vraja securităţii este să merg pur şi simplu la Biblie şi să vă arăt că este bine să riscăm pentru cauza lui Cristos, şi că a nu face asta înseamnă să ne irosim viaţa.

„Domnul să facă ce va crede!"

Gândiţi-vă la contextul din 2 Samuel, capitolul 10. Amaleciţii au batjocorit pe trimişii lui David şi astfel s-au făcut urâţi înaintea lui David. Pentru a se proteja, i-au plătit pe sirieni să vină să lupte cu ei împotriva israeliţilor. Ioab, comandantul oştirii lui Israel, s-a văzut încercuit de amaleciţi pe de o parte şi de sirieni de cealaltă. Atunci

şi-a împărţit oştirea în două tabere, a pus o parte sub comanda fratelui său Abişai, iar pe cealaltă o comanda el însuşi.

În versetul 11 ei au promis că se vor ajuta unul pe altul la nevoie. Apoi vine acest mare cuvânt în versetul 12: „Fii tare, şi să ne arătăm plini de bărbăţie pentru poporul nostru şi pentru cetăţile Dumnezeului nostru; şi Domnul să facă ce va crede!" Ce înseamnă aceste ultime cuvinte: „Şi Domnul să facă ce va crede"? Înseamnă că Ioab a luat o hotărâre strategică pentru cetăţile lui Dumnezeu, dar nu ştia cum va ieşi totul. N-a avut o revelaţie specială din partea lui Dumnezeu cu privire la acest subiect. El a trebuit să ia o decizie pe baza unei înţelepciuni sfinţite. El trebuia sau să rişte sau să fugă. Nu ştia cum se va sfârşi totul. Astfel el a luat o decizie şi a lăsat rezultatele în mâna lui Dumnezeu. Şi bine a făcut.

„Dacă va fi să pier, voi pieri!"

Împărăteasa Estera este un alt exemplu de persoană care şi-a asumat un risc curajos în slujba dragostei şi pentru slava lui Dumnezeu. Era un bărbat iudeu numit Mardoheu care a trăit în secolul cinci înainte de Cristos, în timpul exilului babilonian. El avea o verişoară mai tânără care era orfană, pe care o chema Estera, pe care el a adoptat-o ca fiică. Ea a crescut şi s-a făcut frumoasă, iar mai târziu împăratul Ahaşveroş a luat-o ca împărătească. Haman, unul dintre slujitorii cei mai înalţi de la curtea lui Ahaşveroş, îl ura pe Mardoheu şi pe toţi refugiaţii evrei şi l-a convins pe împărat să semneze un decret prin care aproba exterminarea lor. Împăratul nici nu şi-a dat seama că şi soţia lui era evreică.

Mardoheu i-a trimis vorbă Esterei să se ducă înaintea împăratului şi să pledeze în favoarea poporului. Estera ştia că există o lege împărătească care spunea că oricine se va apropia de împărat fără să fie invitat va fi ucis pe loc, dacă acesta nu-i întinde toiagul său de aur. Însă ea ştia că şi vieţile celor din poporul ei erau în primejdie. Ea îi trimite răspuns lui Mardoheu prin aceste cuvinte:

„Du-te, strânge pe toţi Iudeii care se află în Susa şi postiţi pentru mine fără să mâncaţi, nici să beţi, trei zile, nici noaptea, nici ziua. Şi eu voi posti odată cu slujnicele mele, apoi voi intra la împărat, în ciuda legii; şi dacă va fi să pier, voi pieri!" (Estera 4:15-16)

„Dacă va fi să pier, voi pieri!" Ce înseamnă asta? Înseamnă că Estera nu ştia care va fi rezultatul acţiunii sale. Nu avea o revelaţie specială de la Dumnezeu în această privinţă. Ea a decis pe baza înţelepciunii şi a dragostei pentru poporul ei şi pe baza încrederii în Dumnezeu. Ea putea sau să rişte sau să fugă. Nu ştia cum vor ieşi lucrurile. În consecinţă, ea a luat o hotărâre şi a lăsat rezultatele în mâna lui Dumnezeu. Şi bine a făcut.

„Nu vom sluji dumnezeilor tăi"

Să mai luăm un exemplu din Vechiul Testament. Cadrul este în Babilon. Iudeii sunt în exil. Nebucadneţar este împărat. El ridică un chip de aur, apoi porunceşte ca la auzirea sunetelor instrumentelor toţi să se plece în faţa chipului. Însă Şadrac, Meşac şi Abed-Nego nu s-au plecat. Ei se închinau singurului Dumnezeu adevărat, Dumnezeul lui Israel.

Nebucadneţar îi ameninţă şi le spune că dacă nu se pleacă în faţa chipului vor fi aruncaţi în cuptorul de foc. Ei răspund:

„Noi nu avem nevoie să-ţi răspundem la cele de mai sus. Iată, Dumnezeul nostru, căruia Îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins, şi ne va scoate din mâna ta, împărate. Şi chiar de nu ne va scoate, să ştii, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi, şi nici nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai înălţat!" (Daniel 3:16-18)

Era un risc teribil. „Noi credem că Dumnezeul nostru ne va izbăvi. Dar şi dacă n-o va face, tot nu vom sluji dumnezeilor tăi." Ei nu ştiau cum se vor sfârşi lucrurile. Au spus în fapt acelaşi lucru ca Estera: „Dacă va fi să pierim, vom pieri." Şi au încredinţat rezultatul în mâna lui Dumnezeu în acelaşi fel în care au făcut-o Ioab şi Abişai: „Domnul să facă ce va crede!" Şi a fost bine. Este bine să rişti pentru cauza lui Dumnezeu.

„Eu sunt gata să şi mor pentru Numele Domnului Isus"

Marele om din Noul Testament care şi-a asumat riscuri mari a fost apostolul Pavel. Închipuiţi-vi-l mai întâi în prima sa călătorie spre Ierusalim după mulţi ani în care a suferit pentru Cristos, aproape peste tot unde a mers. Prin Duhul Sfânt (Fapte 19:21) şi-a pus în

gând să meargă la Ierusalim. Adunase bani pentru cei săraci şi voia să vadă că se împart cu credincioşie. A ajuns până la Cezarea, şi un prooroc numit Agab s-a coborât din Iudea, şi-a legat în mod simbolic mâinile şi picioarele cu brâul lui Pavel şi a zis: „Iată ce zice Duhul Sfânt: `Aşa vor lega Iudeii în Ierusalim pe omul acela al cui este brâul acesta, şi-l vor da în mâinile Neamurilor` !" (Fapte 21:11).

Când au auzit ucenicii, l-au rugat pe Pavel să nu se suie la Ierusalim. El a răspuns: „Ce faceţi de plângeţi aşa şi-mi rupeţi inima? Eu sunt gata nu numai să fiu legat, dar chiar să şi mor în Ierusalim pentru Numele Domnului Isus" (Fapte 21:13). Apoi, ne spune Luca, prietenii săi s-au domolit: „Dacă am văzut că nu-l putem îndupleca, n-am mai stăruit şi am zis: `Facă-se voia Domnului!`" (Fapte 21:14).

Cu alte cuvinte, Pavel credea că această călătorie la Ierusalim era necesară cauzei lui Cristos. El nu ştia în detaliu ce i se va întâmpla acolo sau care va fi rezultatul vizitei sale. Arestarea şi necazul erau sigure. Dar dincolo de acestea? Moartea? Întemniţarea? Exilul? Nimeni nu ştia. Ce i-au spus deci? Au putut să cadă de acord asupra unui lucru: „Facă-se voia Domnului!" Sau cum a spus Ioab „Domnul să facă ce va crede!" Şi a făcut bine.

Din cetate în cetate... mă aşteaptă necazuri

De fapt, întreaga viaţă a apostolului Pavel a fost o suită de riscuri stresante, venite unul după altul. El spune în Fapte 20:23: „Numai Duhul Sfânt mă înştiinţează din cetate în cetate că mă aşteaptă lanţuri şi necazuri." Dar el nu ştia niciodată în ce formă vor veni acestea, sau când vor veni, sau prin cine vor veni. Pavel a decis să-şi rişte viaţa în Ierusalim ştiind foarte bine ce i s-ar putea întâmpla. Lucrurile prin care trecuse deja îl făcuseră să-şi dea seama despre ce i se putea întâmpla în Ierusalim:

> *„De cinci ori am căpătat de la iudei patruzeci de lovituri fără una; de trei ori am fost bătut cu nuiele; o dată am fost împroşcat cu pietre; de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte şi o zi am fost în adâncul mării. Deseori am fost în călătorii, în primejdii pe râuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea păgânilor, în*

primejdii în cetăţi, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între fraţii mincinoşi. În osteneli şi necazuri, în priveghiuri adesea, în foame şi sete, în posturi adesea, în frig şi lipsă de îmbrăcăminte! Şi, pe lângă lucrurile de afară, în fiecare zi mă apasă grija pentru toate Bisericile." (2 Corinteni 11:24-28)

Ce înseamnă asta? Înseamnă că Pavel nu ştia niciodată de unde va veni următoarea lovitură. În fiecare zi şi-a riscat viaţa pentru cauza lui Dumnezeu. Drumurile nu erau sigure. Călătoria pe râuri nu era sigură. Nu era în siguranţă nici în mijlocul fraţilor săi evrei. Între Neamuri, nu era în siguranţă. În cetăţi, nu era în siguranţă. În pustie, nu era în siguranţă. Pe mare, nu era în siguranţă. Chiar şi între aşa-numiţii fraţi creştini, nu era în siguranţă. Siguranţa era un miraj! Ea nu exista pentru apostolul Pavel.

A avut două opţiuni: fie să-şi irosească viaţa, fie să trăiască în risc. Şi el îşi exprimă foarte clar decizia: „Dar eu nu ţin numaidecât la viaţa mea, ca şi cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârşesc cu bucurie calea şi slujba, pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu" (Fapte 20:24). El n-a ştiut niciodată ce-l aştepta în viitorul apropiat. Dar drumul Calvarului îi făcea semn să calce pe el. Şi el şi-a riscat viaţa în fiecare zi. Şi bine a făcut!

„Dacă M-au prigonit pe Mine, şi pe voi vă vor prigoni"

Pentru ca să nu credem că acest tip de viaţă cu riscuri a fost rezervată doar pentru Pavel, el ţine să le spună creştinilor care erau la începutul vieţii lor de credinţă că vor avea de înfruntat diverse necazuri. După înfiinţarea unor biserici noi în prima lui călătorie misionară, s-a întors câteva luni mai târziu pe acolo „întărind sufletele ucenicilor. El îi îndemna să stăruie în credinţă, şi spunea că în Împărăţia lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri" (Fapte 14:22). Când scrie tinerei biserici din Tesalonic, el îşi exprimă grija că ei s-ar putea să se fi clătinat din cauza necazurilor cu care s-au confruntat, şi le spune: „Căci ştiţi singuri că la aceasta suntem rânduiţi" [adică, la necazuri] (1 Tesaloniceni 3:3). Cu alte cuvinte, viaţa creştină este o chemare la o viaţă de risc.

Isus a spus clar acest lucru. El spune, de exemplu, în Luca 21:16, „Veţi fi daţi în mâinile lor până şi de părinţii, fraţii, rudele şi prietenii voştri, şi vor omorî pe mulţi dintre voi." Cuvântul cheie aici este *mulţi*. „Vor omorî pe mulţi dintre voi [sau pe unii dintre voi]." Acest cuvânt pune viaţa pământească a ucenicilor lui Isus sub semnul unei mari nesiguranţe. Nu toţi vor muri pentru cauza lui Cristos, dar nici nu vor trăi toţi. Unii vor muri, şi unii vor trăi. Asta e ceea ce vreau să spun prin risc. Este voia lui Dumnezeu ca noi să trăim într-o doză de nesiguranţă referitor la ceea ce va veni asupra noastră pe acest pământ. Şi astfel, este voia lui Domnului să ne asumăm riscuri pentru cauza lui Dumnezeu.

Pentru Domnul Isus, viaţa a fost grea şi El spune că va fi grea şi pentru urmaşii Săi. „Aduceţi-vă aminte de vorba pe care v-am spus-o: 'Robul nu este mai mare decât stăpânul său.' Dacă m-au prigonit pe Mine, şi pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, şi pe al vostru îl vor păzi" (Ioan 15:20). Astfel că Petru atenţionează bisericile din Asia că prigoana era ceva normal. „Prea iubiţilor, nu vă miraţi de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi: dimpotrivă, bucuraţi-vă, întrucât aveţi parte de patimile lui Cristos, ca să vă bucuraţi şi să vă veseliţi şi la arătarea slavei Lui. Dacă sunteţi batjocoriţi pentru Numele lui Cristos, ferice de voi! Fiindcă Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu, Se odihneşte peste voi" (1 Petru 4:12-14).

Adoptarea credinţei creştine însemna asumarea unui risc

Primele trei secole ale bisericii creştine au purtat tiparul creşterii în condiţii de ameninţare. Stephen Neill, în cartea lui *Istoria misiunilor creştine*, a scris: „Fără îndoială, creştinii din timpul Imperiului Roman nu aveau dreptul legal de a exista şi erau expuşi celor mai severe rigori ale legii. Fiecare creştin ştia că mai devreme sau mai târziu s-ar putea să trebuiască să-şi mărturisească credinţa chiar cu preţul vieţii."[3] Era posibil. Acesta era riscul. El exista, era prezent întotdeauna: Poate că noi vom fi cei ucişi fiindcă suntem creştini, poate că nu vom fi. Exista un risc. Era ceva normal. Şi să adopţi creştinismul în acele situaţii avea sens!

De fapt, ceea ce-i şoca pe ceilalţi din lumea păgână era faptul că creştinii arătau o dragoste care-L mărea pe Cristos. Împăratul roman Iulian (332-363 d.Hr.) a dorit să reaprindă zelul oamenilor pentru religia păgână antică, însă vedea cum tot mai mulţi oameni sunt atraşi de creştinism. Plin de frustrare, el scrie împotriva acestor „atei" (care nu credeau în zeii romani, ci în Cristos):

Ateismul [credinţa creştină, adică] a înaintat în special datorită slujirii pline de dragoste acordate străinilor şi prin grija arătată înmormântării celor morţi. Este şocant faptul că nu există nici un evreu care să cerşească, şi că galileenii fără dumnezei îngrijesc nu doar de săracii lor, ci şi de ai noştri; în timp ce ai noştri aşteaptă în zadar ajutorul pe care ar trebui să li-l dăm."[4]

A-L urma pe Cristos este un lucru care costă. Există risc peste tot. Dar, aşa cum am văzut în capitolul 3, chiar şi acest risc este mijlocul prin care valoarea lui Cristos străluceşte mai tare.

Cum să iroseşti patruzeci de ani şi mii de vieţi

Dar ce se întâmplă când oamenii lui Dumnezeu nu se pot elibera de vraja înşelătoare a propriei securităţi? Ce se întâmplă atunci când aceştia încearcă să-şi trăiască vieţile în mirajul siguranţei? Răspunsul este: îşi irosesc vieţile. Vă amintiţi o astfel de întâmplare?

Erau mai puţin de trei ani de când poporul lui Israel ieşise din Egipt prin puterea lui Dumnezeu. Erau acum la marginea Ţării Promise. Domnul i-a spus lui Moise: „Trimite nişte oameni să iscodească ţara Canaanului, pe care o dau copiilor lui Israel" (Numeri 13:2). Şi Moise i-a trimis pe Caleb, Iosua şi pe alţi zece oameni. După patruzeci de zile ei s-au întors, aducând cu ei un ciorchine uriaş de strugure, purtat de doi oameni pe o prăjină. Caleb a îndemnat şi a încurajat poporul: „Haidem să ne suim, şi să punem mâna pe ţară, căci vom fi biruitori!" (Numeri 13:30). Dar ceilalţi au spus: „Nu putem să ne suim împotriva poporului acestuia, căci este mai tare decât noi" (v.31).

Caleb n-a fost în stare să arunce în aer mitul siguranţei. Oamenii erau prinşi de vraja înşelătoare a securităţii lor – ideea că există o cale de a-ţi trăi viaţa la adăpost şi în siguranţă, diferită de calea ascultării care-L preamăreşte pe Dumnezeu. Ei au cârtit împotriva lui

Moise şi Aaron şi au decis să se întoarcă în Egipt – mirajul siguranţei.

Iosua a încercat să-i elibereze din amorţeală

„Ţara pe care am străbătut-o noi ca s-o iscodim este o ţară foarte bună, minunată. Dacă Domnul va fi binevoitor cu noi, ne va duce în ţara aceasta, şi ne-o va da; este o ţară în care curge lapte şi miere. Numai nu vă răzvrătiţi împotriva Domnului şi nu vă temeţi de oamenii din ţara aceea, căci îi vom mânca. Ei nu mai au nici un sprijin. Domnul este cu noi, nu vă temeţi de ei!" (Numeri 14:7-9).

Însă nici Iosua n-a reuşit să distrugă mitul siguranţei. Oamenii erau îmbătaţi într-o lume a securităţii. Discutau să-i ucidă cu pietre pe Caleb şi Iosua. Rezultatul? Mii de vieţi irosite şi de ani risipiţi. Este clar că au greşit neasumându-şi riscul luptei cu uriaşii din ţara Canaan. O, cât de mult se iroseşte atunci când nu riscăm pentru cauza lui Dumnezeu!

Dar tu?

Riscul este bun. Şi asta nu pentru că Dumnezeu promite succesul tuturor aventurilor noastre pentru cauza Lui. Nu ni se promite că toate eforturile pentru cauza lui Dumnezeu vor avea succes, cel puţin nu pe termen scurt. Ioan Botezătorul a riscat numindu-l pe Irod preacurvar când şi-a lăsat nevasta şi a luat-o pe a fratelui său. Pentru asta, lui Ioan i s-a tăiat capul. Şi totuşi el a făcut bine riscându-şi viaţa pentru cauza lui Dumnezeu şi a adevărului. Isus nu-l dezaprobă, ci are cele mai alese laude pentru el (Matei 11:11).

Pavel a riscat suindu-se la Ierusalim pentru a-şi termina lucrarea începută pentru cei săraci. A fost bătut, apoi închis timp de doi ani, a fost trimis apoi la Roma şi peste alţi doi ani a fost executat acolo. Şi a făcut bine riscându-şi viaţa pentru cauza lui Cristos. O, câte morminte sunt prin Africa sau Asia fiindcă mii de misionari tineri s-au eliberat prin puterea Duhului Sfânt de mitul înşelător al

securităţii şi după aceea şi-au riscat viaţile pentru a-L înălţa pe Cristos între popoarele lumii neatinse de mesajul Evangheliei!

Acum dar, tu cum eşti? Eşti prins în vraja siguranţei, paralizat şi incapabil să-ţi asumi vreun risc pentru cauza lui Cristos? Sau ai fost eliberat prin puterea Duhului Sfânt de mirajul siguranţei şi confortului egiptean? Voi, bărbaţilor, spuneţi vreodată ca Ioab, „Pentru Numele lui Cristos voi face asta şi Domnul să facă ce va crede"? Voi, femeilor, spuneţi vreodată ca Estera, „Pentru Numele lui Cristos o voi face, şi dacă va fi să pier, voi pieri"?

Riscând din motive greşite

În chemarea creştinilor la a-şi asuma riscuri există mai multe pericole. Am menţionat unul din ele în capitolul 4, anume pericolul ca o persoană să fie atât de pornită spre lepădarea de sine încât să nu mai fie în stare să se bucure de bucuriile legitime ale vieţii date de Dumnezeu pentru noi. Un alt pericol, şi mai grav, este că putem fi atraşi către o viaţă de risc din motive de laudă personală. Ne place să simţim cum creşte adrenalina eroismului. Îi batjocorim pe cei leneşi şi laşi şi ne simţim superiori. S-ar putea să considerăm riscul ca un fel de neprihănire care ne face acceptaţi în faţa lui Dumnezeu. Ceea ce lipseşte din toate aceste greşeli este credinţa copilărească în conducerea suverană a lui Dumnezeu în lume şi în dragostea Lui biruitoare.

Am presupus până acum că puterea şi motivaţia din spatele asumării de riscuri pentru cauza lui Dumnezeu nu este eroismul, sau pofta de aventură, sau curajul încrederii în sine, sau nevoia de a obţine aprobarea lui Dumnezeu, ci credinţa în Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos, în care avem totul, care conduce totul şi care împlineşte totul. Puterea de a-ţi risca reputaţia pentru Cristos este credinţa că dragostea lui Dumnezeu îţi va ridica până la urmă capul şi îţi va apăra cauza. Puterea de a-ţi risca banii pentru cauza Evangheliei este credinţa în faptul că ai o comoară nesecată în ceruri. Puterea de a risca să-ţi pierzi viaţa în această lume este credinţa în făgăduinţa că acela care îşi pierde viaţa în această lume o va câştiga pentru veacul care va veni.

Asta este ceva cu totul diferit de eroism şi de respect de sine. Când ne riscăm reputaţia sau banii, convinşi că Dumnezeu ne va ajuta şi că, în final, el va folosi pierderea noastră pentru a ne face să ne bucurăm mai mult de slava Lui, atunci nu noi primim lauda pentru curajul arătat; Dumnezeu e cel care primeşte lauda pentru purtarea Sa de grijă. În acest caz riscul reflectă valoarea lui Dumnezeu, nu valoarea noastră.

Putem greşi însă presupunând că aceasta este motivaţia neînfricării. Noi suntem porniţi să riscăm pentru motivaţii greşite. Fără Cristos, am avea cu toţii inima legalistă, desfrânată – dorind să acţionăm cum poftim noi, sau să facem lucrurile lui Dumnezeu cum ne place nouă pentru a ne demonstra abilităţile proprii. Din moment ce suntem porniţi spre aşa ceva, avem nevoie de protecţie. Dumnezeu ne-a dat o altă modalitate de a risca. Să facem orice „după puterea pe care ne-o dă Dumnezeu: pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Cristos, a căruia este slava şi puterea în vecii vecilor! Amin" (1 Petru 4:11). Şi modul în care Dumnezeu ne pune la dispoziţie puterea Sa este prin credinţa în promisiunile Sale. Dumnezeu promite că orice riscăm să pierdem pentru a-L înălţa pe Cristos, El ne va da de o mie de ori mai mult, împreună cu o părtăşie atotsatisfăcătoare.

Puterea de a risca stă în promisiunea lui Dumnezeu

Mai devreme în acest capitol am amintit versetul din Luca 21:16, unde Isus spune ucenicilor Săi: „Vor omorî pe mulţi dintre voi." N-am menţionat însă şi promisiunea care urmează: „Veţi fi urâţi de toţi din pricina Numelui Meu. Dar nici un păr din cap nu vi se va pierde" (versetul 18). Este unul din acele paradoxuri dureroase ale Bibliei: „Vor omorî pe mulţi dintre voi. Însă nici un păr din cap nu vi se va pierde"! Ce înseamnă asta? Ce vrea Isus să ne transmită când ne spune: „Foarte bine, îndrăzniţi şi riscaţi, fiind ascultători de Mine; vor da la moarte pe unii din voi, însă nici un păr din capul vostru nu se va pierde"?

Cred că cel mai bun comentariu asupra acestor versete este acela din Romani 8:35-39.

„Cine ne va despărţi pe noi de dragostea lui Cristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia? După cum este scris: 'Din pricina Ta suntem daţi morţii toată ziua, suntem socotiţi ca nişte oi de tăiat.' Totuşi, în toate aceste lucruri, noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredinţat că nici moartea, nici viaţa, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălţimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Cristos, Domnul nostru."

Comparaţi aceste cuvinte extraordinar de minunate cu acele cuvinte spuse de Domnul Isus: „Vor omorî pe mulţi dintre voi. Însă nici un păr din cap nu vi se va pierde."

La fel ca Isus, Pavel spune că dragostea lui Cristos pentru noi nu elimină suferinţa. Din contră, însuşi ataşamentul nostru faţă de Cristos aduce suferinţă. Care este răspunsul lui Pavel la propria lui întrebare din versetul 35: „Cine ne va despărţi pe noi de dragostea lui Cristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia?" Răspunsul din versetul 37 este un NU răsunător! Dar nu uitaţi implicaţiile întrebării: motivul pentru care aceste lucruri nu ne separă de dragostea lui Cristos nu este că ele nu se întâmplă celor iubiţi de El. Nu! Ele vin şi asupra lor. Citatul lui Pavel din Psalmul 44:22 ne arată că aceste lucruri vin de fapt peste cei ce sunt ai lui Cristos. „Din pricina Ta suntem daţi morţii toată ziua, suntem socotiţi ca nişte oi de tăiat." Cu alte cuvinte, dragostea lui Cristos nu ne scuteşte de aceste suferinţe. Riscul este real. Viaţa creştină este o viaţă de durere. Nu este fără bucurie, însă nu e nici fără durere.

Se îngrijeşte Dumnezeu cu adevărat de toate trebuinţele noastre?

Acesta este înţelesul micului cuvânt *în* din versetul 37: „*În* toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori". Suntem mai mult decât biruitori în toate încercările noastre, nu prin evitarea lor. Pavel

este de acord deci cu Isus: „Vor omorî pe unii dintre voi." Ascultarea este un risc. Şi este bine, este corect să rişti pentru cauza lui Dumnezeu. Unele din riscuri sunt menţionate în versetul 35:

- *Necazul* – problemele şi oprimarea de diferite feluri prin care, Pavel ne spune că trebuie să trecem în drumul către cer (Fapte 14:22).
- *Strâmtorarea* – calamităţile care aduc stresul şi ameninţarea să ne frângă asemenea unui beţişor (2 Corinteni 6:4; 12:10).
- *Prigonirea* – opoziţia activă din partea duşmanilor Evangheliei (Matei 5:11-12).
- *Primejdia* – orice fel de ameninţare sau pericol pentru trup, suflet sau familie (2 Corinteni 11:26).
- *Sabia* – arma cu care a fost omorât Iacov (Fapte 12:2).
- *Foametea sau lipsa de îmbrăcăminte* – lipsa hranei sau a hainelor.

Am pus „foametea şi lipsa de îmbrăcăminte" ultima fiindcă acestea pun cea mai mare problemă. N-a spus oare Isus:

„Nu vă îngrijoraţi de viaţa voastră, gândindu-vă ce veţi mânca, sau ce veţi bea; nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veţi îmbrăca. Oare nu este viaţa mai mult decât hrana, şi trupul mai mult decât îmbrăcămintea? Nu vă îngrijoraţi dar, zicând: ‚Ce vom mânca?' Sau: ‚Ce vom bea?' Sau: ‚Cu ce ne vom îmbrăca?'. Tatăl vostru cel ceresc ştie că aveţi trebuinţă de ele. Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui, şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra" (Matei 6:25, 31-33).

Ei bine, care este adevărul? Am putea întreba. Au parte creştinii de „foamete şi lipsă de îmbrăcăminte" sau Dumnezeu le va da pe deasupra „toate acestea" atunci când au nevoie de ele? Oare creştinii nu vor flămânzi niciodată, sau nu vor suferi de foame, sau nu vor fi prost îmbrăcaţi? Oare n-au fost unii din sfinţii cei mai sfinţi ai lumii goi şi flămânzi? Ce este cu Evrei 11:37-38? „Au fost ucişi cu pietre, tăiaţi în două cu fierăstrăul, chinuiţi; au murit ucişi de sabie, au

pribegit îmbrăcaţi cu cojoace şi în piei de capre, lipsiţi de toate, prigoniţi, munciţi – ei, de care lumea nu era vrednică – au rătăcit prin pustiuri, prin munţi, prin peşteri şi prin crăpăturile pământului." Pierderile suferite şi mizeriile de care au avut parte aceşti credincioşi nu se datorau necredinţei lor. Ei erau credincioşi – oameni „de care lumea nu era vrednică."

Tot ce ai nevoie pentru a face voia Lui şi a fi fericit pentru veşnicie

Ce vrea să spună atunci Isus prin cuvintele „Toate acestea – toată hrana şi îmbrăcămintea voastră – vi se vor da pe deasupra când veţi căuta mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu"? A vrut să spună acelaşi lucru ca atunci când a zis: „Vor omorî pe mulţi dintre voi. Însă nici un păr din cap nu vi se va pierde" (Luca 21:16-18). A vrut să spună că vom avea toate lucrurile de care avem nevoie pentru a face voia Lui şi pentru a fi fericiţi în El pentru eternitate şi în mod suprem.

Cât de multă mâncare şi îmbrăcăminte ne sunt necesare? Necesare pentru ce? putem întreba. Necesare pentru a ne simţi confortabil? Nu, Isus nu ne-a promis confort. Necesare ca să evităm ruşinea? Nu, Isus ne-a chemat să purtăm cu bucurie ruşinea pentru numele Lui. Necesare pentru supravieţuire? Nu, Isus nu ne-a promis că ne scuteşte de moarte – de orice fel ar fi ea. Prigoana şi bolile i-au epuizat pe sfinţi. Creştinii au murit pe eşafod şi au murit de boli. De aceea a scris Pavel: „Şi noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului suspinăm în noi, şi aşteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru" (Romani 8:23).

Ce a vrut Isus să spună este că Tatăl nostru care este în ceruri nu va îngădui să fim ispitiţi peste puterile noastre (1 Corinteni 10:13). Dacă ai nevoie de o fărâmitură de pâine, pentru ca tu, copilul lui Dumnezeu, să-ţi păstrezi credinţa în închisoarea foametei, o vei primi. Dumnezeu nu promite mâncare suficientă pentru a fi confortabil sau pentru a trăi – El promite mâncare suficientă ca să te poţi încrede în El şi să împlineşti voia Lui.[5]

Pot totul în Cristos, chiar şi să mor de foame

În momentul când Pavel a promis „Şi Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuinţele voastre, după bogăţia Sa, în slavă, în Isus Cristos", el chiar sfârşise de spus „Ştiu să trăiesc smerit, şi ştiu să trăiesc în belşug. În totul şi pretutindeni m-am deprins să fiu sătul şi flămând, să fiu în belşug şi să fiu în lipsă. Pot totul în Cristos, care mă întăreşte" (Filipeni 4:12-13, 19). Pot *toate lucrurile* înseamnă „Pot să sufăr şi foamea prin El, cel ce mă întăreşte. Pot să stau lipsit de hrană şi de îmbrăcăminte prin El, Cel ce mă întăreşte." Asta promite Isus. El nu ne va lăsa şi nu ne va părăsi (Evrei 13:5). Dacă vom suferi foame, El va fi pâinea noastră veşnică, dătătoare de viaţă. Dacă vom umbla goi, El va fi veşmântul nostru desăvârşit, neprihănit. Dacă vom fi chinuiţi şi vom striga de durere în durerile morţii, El ne va păzi să blestemăm numele Lui şi va transforma trupul nostru zdrobit de lovituri îmbrăcându-l într-o frumuseţe care nu va mai trece.

Dincolo de orice risc este dragostea care triumfă

Concluzia care ne mângâie şi ne dă siguranţă ori de câte ori riscăm pentru Cristos este că nimic nu ne poate despărţi de dragostea Lui. Pavel întreabă: „Cine ne va despărţi pe noi de dragostea lui Cristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia?" (Romani 8:35). Şi răspunsul lui este: NIMIC! Cu alte cuvinte, nici o nenorocire care se abate asupra unui adevărat creştin nu poate dovedi că el a fost despărţit de dragostea lui Cristos. Dragostea lui Cristos triumfă peste toate nenorocirile. Romani 8:38-39 spune extraordinar de clar acest lucru: „Căci sunt bine încredinţat că nici moartea, nici viaţa, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălţimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Cristos, Domnul nostru."

Dincolo de orice risc – chiar dacă acesta duce la moarte – este dragostea lui Dumnezeu care triumfă. Aceasta este credinţa care ne dă libertatea să putem risca pentru cauza lui Dumnezeu. Nu eroismul nostru, nu pofta de aventură, nu încrederea curajoasă în noi înşine, nu

străduinţele de a obţine favoarea lui Dumnezeu. Ci credinţa copilărească în triumful dragostei lui Dumnezeu – că dincolo de orice risc, datorită neprihănirii, Dumnezeu va fi acela care ne va susţine. În El vom fi împliniţi deplin pe vecie. Nimic nu va fi irosit.

Poate fi ceva mai bun decât să fii biruitor?

Dar există ceva mai mult în legătură cu promisiunea care ne susţine în perioade de risc pentru cauza lui Cristos. Pavel întreabă: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?" Răspunsul pe care vrea să-l înţelegem este: Nimeni. Ca şi cum ar spune: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, nimeni nu poate fi împotriva noastră." Pare un lucru naiv. Ca şi când ai spune, după ce ţi s-a tăiat capul „Nici un fir de păr din cap nu mi-a pierit." Se pare că aceste afirmaţii exagerate sunt menite să spună mai mult decât am spus până acum. Ele intenţionează să spună mai mult decât că sfinţii care sunt pe moarte nu vor fi despărţiţi de Cristos.

Acest *mai mult* apare şi în expresia *mai mult decât biruitori.* „Totuşi, în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit." (Romani 8:37). Ce înseamnă *mai mult decât biruitori*? Cum poţi să fii mai mult decât biruitor când îţi asumi riscuri pentru cauza lui Dumnezeu şi eşti rănit din pricina riscului?

Dacă te aventurezi să împlineşti un act de ascultare care înalţă valoarea supremă a lui Isus Cristos, şi făcând acest lucru eşti atacat de unul din vrăjmaşii menţionaţi în versetul 35, de exemplu, de foamete sau de sabie, ce trebuie să ţi se întâmple ca să poţi fi numit, pur şi simplu, „biruitor"? Răspuns: Nu trebuie să te desparţi de dragostea lui Isus Cristos. Ţelul atacatorului este să te distrugă şi să te despartă de dragostea lui Cristos şi să te aducă la ruina finală – despărţit de Dumnezeu. Eşti biruitor dacă zădărniceşti acest plan şi rămâi în dragostea lui Cristos. Dumnezeu a promis că se va întâmpla aşa. Crezând acest lucru, noi riscăm.

Dar ce trebuie să se întâmple în acest conflict cu foametea sau cu sabia, pentru ca tu să fii numit „mai mult decât biruitor"? Un răspuns biblic este că un biruitor înfrânge duşmanul, însă cel ce este mai mult decât biruitor îl subjugă pe duşman. Un biruitor zădărniceşte scopurile vrăjmaşului său, însă cel ce este mai mult

decât biruitor îl face pe vrăjmaş să slujească propriilor interese. Un biruitor îşi doboară duşmanul; cel ce este mai mult decât biruitor face din duşmanul său un rob.

Ce înseamnă în mod practic acest lucru? Să folosim chiar cuvintele apostolului Pavel din 2 Corinteni 4:17: „Căci întristările noastre uşoare de o clipă lucrează [efectuează, pregătesc, aduc] pentru noi tot mai mult o greutate veşnică de slavă." Aici am putea spune că „întristările" sunt vrăjmaşul care ne atacă. Ce s-a întâmplat în conflictul cu întristările, în cazul lui Pavel? Cu siguranţă că nu l-au despărţit de dragostea lui Cristos. Ba chiar mai mult, am putea spune că întristările au fost luate captive. Au fost înrobite şi puse să lucreze sau să pregătească o bucurie veşnică lui Pavel. Ele îi pregăteau lui Pavel „o greutate veşnică de slavă." Duşmanul său îi este acum rob. Nu doar că l-a biruit, l-a *„mai mult decât biruit,"* dacă am putea spune astfel.

Încercarea şi-a ridicat sabia ca să taie capul credinţei lui Pavel. Dar în loc de asta, mâna credinţei a smuls arma încercării şi a tăiat cu ea în bucăţi ce mai era lumesc în Pavel. Încercarea este transformată în roabă a evlaviei, a umilinţei şi a dragostei. Satana a dorit răul, însă Dumnezeu a schimbat răul în bine. Vrăjmaşul a devenit robul lui Pavel şi a lucrat în folosul lui o şi mai mare greutate de slavă decât ar fi avut fără luptă. În acest fel Pavel – şi orice urmaş al lui Cristos – este mai mult decât biruitor.

Singurul drum care duce la bucurie durabilă

Aceasta este promisiunea care ne face în stare să ne asumăm riscuri pentru Cristos. Nu este impulsul eroismului, sau pofta după aventură, sau curajul încrederii în sine, sau nevoia de a obţine aprobarea lui Dumnezeu. Este pur şi simplu încrederea în Cristos – că în El, Dumnezeu ne va da tot ce ne este de folos astfel încât să putem să ne bucurăm de onorarea Lui în veci. Orice bine menit să ne binecuvânteze şi orice rău care doreşte să ne lovească ne vor ajuta în final să ne lăudăm doar cu crucea lui Cristos, să-L mărim pe El şi să-L slăvim pe Creatorul nostru. Credinţa în aceste promisiuni ne face liberi să riscăm şi să aflăm din proprie experienţă că este mai bine să-ţi pierzi viaţa decât s-o iroseşti.

De aceea, este bine să rişti pentru cauza lui Cristos! Este corect să-l înfrunţi pe duşman şi să spui: „Domnul să facă ce va crede."! Este bine să-i slujeşti pe oamenii lui Dumnezeu şi să spui: „Dacă va fi să pier, voi pieri!"! Este bine să stai în faţa cuptorului de foc al încercării şi să refuzi să te închini dumnezeilor acestei lumi! Acesta este drumul care duce la bucurie deplină şi la desfătări veşnice în dreapta Lui. La sfârşitul fiecărui drum – drum sigur şi fără riscuri, dar şi fără ţel – ne vom ascunde faţa în palme şi vom spune: „O, mi-am irosit viaţa! Mi-am irosit-o!"

Capitolul 6

Scopul vieţii: Cu bucurie să-i faci pe alţii bucuroşi în Dumnezeu

Este imposibil să-ți rişti viața pentru a-i face pe alții bucuroşi în Dumnezeu dacă eşti neiertător. Dacă ai tendința de a vedea slăbiciunile şi greşelile oamenilor, şi de a-i trata urât, nu-ți vei asuma riscuri pentru bucuria lor. Acest fel de a fi – universal în toate ființele umane – trebuie dat la o parte. Nu vom risca cu bucurie pentru a-i face pe alții să se bucure în Dumnezeu dacă-i urâm, dacă le purtăm pică sau dacă îi respingem din pricina metehnelor pe care le au. Trebuie să devenim iertători.

Nu obiecta referitor la cazurile dificile. Eu vorbesc despre un spirit, despre un fel de a fi, nu despre o listă cu criterii, despre când facem asta sau cealaltă. Nu vorbesc nici despre un papă-lapte care nu poate mustra pe nimeni, nu poate pune disciplină în nimic sau nu se poate împotrivi la nimic. Întrebarea este: suntem dispuşi să avem milă? Pornirea noastră este spre bunătate sau nu? Avem un duh iertător? Fără un astfel de duh nu vom fi sensibili față de nevoile celor din jur şi ne vom irosi viețile.

Iertarea este bună fiindcă ea ni-L dă pe Dumnezeu

Motivaţia biblică pentru a fi iertător s-ar putea să fie mai adâncă decât simplul fapt că şi tu ai fost iertat. Nu greşeşti să spui: Motivul pentru care sunt iertător este că şi eu am fost iertat de Dumnezeu fără să fi meritat. „Fiţi buni unii cu alţii, miloşi şi iertaţi-vă unul pe altul cum v-a iertat şi Dumnezeu pe voi în Cristos" (Efeseni 4:32). Însă la baza acestui motiv nu este iertarea lui Dumnezeu, ci ceea ce primim prin iertarea lui Dumnezeu. Iar prin ea Îl primim pe Dumnezeu.

De ce ne place să fim iertaţi de Dumnezeu? La această întrebare se pot da unele răspunsuri care nu-I aduc cinste lui Dumnezeu, fiindcă în urma iertării există anumite beneficii pe care oamenii s-ar putea să le iubească, fără să-L iubească pe Dumnezeu. Putem spune: „Îmi place să fiu iertat de Dumnezeu fiindcă urăsc chinul unei conştiinţe vinovate." Sau „fiindcă doresc să merg în ceruri să-i întâlnesc pe iubiţii mei şi să am un trup nou fără boală." Unde este locul lui Dumnezeu în aceste motivaţii pentru care dorim iertarea Lui? În cel mai bun caz, El este în aceste motivaţii ca adevărata comoară a vieţii noastre.

Dacă este aşa, atunci aceste desfătări sunt într-adevăr moduri de a-L iubi pe Dumnezeu. O conştiinţă liberă şi curată ne ajută să-L vedem mai mult pe El şi ne face în stare să ne bucurăm de El. Scăparea de moarte cu preţul sângelui lui Cristos ne arată mai mult din sfinţenia plină de îndurare a lui Dumnezeu şi din dorinţa Lui ca să fim fericiţi. Darul de a-i putea revedea pe cei dragi nouă scoate în evidenţă minunea lui Dumnezeu de creare a unor relaţii de dragoste. Primirea unor trupuri noi, slăvite, adânceşte identificarea noastră cu Cristosul slăvit. Dar dacă din darurile pe care le dorim lipseşte Dumnezeu – şi mă tem că aşa stau lucrurile cu mulţi din cei ce se declară creştini – atunci n-am înţeles rostul iertării.

Iertarea este, în esenţă, modul lui Dumnezeu de a îndepărta marele obstacol din calea părtăşiei cu El. Prin anularea păcatului nostru şi plătirea preţului pentru acest păcat prin moartea propriului Său Fiu, Dumnezeu ne deschide uşa ca să-L putem vedea şi să ne putem bucura de El pentru vecie. Scopul iertării este să-L vedem şi să ne bucurăm de El, să-L savurăm. Scopul crucii este părtăşia sufletească cu Tatăl, părtăşia care să ne satisfacă sufletele. Dacă

dorim să fim iertați doar din alte motive, nu ne vom bucura de iertare, ci ne vom irosi viețile.

Care este deci motivația de bază pentru a ierta? „Iertați-vă unul pe altul cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Cristos." Trebuie să iertăm „cum ne-a iertat Dumnezeu." Dumnezeu ne-a iertat în așa fel încât bucuria infinită a părtășiei Sale devine bucuria noastră. Dumnezeu este scopul iertării. El este și baza și mijlocul iertării. Ea vine de la El; a fost realizată prin Fiul Său; și ea îi conduce pe oameni înapoi la El având păcatele aruncate în cea mai adâncă mare. De aceea motivul pentru a fi iertător este bucuria de a fi în mod liber și bucuros în regulă cu Dumnezeu. Plătind un mare preț, Dumnezeu ne-a dat lucrul de care aveam ce mai mare nevoie: ni s-a dat pe Sine însuși ca să fie bucuria noastră veșnică. Iertarea lui Dumnezeu este importantă pentru un motiv: Ea ni-L dă pe Dumnezeu!

Ce vor să dea cei ce sunt iertători?

Impulsul de a ierta este bucuria pe care o avem în Dumnezeul nostru iertător. Nu doar bucuria că am fost iertați, ci și faptul că prin primirea iertării am primit bucuria în Dumnezeu. Dacă nu vedem acest lucru și dacă nu-l experimentăm, probabil că vom schimba motivațiile centrate pe Dumnezeu într-un fel de bunăvoință care încearcă să facă bine oamenilor fără să cunoască ce este mai bun – adică, plăcerea atotsatisfăcătoare în Domnul. Dacă însă înțelegem iertarea ca darul gratuit și nemeritat al bucuriei în Dumnezeu, atunci vom fi purtați de această bucurie, cu dragoste, prin lumea păcatului și a suferinței. Scopul nostru va fi ca și alții, prin Isus Cristos, să găsească iertarea și bucuria veșnică în Dumnezeu.

Bucuria în Dumnezeu se va revărsa spre alții ca înțelegere și milă din toată inima, fiindcă bucuria în Dumnezeul îndurător nu poate refuza mila față de alții. Nu poți disprețui lucrul de care te bucuri în Dumnezeu, lucrul care-ți place la El. Bucuria în Dumnezeul care nu L-a cruțat pe propriul Său Fiu, ci L-a dat pentru păcătoșii lipsiți de merit, nu poate răsplăti răul cu rău. Acea bucurie se va manifesta prin milă (Mica 6:8). Bucuria în Dumnezeul care este încet la mânie nu poate coexista cu propria nerăbdare. Ea se va lupta pentru triumful a ceea ce admiră în Dumnezeu. Bucuria în

Dumnezeul care din eternitate arată „nemărginita bogăţie a harului Său, în bunătatea Lui faţă de noi" (Efeseni 2:7) se bucură să fie generoasă şi caută căi de a dărui.

Nu sunt creştini pentru că nu vor să dăruiască

Robert Murray M'Cheyne, păstorul scoţian care a murit la douăzeci şi nouă de ani în 1843, a vorbit despre mila şi generozitatea creştinilor ca despre o dovadă a faptului că erau în adevăr creştini. El îi iubea pe săracii din parohia sa şi se temea pentru cei care nu erau miloşi faţă de ei.

„Sunt îngrijorat pentru cei săraci, dar mai tare pentru voi. Nu ştiu ce vă va spune Cristos în ziua cea mare... mă tem că mulţi din cei ce mă ascultă ştiu bine că nu sunt creştini, fiindcă nu le place să dăruiască. Dărnicia mărinimoasă şi generoasă, fără părere de rău, presupune o inimă nouă; o inimă veche s-ar despărţi mai uşor de viaţă decât de bani. O, prietenii mei! Bucuraţi-vă de bani; ţineţi mult la ei; nu daţi nimănui nimic; bucuraţi-vă de ei acum, căci vă spun, voi veţi fi cerşetori toată veşnicia."[1]

Dilema pe care am depăşit-o

Care este natura şi scopul dărniciei creştine făcute cu bucurie? Este efortul – făcut cu toată creativitatea şi jertfa necesare – de a da altora singura bucurie durabilă şi mereu mai mare[2] – bucuria în Dumnezeu. Dacă Dumnezeu este cel mai mult glorificat în noi atunci când noi suntem cel mai mult împliniţi în El, aşa cum am argumentat în capitolul 2, atunci trăirea după voia lui Dumnezeu înseamnă că trăim cu bucurie pentru a-i face pe alţii bucuroşi în Dumnezeu. Bucuria şi preocuparea noastră de a-i face şi pe alţii să se bucure Îl glorifică pe Dumnezeu. Şi din moment ce bucuria în Dumnezeu este cea mai mare şi mai durabilă fericire, căutarea ei înseamnă, de asemenea, dragoste. Întrucât aceeaşi bucurie în Dumnezeu aduce satisfacţie omului şi în acelaşi timp Îl glorifică pe Dumnezeu, nu trebuie niciodată să alegem între a-i iubi pe oameni sau a-L glorifica pe Dumnezeu.[3] Când căutăm plini de bucurie scopul bucuriei altora

în Dumnezeu – chiar cu prețul propriei noastre vieți – noi îi iubim pe ei și Îl onorăm pe Dumnezeu. Acesta este opusul unei vieți irosite.

Noi nu putem face pe nimeni să se bucure în Dumnezeu

Atunci cum putem face pe alții să se bucure în Dumnezeu? Vom vorbi despre asta în capitolul următor. Dar mai întâi trebuie să fac două clarificări. Prima dintre ele este că, în mod evident, noi nu putem face pe nimeni să se bucure în Dumnezeu. Bucuria în Dumnezeu este o roadă a Duhului Sfânt (Galateni 5:22). Ea este numită „bucuria Duhului Sfânt" [sau bucuria care vine de la Duhul Sfânt] (1 Tesaloniceni 1:6). Este lucrarea lui Dumnezeu: „Dumnezeul nădejdii să vă umple de toată bucuria și pacea, pe care o dă credința" (Romani 15:13). Este efectul harului lui Dumnezeu: „Fraților, voim să vă aducem la cunoștință harul, pe care l-a dat Dumnezeu în Bisericile Macedoniei. În mijlocul multelor necazuri prin care au trecut, bucuria lor peste măsură de mare și sărăcia lor lucie au dat naștere la un belșug de dărnicie din partea lor" (2 Corinteni 8:2). Bucuria lui Dumnezeu este trezită în inimile noastre atunci când Dumnezeu, în îndurarea Lui, ne deschide ochii să vedem slava lui Cristos în Evanghelie (2 Corinteni 4:4).

Cu toate acestea, chiar dacă bucuria în Dumnezeu este, în esență, darul lui Dumnezeu, El folosește mijloace pentru a-i aduce pe oameni la plinătatea acestei bucurii. Pavel și-a descris propria lucrare ca o slujire pentru bucuria altora. „Nu doar că am avea stăpânire peste credința voastră; dar vrem să lucrăm și noi împreună la bucuria voastră" (2 Corinteni 1:24). El spune bisericii din Filipi că motivul pentru care Dumnezeu îi mai îngăduie să trăiască este „pentru înaintarea și bucuria credinței voastre" (Filipeni 1:25). Isus a spus că propriile Sale cuvinte erau mijloace prin care Dumnezeu dorea să le aducă ucenicilor bucurie: „V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină" (Ioan 15:11). El a spus, de asemenea, că rugăciunea era un mijloc de a obține bucuria: „Până acum n-ați cerut nimic în Numele Meu: cereți, și veți căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină" (Ioan 16:24). Lista mijloacelor prin care se capătă bucuria ar putea continua. Însă am vrut doar să arătăm că există anumite lucruri pe

care le putem face pentru a-i face pe oameni bucuroşi în Dumnezeu, atunci când El binecuvântează eforturile noastre prin harul Său decisiv.

A-i face pe alţii bucuroşi în Dumnezeu este o chestiune covârşitoare

A doua clarificare este că bucuria în Dumnezeu nu este o experienţă religioasă periferică. Când vorbesc despre a-i face pe alţii bucuroşi în Dumnezeu, mă gândesc la întreaga lucrare mântuitoare înfăptuită de Dumnezeu de la început până la sfârşit. Nu vreau să spun că mântuirea stă doar în bucurie. Spun că bucuria în Dumnezeu este scopul întregii lucrări de mântuire şi tot ea este esenţa experimentală a ceea ce înseamnă să fii mântuit. Fără această bucurie în Dumnezeu, n-ar fi mântuire.

Deci când vorbesc de a face pe cineva bucuros în Dumnezeu includ planul şi harul lui Dumnezeu „care ne-a fost dat în Cristos Isus, înainte de veşnicii" (2 Timotei 1:9). Includ lucrarea răscumpărătoare a lui Cristos în moarte şi în înviere (Romani 3:24-26). Includ lucrarea divină a naşterii din nou prin care primim o nouă natură (Ioan 3:3-7; 1 Petru 1:3, 23). Includ schimbarea minţii care vine de la Dumnezeu, numită pocăinţă, care produce îndepărtarea de păcat şi întoarcerea către Dumnezeu pentru a primi ajutor (2 Timotei 2:25; Fapte 3:19; 26:20). Includ credinţa în Isus Cristos care-L ia pe El drept Mântuitor şi Domn şi Comoară supremă a vieţii (Filipeni 3:7-9). Includ acea schimbare progresivă de a lua chipul lui Cristos, numită sfinţire (Romani 6:22; 8:29). Includ întreaga viaţă de dragoste care socoteşte că este o mai mare binecuvântare să dai decât să primeşti (Fapte 20:35). Şi includ şi înnoirea totală a trupului, a minţii, a inimii, a relaţiilor şi a societăţii care se petrece parţial în vremea noastră prin pătrunderea Împărăţiei lui Dumnezeu şi care se va desăvârşi la împlinirea planului lui Dumnezeu în veacul viitor (Fapte 3:21; Romani 8:23).

De aceea, când vorbesc de bucuria în Dumnezeu, eu înţeleg o bucurie care îşi are rădăcinile în hotărârea eternă a lui Dumnezeu, care a fost cumpărată prin sângele lui Cristos, izvorăşte prin Duhul Sfânt în inima celui născut din nou, se trezeşte în pocăinţă şi

credință, iar aceasta constituie esența sfințirii și a asemănării cu Cristos și dă naștere unei vieți marcate de dragoste și unei pasiuni pentru transformarea lumii după imaginea lui Dumnezeu. Bucuria în Dumnezeu este o realitate puternică, plănuită, cumpărată și produsă de Dumnezeu în viețile celor aleși de El pentru slava Numelui Său.

Atunci, ce trebuie să facem?

După aceste două clarificări, întreb din nou, ce trebuie să facem noi pentru a-i face pe oameni bucuroși în Dumnezeu? Ce căi ale riscului și ale jertfirii ar trebui să alegem în pasiunea noastră pentru supremația lui Dumnezeu în toate lucrurile, în zelul nostru de a-L înălța pe El și în dedicarea noastră nedivizată de a ne lăuda doar în cruce? Despre aceasta vor vorbi capitolele următoare.

Capitolul 7

TRĂIND PENTRU A DOVEDI CĂ EL ESTE MAI DE PREŢ DECÂT VIAŢA

Pentru a-i putea face pe alţii să se bucure în Cristos cu o bucurie veşnică, vieţile noastre trebuie să arate că El este mai preţios decât viaţa pentru noi. „Fiindcă bunătatea Ta preţuieşte mai mult decât viaţa, de aceea buzele mele vor cânta laudele Tale" (Psalmul 63:3). Pentru aceasta trebuie să facem alegeri şi sacrificii în viaţă, bazaţi pe asigurarea că mărirea lui Cristos prin generozitate şi milă este mai satisfăcătoare decât egoismul. Dacă evităm riscul pentru a rămâne în siguranţă şi fără probleme, ne vom irosi vieţile. Acest capitol se referă la modul de a evita o astfel de viaţă.

Cum să nu-L trădăm pe Isus

Dacă Cristos este o comoară atotsatisfăcătoare, şi El promite să ne împlinească toate nevoile chiar şi dacă ar fi să trecem prin foamete sau lipsă de îmbrăcăminte, atunci trăirea după aceleaşi valori după care trăiesc cei care nu-L cunosc ar însemna să-L trădăm. Mă gândesc în mod deosebit la modul în care ne folosim banii şi cum ne

raportăm la posesiunile noastre. Aud cuvintele obsedante ale Domnului Isus: „Nu vă îngrijoraţi dar, zicând: ‚Ce vom mânca?' Sau: ‚Ce vom bea?' Sau: ‚Cu ce ne vom îmbrăca?' Fiindcă toate aceste lucruri Neamurile le caută. Tatăl vostru cel ceresc ştie că aveţi trebuinţă de ele" (Matei 6:31-32). Cu alte cuvinte, dacă vieţile noastre sunt devotate câştigării şi păstrării posesiunilor materiale, noi semănăm cu lumea şi acest lucru nu-L cinsteşte pe Cristos. El va arăta ca un beneficiu religios suplimentar, folositor pentru a scăpa de iad la urmă, dar care nu este important şi nu influenţează viaţa şi iubirea noastră. El nu va arăta ca o comoară atotsatisfăcătoare şi nu-i va face pe alţii să se bucure în Dumnezeu.

Dacă suntem străini şi călători pe pământ (1 Petru 2:11), şi dacă cetăţenia noastră este în ceruri (Filipeni 3:20), şi dacă nimic nu ne poate despărţi de dragostea lui Cristos (Romani 8:35), dacă bunătatea Lui preţuieşte mai mult decât viaţa (Psalmul 63:3), şi dacă întristările noastre uşoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veşnică de slavă (2 Corinteni 4:17), atunci vom da la o parte orice frică şi „vom căuta mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui" (Matei 6:33). Vom socoti totul ca un gunoi în comparaţie cu Cristos (Filipeni 3:7-8). Vom primi „cu bucurie răpirea averilor noastre" doar pentru a putea face fapte neobişnuite şi neînţelese de milă (Evrei 10:34). Vom alege „mai bine să suferim împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să ne bucurăm de plăcerile de o clipă ale păcatului" şi vom socoti „ocara lui Cristos ca o mai mare bogăţie decât comorile Egiptului" (Evrei 11:25-26).

De ce nu ne întreabă oamenii despre nădejdea noastră?

Nu este nici o îndoială că dacă am trăi mai mult în acest fel, lumea ar fi mai dispusă să se întrebe dacă nu cumva Isus este Comoara noastră atotsatisfăcătoare. Aşa am părea. Când te-a întrebat ultima dată cineva despre „nădejdea care este în tine [în voi]"? Petru ne spune că trebuie să fim pregătiţi pentru asta: „Fiţi totdeauna gata să răspundeţi oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi" (1 Petru 3:15).

De ce nu ne întreabă oamenii despre nădejdea noastră? Răspunsul este că, probabil, arătăm că nădăjduim în aceleaşi lucruri

ca ei. Viețile noastre nu arată ca şi cum am fi pe drumul Calvarului, dezbrăcați de noi înşine ca să avem dragoste jertfitoare, slujind altora cu încredințarea dulce că nu este nevoie să fim răsplătiți în această viață. Răsplata noastră este mare în ceruri (Matei 5:12)! „Ți se va răsplăti la învierea celor neprihăniți" (Luca 14:14). Dacă am crede mai mult acest lucru, alții ar putea vedea vrednicia şi valoarea lui Dumnezeu şi şi-ar găsi bucuria în El.

Credibilitatea lui Cristos atârnă de felul în care ne folosim banii

Subiectul banilor şi al stilului de viață nu este un subiect secundar în Biblie. De el atârnă credibilitatea lui Cristos în lume. „Cincisprezece procente din toată învățătura lui Cristos se leagă de acest subiect – un procent mai mare decât învățăturile despre cer şi iad combinate la un loc."[1] Ascultați acest refren care se repetă în toate învățăturile Lui:

- „Îți lipseşte un lucru; du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci, şi vei avea o comoară în cer. Apoi vino, ia-ți crucea, şi urmează-Mă" (Marcu 10:21).
- „Ferice de voi, care sunteți săraci, pentru că Împărăția lui Dumnezeu este a voastră, dar vai de voi, bogaților, pentru că voi v-ați primit aici mângâierea!" (Luca 6:20, 24).
- „Tot aşa, oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu" (Luca 14:33).
- „Fiindcă mai lesne este să treacă o cămilă prin urechea acului, decât să intre un om bogat în Împărăția lui Dumnezeu" (Luca 18:25).
- „Viața cuiva nu stă în belşugul avuției lui" (Luca 12:15).
- „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui, şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra" (Matei 6:33).

- „Vindeți ce aveți și dați milostenie. Faceți-vă rost de pungi, care nu se învechesc, o comoară nesecată în ceruri" (Luca 12:33).
- „Zacheu a stat înaintea Domnului, și I-a zis: Iată, Doamne, jumătate din avuția mea o dau săracilor. Isus i-a zis: Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta" (Luca 19:8-9)
- „Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu o comoară ascunsă într-o țarină. Omul care o găsește, o ascunde; și, de bucuria ei, se duce și vinde tot ce are, și cumpără țarina aceea" (Matei 13:44).
- „A văzut și pe o văduvă săracă, aruncând acolo doi bănuți. Și a zis: Adevărat vă spun, că această văduvă săracă a aruncat mai mult decât toți ceilalți"" (Luca 21:2-3).
- „Dar Dumnezeu i-a zis: ‚Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul; și lucrurile, pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?' Tot așa este și cu cel ce își adună comori pentru el și nu se îmbogățește față de Dumnezeu" (Luca 12:20-21).
- „Isus i-a răspuns: ‚Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul omului n-are unde-Și odihni capul.' ‚Vino după Mine!'" (Luca 9:58-59).

Generozitate riscantă

Mereu și mereu Îl vedem pe Isus necruțător în chemarea Lui radicală la un stil de viață ca în vreme de război și la o generozitate riscantă. Spun *riscantă* din pricina povestirii despre acea văduvă. Ea a dat pentru lucrarea de la Templu și ultimul ei bănuț. Cei mai mulți dintre noi ar numi asta nebunie sau, mai delicat, o imprudență. Dar Isus nu o critică defel:

„A venit și o văduvă săracă, și a aruncat doi bănuți, care fac un gologan. Atunci Isus a chemat pe ucenicii Săi, și le-a zis: *Adevărat vă spun că această văduvă săracă a dat mai mult decât toți cei ce au aruncat în vistierie; căci toți ceilalți au aruncat din prisosul lor, dar*

ea, din sărăcia ei, a aruncat tot ce avea, tot ce-i mai rămăsese ca să trăiască" (Marcu 12:42-44, sublinierea noastră)

Ideea nu este că fiecare din noi ar trebui să renunţe la tot ce are, ci că Isus apreciază riscurile pline de credinţă asumate pentru gloria lui Dumnezeu. Nu am pentru voi legi privitoare la un anumit mod în care să vă cheltuiţi banii, afară de ceea ce ne-a spus Isus. Vreau doar să vă îndrept către Isus şi să lăsăm cuvintele Lui să aibă efectul lor şocant şi mântuitor asupra noastră.

Foloseşte-ţi banii astfel încât să arăţi că Dumnezeu este comoara ta, şi nu posesiunile materiale

Punctul de vedere al lui Isus asupra banilor şi posesiunilor materiale se regăseşte în tot Noul Testament. Există relatări în Faptele Apostolilor („Îşi vindeau ogoarele şi averile, şi banii îi împărţeau între toţi, după nevoile fiecăruia" Fapte 2:45). Găsim cuvintele apostolului Pavel („În mijlocul multelor necazuri prin care au trecut, bucuria lor peste măsură de mare şi sărăcia lor lucie au dat naştere la un belşug de dărnicie din partea lor. Pe cine dă cu bucurie, îl iubeşte Dumnezeu", 2 Corinteni 8:2; 9:7). Avem cuvintele lui Iacov, fratele Domnului Isus („Răsare soarele cu căldura lui arzătoare şi usucă iarba: floarea ei cade jos şi frumuseţea înfăţişării ei piere: aşa se va veşteji bogatul în umbletele lui", Iacov 1:11).

Acest subiect este prezent peste tot, deoarece este crucial pentru mărturia bisericii. Dacă vrem să-i facem pe oameni să se bucure în Dumnezeu, vieţile noastre trebuie să arate ca şi cum Dumnezeu este bucuria noastră, nu posesiunile materiale. Vieţile noastre trebuie să arate ca ale unora care-şi folosesc posesiunile pentru a produce altora bucurie în Domnul – în mod deosebit celor nevoiaşi.

De ce am folosit exprimarea „stil de viaţă ca în vreme de război"?

Câteodată folosesc exprimarea „stil de viaţă ca în vreme de război" sau „mod de gândire ca în vreme de război". Este o expresie folositoare – dar şi dezechilibrată. Pentru mine este folositoare. Îmi comunică faptul că în lume există un război între Cristos şi Satana,

între adevăr şi falsitate, între credinţă şi necredinţă. Îmi spune că este nevoie de arme, care trebuie cumpărate şi folosite, însă aceste arme nu sunt săbii şi puşti sau bombe, ci Evanghelia, rugăciunea şi dragostea care se jertfeşte (2 Corinteni 10:3-5). Şi îmi spune că miza acestui conflict este mai mare decât a oricărui alt conflict din istorie; este eternă şi infinită: cer sau iad, bucurie eternă sau chin etern (Matei 25:46).

Personal, am nevoie să aud mereu şi mereu acest mesaj, fiindcă am tendinţa să alunec spre un mod de gândire „ca în vreme de pace". Lucrul acesta este tot atât de sigur pe cât este de sigur că ploaia cade în jos şi flăcările se ridică în sus. Prin natură, sunt pornit să iubesc aceleaşi jucării pe care le iubeşte şi lumea. Încep să mă acomodez. Încep să iubesc ce iubesc şi alţii. Încep să numesc pământul *acasă*. Chiar înainte de a-mi da seama, încep să numesc luxurile vieţii *nevoi* şi încep să-mi folosesc banii exact cum îi folosesc şi necredincioşii. Încep să uit de război. Nu mă mai gândesc mult la oamenii care pier. Misiunile şi popoarele neatinse de mesajul Evangheliei îmi ies din minte. Încetez să mai visez la triumful harului. Mă cufund într-o gândire laică ce se uită mai întâi la ce poate omul să facă, nu la ce poate Dumnezeu să facă. Este o boală teribilă. Şi îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru aceia care mi-au impus mereu şi mereu să gândesc ca în vreme de război.

Cum este în timp de război

Îi mulţumesc lui Dumnezeu, de exemplu, pentru Ralph Winter, care nu doar că a scris cu putere despre stilul de viaţă ca în vreme de război, dar a şi trăit astfel ca misionar, profesor, fondator al Centrului Statelor Unite pentru Misiunea Mondială şi un susţinător neobosit al popoarelor lumii neatinse de mesajul Evangheliei. El a prezentat următoarea ilustraţie vie referitoare la diferenţa dintre mentalitatea în vreme în război şi cea în vreme de pace în folosirea posesiunilor noastre materiale:

> *Vasul Regina Maria, plutind tihnit în golful din Long Beach, California, reprezintă un fascinant muzeu al trecutului. Folosit atât ca vas transatlantic în timp de pace*

cât şi ca transportor de trupe în al Doilea Război Mondial, vasul-muzeu de lungimea a trei terenuri de fotbal oferă un contrast şocant între stilul de viaţă din timp de pace şi cel din timp de război. Într-o parte a unei secţiuni, vezi reconstituită imaginea sălii de mese pregătită pentru patronii bogaţi şi cultivaţi pentru care era aranjat un set lucitor de cuţite, furculiţe şi linguri, atât de obişnuite pentru ei. De cealaltă parte a sălii, dovezile stricteţii din timpul războiului prezintă un contrast puternic. O tavă metalică cu mai multe compartimente înlocuia cincisprezece farfurii şi farfurioare. În dormitoare, paturi supraetajate, nu doar câte două, ci câte opt, îţi explică de ce în locul a 3000 de oameni pe timp de pace, acelaşi spaţiu putea să primească 15000 de oameni în timp de război. O, cât de respingătoare li s-a părut această transformare şefilor din timpul de pace! Evident că o aşa transformare era determinată de starea de necesitate la nivel naţional. Supravieţuirea naţiunii depindea de ea. În ziua de astăzi, esenţa Marii Îndurări este că supravieţuirea multor milioane de oameni depinde de împlinirea acesteia (a îndurării).[2]

Dată fiind vulnerabilitatea inimii mele la seducţia modului de gândire din timp de pace, mod de gândire care-mi este vârât în minte în fiecare zi prin mijloacele media şi de divertisment, am nevoie mereu de aceste imagini şi de aceste pietre de aducere aminte. Noi suntem într-un război, când averile ne cresc sau scad, când teroriştii ne lovesc sau se ascund, când suntem sănătoşi sau bolnavi. Atât plăcerea, cât şi durerea sunt amestecate cu otravă, gata să ne ucidă cu boala mândriei sau disperării. Avertismentul biblic repetat de multe ori *fiţi treji*[3] se potriveşte imaginii războiului. Şi eu simt nevoia acestei atenţionări în fiecare zi.

De ce să nu vorbim de un „stil de viaţă simplu"?

Este mai util să vorbim de stilul de viaţă ca în vreme de război. Simplitatea poate avea o nuanţă de romantism şi o atracţie estetică ce sunt străine misiunii milei în locurile periculoase din lume. Simplitatea poate, de asemenea, să nu bage în seamă faptul că, în

vreme de război, sunt necesare cheltuieli majore pentru arme complexe şi pentru antrenarea trupelor. Acestea nu sunt deloc simple şi pot fi foarte scumpe, însă întreaga ţară face sacrificii pentru ele. Simplitatea poate fi direcţionată spre propria persoană şi poate să nu fie folositoare nimănui altcuiva. Stilul de viaţă din vreme de război înseamnă că există o cauză măreaţă şi importantă pentru care merită să jertfeşti din ce ai şi să te jertfeşti şi pe tine însuţi (2 Corinteni 12:15).

Irosirea vieţii înseamnă pierderea vieţii încercând salvarea ei

„A te jertfi" poate suna foarte dur. Însă nu este. Este ceva dătător de viaţă când ne jertfim pentru a-i face pe alţii bucuroşi în Dumnezeu. Isus a învăţat că „Oricine va vrea să-şi scape viaţa, o va pierde; dar oricine îşi va pierde viaţa din pricina Mea şi din pricina Evangheliei, o va mântui" (Marcu 8:35). Acest lucru se aplică oamenilor care sunt în drum spre cer şi culturilor care sunt în drumul spre dispariţie. Încă o dată, Ralph Winter prezintă:

America de azi este o societate de „autosalvări" şi nimic altceva. Dar funcţionează? Societăţile subdezvoltate suferă de un set de boli: tuberculoza, subnutriţia, pneumonia, paraziţii, febra tifoidă, holera, tifosul etc. America cea îmbelşugată a inventat, pur şi simplu, un alt set de boli: obezitatea, ateroscleroza, bolile de inimă, atacurile de cord, cancerul de plămâni, bolile venerice, ciroza, dependenţa de droguri, alcoolismul, divorţurile, copiii abuzaţi, sinuciderile, crimele. Alege! Maşinile care-i scutesc pe oameni de muncă s-au dovedit a fi mecanisme ucigaşe. Belşugul ne-a permis şi flexibilitatea, dar şi înstrăinarea membrilor de familie şi, ca rezultat, tribunalele care judecă divorţuri, închisorile şi instituţiile de sănătate mintală sunt arhipline. Încercând să ne autosalvăm, aproape că ne-am autodistrus.[4]

Folosirea posesiunilor în aşa fel încât cel mai nevoiaş să devină bucuros în Dumnezeu ne-ar salva în mai multe feluri. Ar confirma faptul că Cristos este Comoara noastră şi astfel ne-ar păstra pe drumul către cer. Şi ar transforma societatea noastră, condusă, în prezent, de o dorinţă sinucigaşă de autosatisfacere, fără bucurie în Cristos şi fără dragoste pentru cei în nevoi. Pentru a ne scăpa din

această tragedie, ar trebui să luăm în considerare cu seriozitate importanţa unui stil de viaţă ca în vreme de război.

Vremea de război la nivel microbiologic

În ultimii ani, Ralph Winter a ridicat un alt stindard de război. Şi are sens să ridicăm steaguri. Dumnezeu se poate folosi de acest fapt pentru a îndrepta pe unii spre o lucrare la care nu v-aţi gândit niciodată ca fiind o lucrare pentru El. Winter ne-a atras atenţia asupra efectelor păcatului şi ale Satanei la nivel microbiologic, unde se întâmplă unele din cele mai oribile devastări în buna creaţie a lui Dumnezeu.

Este înspăimântător că Satana şi-a folosit libertatea rebelă în dezvoltarea unor germeni şi viruşi la nivel microbian, care sunt responsabili astăzi de o treime din decesele de pe glob. Ceea ce Biblia numeşte simplu „molimă" este un chin atât pentru animale, cât şi pentru oameni. Cu toate acestea, teologia noastră obişnuită nu recunoaşte în mod clar că aceasta este o lucrare a Satanei pe care Dumnezeu vrea să o combatem, ca parte a misiunii Sale.

Dar, dacă misionarii nu predică despre un Dumnezeu care este interesat de toate suferinţele, de toate distorsiunile suferite de creaţia mâinilor Sale, noi reprezentăm greşit la toate aceste niveluri întregul scop al dragostei şi grijii Sale care cuprinde totul – adevărata Lui natură.

În Vietnam au murit aproximativ zece americani zilnic pe întreaga durată a celor zece ani de război. Şi guvernul nostru a cheltuit miliarde nenumărate în acel conflict pentru a-i elibera pe ai noştri din el.

Totuşi, în zilele noastre, nu zece, ci 1500 de americani mor zilnic de cancer. Cu toate acestea guvernul alocă doar mărunţiş pentru această problemă: după ce 80% din suma totală se duce în cercetarea SIDA, cei 20% care rămân se investesc aproape în totalitate în evaluarea diferitelor tratamente, nu pentru prevenirea cancerului. Am aflat că toate cele 40 de proiecte finanţate de Institutul Naţional de Cancer se concentrează pe chimioterapie şi radioterapie, nu pe prevenire.

Este ca şi cum am fi implicaţi în 150 de războaie din Vietnam în acelaşi timp – dacă socotim numărul pierderilor suferite. Şi totuşi ne purtăm ca şi cum n-am duce un război! Cum ar putea fi trezită America la realitatea că o treime din femei şi jumătate din bărbaţi se îmbolnăvesc de cancer în viaţă?[5]

Aceasta concordă perfect cu intenţia acestei cărţi ca mii de creştini să audă această provocare de la dr. Winter şi să-şi jertfească vieţile în ştiinţă şi cercetări, cât şi în misiuni medicale, pentru a purta război împotriva bolii şi suferinţei, şi astfel să arate frumuseţea şi puterea lui Hristos. Ce fel de sacrificii ar trebui să facem pentru o astfel de luptă cu duşmanul?

Vremea când şi un cui conta

Am văzut sacrificiile pe care le-au făcut militarii în timp de război pe vremea celui de-al Doilea Război Mondial. Însă nu doar domeniul militar şi-a schimbat prioritățile. Întreaga ţară a făcut acelaşi lucru şi aşa ar putea să facă şi întreaga biserică de azi. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial:

întreaga naţiune a părut că a ieşit peste noapte din letargia declinului economic. Fiecare s-a înghesuit să fie de folos. Pentru efortul de război, era nevoie de cauciuc, de benzină şi de metal. Un meci de baschet al fetelor de la Nothwestern University a fost oprit pentru ca arbitrul şi toate cele zece jucătoare să scotocească terenul pentru a găsi un cui pierdut. Americanii au intervenit pentru a sprijini programele stricte de raţionalizare şi băieţii lor s-au oferit voluntari în diverse „campanii" de colectare. În curând, untul şi laptele au fost restricţionate, alături de compoturi şi carne. Încălţămintea era rară, ca şi hârtia şi articolele de îmbrăcăminte. Oamenii cultivau „grădini ale victoriei" şi conduceau cu „viteza victoriei" de cincizeci la oră, viteza economiei maxime de combustibil. „Poartă-le, uzează-le, fă-le să meargă sau poţi fără ele?" a devenit un slogan popular. Perioadele de alarmă aeriană şi camuflajele erau respectate întocmai. America a făcut sacrificii.[6]

Astfel de imagini sunt foarte puternice pentru mine. Pe plan secundar, ele mă fac să apreciez beneficiile libertăţii şi ale prosperităţii. Dar în special ele mă mustră pentru frivolitate în trăire

şi mă inspiră să urmăresc ceva mai mult decât confortul şi succesul lumesc în viaţă – să urmăresc ceva care-L înalţă pe Dumnezeu, ceva veşnic.

Da, da, să vorbeşti despre război este un lucru puţin nepotrivit

Recunosc însă, aşa cum am spus şi mai înainte, că exprimarea „stil de viaţă ca în vreme de război" sau „stil de gândire ca în vreme de război" este puţin exagerată. După o predică în care am folosit aceşti termeni, cineva mi-a scris: „Când accentuaţi imaginea vieţii de război, mai lăsaţi loc şi pentru aspectele vieţii care nu au legătură cu războiul, de exemplu pentru artă sau pentru tihnă? Nu există alte imagini ale vieţii creştine care sunt mai liniştitoare decât imaginea războiului?"

Iată răspunsul pe care l-am dat în următorul mesaj:

Răspunsul este da, categoric că există alte imagini ale vieţii creştine care sunt mai liniştitoare. „Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic. El mă paşte în păşuni verzi, şi mă duce la ape de odihnă" (Psalmul 23:1-2). Asta este o imagine cu totul diferită de cea a bombelor care cad şi a sângelui care curge. „Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă" (Matei 11:28). „Până la bătrâneţea voastră Eu voi fi Acelaşi, până la căruntele voastre vă voi sprijini. V-am purtat, şi tot vreau să vă mai port, să vă sprijinesc şi să vă mântuiesc" (Isaia 46:4).

Şi, o! da, există un timp şi un loc potrivit pentru creştin ca să se bucure, să evalueze şi să transforme întregul spectru al culturii umane. De fapt, este imposibil să te desprinzi din cultura modernă în care trăieşti; şi dacă nu gândim în termenii unei dobândiri cumpănite a culturii, a unei evaluări biblice a culturii şi a unei transformări atente, probabil că vom fi consumaţi de cultură şi nici nu ne vom da seama că suntem mai mult lumeşti decât creştini.

Deci, da! fără doar şi poate, trebuie să folosiţi toate imaginile din Scriptură (nu doar imaginea războiului) pentru a vă forma viaţa. Apoi trebuie să lăsaţi viaţa voastră radical creştină, viaţa captivată de Dumnezeu, viaţa care-L are pe Cristos drept comoară, şi viaţa

orientată spre dărnicie, să se confrunte cu cultura modernă şi să formeze cultura voastră.

Eu am însă senzația că în Occidentul prosper, pericolul în biserică nu stă în faptul că există un număr prea mare de oameni suprazeloşi care sunt preocupați excesiv de cei pierduți şi investesc cu prea mult risc în cauza Evangheliei, şi-şi ruinează viețile prin prea multă milă față de cei săraci. Pentru fiecare sfânt neatent care îşi dăruieşte viața şi-şi chinuie familia printr-un zel îndreptat în direcție greşită, mă aventurez să spun că sunt o mie alții care cochetează cu lumea, considerându-L pe Isus ca un supliment util, însă nu un Împărat atotsatisfăcător, cu autoritate deplină în ce priveşte dragostea.

Tactica dezastruoasă a simplei evitări

Una din caracteristicile gândirii din vremea de pace este ceea ce eu numesc *tactica evitării.* În vreme de război ne punem mai multe întrebări despre ce să facem cu viețile noastre decât în vreme de pace. Ne întrebăm: Ce pot eu face pentru cauza pentru care luptăm? Ce pot eu face pentru obținerea victoriei? Ce sacrificiu pot face eu sau ce risc îmi pot eu asuma pentru a aduce bucuria triumfului? În timp de pace avem tendința să ne întrebăm: Ce pot face pentru a mă simți mai confortabil? Pentru a mă distra mai bine? Pentru a evita neplăcerile şi, dacă e posibil, pentru a evita păcatul?

Dacă suntem gata să plătim prețul şi să riscăm pentru a-i face pe oameni bucuroşi în Dumnezeu, atunci depăşim tactica evitării. Acest mod de viață al evitării este total inadecvat pentru a-i trezi pe oameni să vadă frumusețea lui Cristos. Evitarea consecințelor neplăcute şi a faptelor rele nu impresionează aproape pe nimeni. Tactica evitării nu-i face reclamă lui Cristos şi nici nu-L glorifică. Există mulți necredincioşi disciplinați care evită faptele rele, la fel ca şi creştinii. Isus ne cheamă la ceva mult mai radical decât atât.

Întrebările greşite şi întrebările corecte

Oamenii mulțumiți cu tactica evitării pun, în general, întrebări greşite despre comportament. Ei întreabă: Ce este rău în asta? Ce este

rău în filmul acesta? Sau ce e rău cu muzica aceasta? Sau cu jocul acesta? Sau cu aceşti prieteni? Sau cu acest mod de relaxare? Sau cu investiţia aceasta? Sau cu restaurantul acesta? Sau să fac cumpărăturile la acest magazin? Ce este rău să merg la o cabană în fiecare sfârşit de săptămână? Sau să am o cabană? Acest fel de întrebări arată rareori un stil de viaţă care-i face reclamă lui Cristos ca Domnul care satisface deplin viaţa, sau o viaţă care-i face pe alţii bucuroşi în Cristos. Astfel de întrebări duc la o listă de „să nu faci asta sau cealaltă". Ele hrănesc tactica evitării.

Întrebările mai bune pe care le poţi pune în legătură cu comportamentul sunt, de exemplu, următoarele: Cum mă poate ajuta acest lucru să Îl preţuiesc mai mult pe Cristos? Cum mă ajută să arăt că El este comoara mea? Cum mă ajută să-L cunosc pe Cristos sau să-L arăt pe Cristos? Biblia spune: „Deci fie că mâncaţi, fie că beţi, fie că faceţi altceva: să faceţi totul pentru slava lui Dumnezeu" (1 Corinteni 10:31). Întrebarea este deci pozitivă, nu negativă. Cum pot arăta gloria lui Dumnezeu în această acţiune? Cum pot să mă bucur de onorarea Lui prin acest comportament?

Curăţenia şi timpul petrecut frumos cu familia nu înseamnă viaţă

O, cât de multe vieţi sunt risipite de oamenii care cred că viaţa creştină înseamnă doar să eviţi să fii rău şi să-ţi îngrijeşti familia. Adică ei nu comit adulter, nu fură, nu ucid, nu delapidează, nu înşală – doar muncesc mult, se uită mult la TV, seara se uită la casete video (în cadrul „timpului de calitate" petrecut cu familia) şi se distrează de minune la sfârşit de săptămână – având activităţi legate de biserică (la cei mai mulţi). Pentru milioane de oameni aceasta este viaţa. Viaţa irosită. Noi am fost creaţi pentru mai mult, mult mai mult.

Există o vorbă de duh mai veche care zice: „Nimeni nu s-a plâns vreodată pe patul de moarte: 'O, dacă-aş fi putut să petrec mai mult timp la birou, la serviciu.'" Ce vrea să spună acest lucru este că, de obicei, când ajungi în faţa morţii, banii ţi se par dintr-o dată că sunt ceea ce sunt de fapt – fără folos pentru fericirea durabilă, în timp ce relaţiile devin preţioase. Este adevărat. Când mama mea a murit în 1954, am scris preşedintelui departamentului nostru, la Colegiul

Bethel, unde eram profesor, şi mi-am anulat cererea făcută anterior, de a preda ore în plus în semestrul următor pentru a primi un salariu mai mare. Faptul de a sta lângă mormântul mamei tale alături de soţia şi copilul tău te face să priveşti lucrurile în mod diferit. Banii îşi pierd puterea de atracţie.

Dar zicala care se referă la mai mult timp petrecut la birou poate să te ducă în eroare. Trebuie să adăugăm următoarele: Nimeni nu va vrea să spună Domnului universului la cinci minute după moarte: „Doamne, am petrecut seară de seară jucând jocuri la computer şi privind emisiuni frumoase la TV alături de familia mea, fiindcă i-am iubit aşa de mult". Cred că Domnul va răspunde: „Asta nu M-a arătat pe Mine ca fiind comoara ta în oraşul în care ai locuit. Ar fi trebuit să faci mai mult decât doar să obţii fericiri mărunte pentru tine şi pentru familia ta. Şi TV-ul, după cum s-ar fi cuvenit să ştii, nu a fost o metodă potrivită de a-ţi hrăni familia sau sufletul".

Televizorul, marele risipitor de vieţi

Televizorul este unul dintre cei mai mari risipitori de vieţi ai lumii moderne. Şi, desigur, Internetul se grăbeşte să-l ajungă din urmă, dacă nu l-a şi ajuns. Pe Internet poţi fi mai selectiv, dar poţi selecta, de asemenea, şi lucruri mai rele, atunci când doar Judecătorul universului te vede. Deocamdată, televizorul este încă la putere ca marele risipitor de vieţi. Problema cea mai mare cu TV-ul nu constă în numărul mare de obscenităţi, măcar că şi asta este o problemă. Doar reclamele ar fi îndeajuns să semene în cineva sămânţa fertilă a lăcomiei şi a poftei, indiferent la ce program te uiţi. Problema şi mai mare este banalitatea. O minte hrănită zilnic la TV îşi reduce capacitatea. Mintea ta este creată să-L cunoască şi să-L iubească pe Dumnezeu. Posibilitatea de a-şi împlini această mare chemare este ruinată de vizionarea excesivă a TV-ului. Conţinutul este atât de banal şi de superficial încât veştejeşte capacitatea minţii de a gândi lucruri de valoare, iar capacitatea inimii de a simţi emoţii profunde se diminuează. Neil Postman ne arată de ce:

Ce se întâmplă în America este că televiziunea transformă toate chestiunile publice serioase în fleacuri. Televiziunea disprețuieşte expunerea, care este serioasă, secvenţială, raţională şi complexă. În

schimb, ea oferă un discurs în care orice este accesibil, simplist, concret, şi, mai mult decât toate, distractiv. Ca rezultat, America este prima cultură din lume în primejdie de a pieri amuzându-se.[7]

Lipsa de importanţă a lui Dumnezeu

Din moment ce trăim cu toţii într-o lume creată de televiziune, este aproape imposibil să vedem ce ni s-a întâmplat. Singura nădejde este să citim cum erau oamenii în secolele trecute. Biografiile sunt un antidot eficient la miopia culturală şi la snobismul periodic. Noi am devenit aproape incapabili să privim cu reverenţă şi seriozitate un adevăr important. Lucrurile măreţe, în special gloria lui Dumnezeu, sunt tratate, aşa cum spune David Wells, ca lipsite de importanţă chiar şi în biserică.

Unul din semnele definitorii ale vremurilor noastre este tratarea fără importanţă a lui Dumnezeu. Nu vreau să spun prin asta că El este uşor, eteric, ci că a devenit fără importanţă pentru mulţi. A devenit atât de neînsemnat pentru lume încât nici nu e băgat în seamă. Şi-a pierdut „puterea de a săra" viaţa omului. Cei ce declară la sondajele de opinie că ei cred în existenţa lui Dumnezeu pot în acelaşi timp să-L considere mai puţin important decât televiziunea, poruncile Lui mai puţin obligatorii decât apetitul lor după afluenţă şi influenţă, judecăţile Lui ca nefiind mai înspăimântătoare decât ştirile de seară şi adevărul Său poate fi considerat mai puţin convingător decât ceaţa dulceagă de linguşiri şi minciuni a reclamelor. Asta înseamnă discreditare. Este o stare pe care I-am atribuit-o după ce L-am împins la periferia vieţii noastre secularizate. Uşurătatea nu ne comunică nimic despre Dumnezeu, ci numai despre noi înşine, despre starea noastră, despre dispoziţia noastră psihologică de a-L exclude pe Dumnezeu din realitatea noastră.[8]

Separând Sudanul de ciorapii de damă

Ne-am pierdut abilitatea de a vedea şi de a gusta complexitatea adevărului şi adâncimea simplităţii. Douglas Groothuis explică legătura dintre slăbiciune şi televiziune.

Triumful imaginii televizate asupra cuvântului contribuie la lipsa de profunzime a sensibilității postmoderne. Cineva nu poate adânci un program de televiziune în aceeași măsură în care analizează un personaj dintr-o scriere a lui William Shakespeare sau C.S. Lewis, sau o parabolă de-a lui Blaise Pascal, sau un vers al lui T.S. Elliot, de exemplu „Dar soarta noastră se târăște printre coaste uscate / pentru a le păstra caldă metafizica". Nici un program de televiziune n-ar putea rosti cu seriozitate un asemenea vers. Ar fi o „televiziune proastă" – prea abstractă, prea poetică, prea adâncă, nedistractivă. [Și nu doar atât!] Dar imaginile apar și dispar și reapar fără un context rațional potrivit. O încercare de a prezenta o știre tristă despre sclavia din Sudan este urmată imediat de o reclamă foarte vie și ritmată pentru Disneyland, urmată de invitația de a cumpăra o anumită marcă de pantaloni scurți de damă care fac o femeie irezistibilă etc., etc., până la dezgust.[9]

De aceea, omul care vine înaintea lui Dumnezeu cu tactica lui de evitare foarte strict respectată și cu protestul că n-a petrecut mult timp la serviciu, ci a venit acasă și s-a uitat la TV împreună cu familia, probabil că nu va scăpa de acuzația că și-a irosit viața. Isus i-a mustrat pe ucenicii Săi cu vorbe care i se aplică ușor acestui om: „Chiar și păcătoșii lucrează mult, evită păcatelele grosolane, se uită seara la TV și se distrează în zilele sfârșitului de săptămână. Cu ce sunteți mai deosebiți decât ei?" (vezi Luca 6:32-34; Matei 5:47).

Inspirând sacrificiu pentru cauze mai mărunte

De fapt, în vreme de război păcătoșii se ridică la niveluri remarcabile de sacrificiu pentru cauze care nu se pot compara cu Cristos. Cauza cea mai înaltă în lume este aceea de a-i izbăvi cu bucurie pe oameni de iad, împlinindu-le nevoile pământești, făcându-i bucuroși în Dumnezeu și făcând asta cu o plăcere binevoitoare și serioasă care-L face pe Cristos să fie perceput așa cum este de fapt, ca o Comoară. Nici un război de pe pământ n-a fost purtat pentru o cauză mai nobilă sau pentru un împărat mai glorios.

Dar, vai, ce riscuri mari și ce sacrificii curajoase au inspirat aceste cauze mai mărunte! La 19 februarie 1944 a început bătălia pentru Iwo Jima. Era o insulă pustie de vreo 13 kilometri pătrați la

vreo 900 de kilometri sud de Tokio, apărată de vreo 22000 de japonezi pregătiţi să lupte până la moarte (ceea ce au şi făcut). Protejau două piste aeriene de care America avea nevoie în efortul strategic de a limita agresiunea japoneză după Pearl Harbor şi de a păstra libertatea atât de scumpă americanilor. Era o cauză înaltă şi sacrificiul plin de curaj a fost extraordinar.

Statisticile dure arată sacrificiul făcut de batalionul 2 al colonelului Johnson: 1400 de băieţi (mulţi încă adolescenţi) au aterizat în ziua D; 288 de înlocuitori s-au adăugat în cursul bătăliei, în total 1688. Din aceştia, 1511 au fost ucişi sau răniţi. Doar 177 au părăsit insula. Şi din cei 177 rămaşi, 91 fuseseră răniţi cel puţin o dată şi se întorseseră să lupte.

A fost nevoie de 22 de nave transportoare arhipline pentru a aduce Divizia a 5-a pe insulă. Supravieţuitorii au încăput confortabil pe opt vapoare care i-au evacuat.

Tinerii americani au ucis aproximativ 21000 de japonezi, dar pentru asta au avut mai mult de 26000 de pierderi. A fost singura bătălie din Pacific unde invadatorii au suferit pierderi mai mari decât apărătorii.

Trupele de Marină au luptat în al Doilea Război Mondial timp de patruzeci şi trei de luni. Şi totuşi, într-o singură lună, la Iwo Jima au avut o treime din numărul total de morţi. Au lăsat în urmă cele mai mari cimitire din Pacific: aproape 6800 de morminte în total; coline de cruci şi stele. Mii de familii n-au avut consolarea de a-şi lua rămas bun de la cei dragi, ci doar informaţia abstractă că „soldatul a căzut la datorie" şi a fost înmormântat într-o anumită parcelă, într-un şir purtând un număr pe mormânt. Mike era în parcela 3, rândul 5, mormântul 694; Harlon în parcela 4, rândul 6, mormântul 912; Franklin în parcela 8, rândul 7, mormântul 2189.

Când mă gândesc la Mike, Harlon sau Franklin în acel loc, mă gândesc la mesajul pe care cineva l-a dăltuit la uşa cimitirului:

Când te vei duce acasă
Spune-le din partea noastră
Că pentru ziua ta de mâine
Noi ne-am dăruit ziua de astăzi.[10]

O, Doamne, nu lăsa să-mi irosesc viaţa!

Sunt adânc mişcat de curajul şi de măcelul de la Iwo Jima. Când citesc paginile acestei istorii, totul în mine strigă „O, Doamne, nu mă lăsa să-mi irosesc viaţa!" Ajută-mă să ajung la sfârşit – mai devreme sau mai târziu – în stare să spun familiei, bisericii, oraşului şi oamenilor nemântuiţi din lume „Pentru ziua voastră de mâine eu mi-am dat ziua mea de azi. Nu doar pentru zilele de mâine care se succedă pe pământ, ci pentru nenumăratele zile ale bucuriei voastre fără hotar în Dumnezeu". Cu cât m-am gândit mai îndeaproape la soldaţii care au scris această pagină de istorie a celui de-al Doilea Război Mondial, am simţit mai mult pasiunea ca viaţa mea să aibă o însemnătate şi să pot muri cum se cuvine.

În timp ce dimineaţa ploioasă se transforma în amiază şi luptele începuseră să contenească, numărul victimelor continua să crească. De multe ori chiar sanitarii [medicii] mureau în timp ce încercau să salveze vieţi. William Hoopes din Chattanooga şedea ghemuit lângă un medic numit Kelly, care şi-a apropiat capul de un zid protector şi şi-a pus pentru o secundă binoclul la ochi – pentru a zări un lunetist care semăna moartea în zona aceea. Exact în acea secundă lunetistul l-a împuşcat prin mărul lui Adam. Hoopes, el însuşi farmacist, s-a luptat cu disperare să-i salveze viaţa prietenului său. „Mi-am scos forcepsul şi i l-am introdus în rana de la gât pentru a-i prinde şi a-i compresa artera", îşi aminteşte Hoopes. „Sângele îi ţâşnea. Nu avea glas, însă ochii lui priveau spre mine. Ştia că încerc să-i salvez viaţa. Am încercat tot ce s-a putut, dar n-am reuşit. Am încercat. Sângele era aşa de lunecos. N-am putut prinde artera. M-am străduit din greu, şi în tot acest timp el mă privea. Ultimul lucru pe care l-a făcut în timp ce sângele curgea tot mai puţin a fost să mă bată cu mâna pe spate, ca şi cum ar fi spus 'Este în regulă, mulţumesc.' Apoi a murit."[11]

În acest moment, care-mi rupe inima, aş dori să fiu Hoopes şi aş dori să fiu Kelly. Aş dori să pot spune celor ce suferă şi celor ce pier, „Am încercat tot ce s-a putut. M-am străduit din răsputeri". Şi aş dori să pot spune celor din jurul meu când voi muri „Este în regulă. Pentru mine a trăi este Cristos şi a muri este un câştig".

Când ceaţa superficială se risipeşte

În astfel de momente, când ceaţa superficială a vieţii se risipeşte şi văd ce trebuie să fac cu adevărat pe pământ, mă doare inima când privesc la îndeletnicirile mărunte care irosesc atâtea vieţi – şi chiar a mea. Gândiţi-vă doar la importanţa sporturilor – o secţiune întreagă din ziar în fiecare zi. Dar nu există o secţiune pentru Dumnezeu. Gândiţi-vă doar la resursele pe care le cheltuiţi pentru a vă face casa sau grădina mai confortabile şi atrăgătoare. Gândiţi-vă la zecile de mii de dolari pe care aţi fi gata să-i daţi pe o maşină mai bună decât vă trebuie. Gândiţi-vă la timpul şi energia şi discuţiile referitoare la amuzament şi timp liber şi ceea ce numim „distracţie". Şi adăugaţi acum la acestea computerul care recreează artificial înseşi jocurile care sunt atât de departe de realitate; este ca o lume multistratificată a visurilor fără semnificaţie care se întinde înspre neant, înspre nimic.

Preocupaţi de vestimentaţie

Sau gândiţi-vă la haine. Ce tragedie să vezi atâţia tineri obsedaţi de ceea ce poartă sau de felul cum arată. Chiar şi tinerii creştini par incapabili să pună întrebări mai semnificative decât „Ce-i rău în asta?" Nu întreabă: Hainele acestea mă ajută să-L glorific pe Cristos? Îi vor îndrepta ele pe oameni spre El, vor vedea prin ele că El este Comoara evidentă a vieţii mele? Scot ele în evidenţă personalitatea mea creată după chipul lui Dumnezeu pentru a sluji sau vor evidenţia sexualitatea? Sau lenea? Credeţi-mă, nu sunt prea obsedat de haine. Există însă câteva motive destul de radicale, motive care-L înalţă pe Cristos, pentru o îmbrăcăminte decentă. Rugămintea mea este ca tu să fii mai mult asemenea unui delfin şi mai puţin asemenea unei meduze în marea modei – şi a contra-modei (care este la fel de asupritoare).

Să trecem acum la ce a scris o adolescentă în ziarul *Star Tribune* din Minneapolis ca răspuns la o scrisoare adresată editorului:

Ca adolescentă, ceea ce îmbraci este, din păcate, tot mai important. Dacă este să fiu sinceră, unele lucruri pe care le îmbrac mi se par chiar şi mie ofensatoare. Scrisoarea s-a referit la fete care se pot îmbrăca frumos şi sensibil. Arătaţi-mi cum se poate asta şi o voi face.

Multe din prietenele mele nu se simt confortabil cu ceea ce se poartă, dar cu toate astea poartă şi ele ce poartă şi alţii. Câteodată nu merită efortul să fii diferită. Societatea ne spune să fim diferiţi, dar pe aceeaşi linie.

Cum să te îmbraci ca să-ţi placă şi ţie, şi părinţilor tăi, şi prietenilor tăi? Nu poţi. Adolescenţii ajung să-şi compromită valorile pentru a se potrivi cu ceilalţi. Dacă vrem să trecem prin şcoală şi liceu fără să suferim, trebuie să ne îmbrăcăm ca să plăcem colegilor.

Noi suntem viitorii lideri ai naţiunii noastre şi avem nevoie să vedem unde am ajuns şi ce trebuie să schimbăm.[12]

Unde sunt tinerii dedicaţi lui Cristos?

Când stau, ca să spun aşa, pe ţărmurile de la Iwo Jima şi retrăiesc acele ore de curaj şi sacrificiu şi-mi amintesc că oamenii aceia erau tineri, nu mă pot împăca cu preocupările mărunte şi meschine ale celor mai mulţi tineri de astăzi. Unul din ei era foarte tânăr. Am citit povestea lui şi aş fi vrut să mă adresez tuturor tinerilor din America şi să le spun: vreţi să vedeţi ce este cu adevărat *cool*? Vreţi să vedeţi ceva de o mie de ori mai impresionant decât o „dublă triplă"? Ei bine, ascultaţi povestea lui Jacklyn Lucas.

Şi-a croit drum în Marină la paisprezece ani, păcălindu-i pe ceilalţi cu fizicul său mai musculos. Primind misiunea să fie şofer de camion în Hawaii, s-a simţit frustrat; el voia să lupte. A fugit din Honolulu ascuns pe un transportor de trupe, supravieţuind doar cu hrana pe care i-o dădeau marinarii miloşi de la bord.

A coborât pe ţărm în ziua D [la Iwo Jima] fără să aibă măcar o puşcă. A găsit una pe plajă şi şi-a croit drum spre liniile de bătaie.

În ziua următoare, Jack şi trei alţi camarazi se târau prin tranşee când opt japonezi au apărut în faţa lor. Jack l-a împuşcat pe unul în cap. Apoi puşca i s-a blocat. În timp ce se chinuia cu ea, o grenadă i-a aterizat la picioare. A strigat către ceilalţi avertizându-i şi în trupul lui crud a simţit pe loc fierbinţeala. Imediat o a doua grenadă s-a rostogolit spre el. Jack Lucas, de şaptesprezece ani, a fost lovit de amândouă exploziile. „Luke, acum s-a terminat cu tine", s-a gândit el.

Mai târziu, la spital, medicilor le venea greu să creadă. „Poate că a fost mult prea tinerel şi mult prea încăpăţânat să moară", a zis unul. A trecut prin douăzeci şi una de operaţii de reconstrucţie şi a devenit unul din cei mai tineri soldaţi care au primit Medalia de Onoare – şi singurul boboc de liceu care a avut parte de ea.[13]

Când am citit asta, m-am gândit la toate lucrurile pe care elevii de liceu le consideră *super* sau *cool*. Şedeam în verandă în timp ce citeam şi m-am gândit: O, Doamne, cine le va ieşi în faţă şi le va da un scop pentru care să trăiască? Îşi irosesc vieţile în extazul nimicurilor, încercând să arate *cool* sau să vorbească sau să trăiască *cool*. Dar ei nici nu au idee de ce înseamnă să fii *cool*.

Încă o singură istorie pentru a face clar ce înseamnă *cool*. Este istoria lui Ray Dollins, un pilot de luptă la Iwo Jima.

Primul val de amfibii se îndrepta spre ţărm. Avioanele de luptă ale Marinei îşi încheiau cursa de bombardament la joasă înălţime. Şi în timp ce ultimul pilot a început să-şi ridice Corsair-ul spre înalturi, japonezii au sărit spre puştile lor şi i-au ciuruit avionul cu antiaeriana. Pilotul, maiorul Ray Dollins, a încercat să ia altitudine spre a se putea îndrepta spre ocean ca să evite un impact fatal cu soldaţii care se îndreptau spre ţărm, însă avionul era prea distrus. Locotenentul Keith Wells l-a privit din vehiculul său amfibie. „Puteam să-l vedem în carlingă, zice Wells, cum încerca tot ce se putea. Avionul i se îndrepta direct în jos spre un grup de amfibii pline cu soldaţi. În ultima secundă a săltat avionul peste cap şi l-a îndreptat spre apele dintre două şiruri de tancuri. Am văzut apa explodând în aer."

Personalul militar care asculta radioul militar pe vapoare nu numai că l-a văzut pe Dollins în cădere, ci i-au putut auzi şi ultimele cuvinte captate de microfonul său. Acestea au fost o parodie disprețuitoare:

O, ce dimineaţă frumoasă,
O, ce zi frumoasă,
Am un sentiment ciudat
Că totul îmi va ieşi cum doresc.[14]

Este evident că noi nu folosim cuvântul *cool* pentru a descrie adevărata măreţie. Este un cuvânt scurt – acesta este secretul – este un cuvânt uşor şi ieftin. Şi pentru aşa ceva trăiesc milioane de tineri. Cine-i va confrunta cu urgenţa şi cu lacrimile? Cine îi va ruga să nu-şi irosească viețile? Cine-i va lua de guler, ca să zic aşa, şi-i va iubi aşa de mult încât să le arate o viaţă aşa de dedicată, aşa de reală, aşa de costisitoare şi aşa de îmbibată de Cristos încât ei să simtă goliciunea şi banalitatea colecţiilor lor de CD-uri şi a conversaţiilor lor fără rost despre celebrităţile de moment? Cine va trezi ce se găseşte latent în sufletele lor, neexplorat – dorinţa fierbinte de a nu-şi irosi viețile?

Rugămintea inimii mele

O, dacă tinerii şi bătrânii şi-ar stinge televizorul, ar pleca la o plimbare lungă şi ar visa fiecare la o faptă măreaţă de curaj pentru o cauză de o mie de ori mai importantă decât democraţia americană – atât de preţioasă cât este ea! Dacă am năzui la astfel de lucruri şi dacă ne-am ruga, oare nu ne-ar răspunde Dumnezeu? Oare nu ne-ar da El o viaţă de dragoste plină de bucurie, de milă şi de jertfă care să-L mărească pe Cristos şi să-i facă pe alţii să se bucure în El? Vă implor, aşa cum mă rog şi pentru mine, hotărâţi-vă categoric şi cu fermitate să vă alăturaţi lui Isus pe drumul Calvarului. „Să ieşim dar afară din tabără la El, şi să suferim ocara Lui. Căci noi n-avem aici o cetate stătătoare, ci suntem în căutarea celei viitoare" (Evrei 13:13-14). Când oamenii vor vedea dragostea noastră jertfitoare – radiind de fericire – vor spune: „Cristos este minunat!"

Capitolul 8

ONORÂNDU-L PE CRISTOS DE LA 8 LA 5

Ar fi o greşeală să tragem concluzia din chemarea capitolului trecut la o viaţă ca în vreme de război, că cei creştini ar trebui să-şi părăsească locurile de muncă şi să plece la „război" – să zicem, să devină misionari sau păstori sau lucrători cu normă întreagă în servicii de caritate. Ar fi o greşeală fundamentală de înţelegere a locului unde se poartă războiul. Evident, bătăliile se poartă pe plan spiritual (fără bombe sau baionete) printre popoarele necâştigate, unde Împăratul Împăraţilor şi-a trimis „trupele" altruiste cu Evanghelia păcii şi unde El îşi câştigă un popor fericit. Aceasta este lucrarea glorioasă a misiunilor „de frontieră". Voi argumenta mai târziu că aceasta este o chemare măreaţă; şi mă rog ca mii dintre voi, cei ce citiţi această carte, să o auziţi şi să plecaţi pentru a fi lângă cei din prima linie.

Războiul nu este geografic

Să nu facem însă o greşeală: „războiul" pe care-l am în minte când vorbesc de „mod de gândire ca în vreme de război" sau „stil de viaţă ca în vreme de război" nu se poartă pe fronturi geografice. El se

poartă în mod deosebit pe frontul dintre bine şi rău existent în inima fiecărei persoane, mai ales în inima creştinilor în care Cristos şi-a revendicat dreptul de proprietate şi doreşte să fie deplin biruitor. „Războiul" se poartă de-a lungul frontului dintre păcat şi neprihănire în fiecare familie. Se poartă de-a lungul frontului dintre adevăr şi falsitate în fiecare şcoală; între dreptate şi nedreptate în fiecare legislatură; între integritate şi corupţie în fiecare birou; între dragoste şi ură în fiecare grup etnic; între mândrie şi umilinţă în fiecare sport; între frumuseţe şi urâţenie în orice artă; între doctrina sănătoasă şi doctrina greşită în fiecare biserică; între trândăvie şi hărnicie în intervalul dintre pauzele de cafea. Nu este o risipă să duci bătălia pentru adevăr, credinţă şi dragoste pe oricare din aceste fronturi.

Războiul nu este, în primul rând, spaţial sau fizic – deşi succesele sau eşecurile sale au efecte fizice. De aceea, profesiile seculare ale creştinilor sunt o zonă de război. Există adversari spirituali care trebuie înfrânţi (mai precis, duhuri rele şi păcate, nu oameni) şi există înălţimi morale deosebit de frumoase care trebuie cucerite pentru slava lui Dumnezeu. Tu nu-ţi iroseşti viaţa prin locul în care lucrezi, ci prin felul cum te comporţi sau prin motivaţia pentru care te găseşti acolo.

Secular nu înseamnă rău, ci strategic

Vă rog să nu consideraţi expresia „profesie seculară" ca fiind nespirituală sau inferioară în comparaţie cu „profesia bisericească" sau „profesia de misiune" sau „profesia spirituală". Prin termenul *secular* mă refer la toate profesiile care nu se află din punct de vedere structural în legătură cu biserica. Există această posibilitate de a fi în lume, dar nu din lume, după cum ne învaţă Domnul Isus în rugăciunea Sa din Ioan 17:15-16: „Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzeşti de cel rău. Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume". Intenţia Domnului Isus deci era ca ucenicii Săi să rămână în lume (şi aici sunt cuprinse „activităţile seculare"), dar să nu fie „din lume" (de aceea spun eu că noi suntem într-un război).

Martin Luther a regăsit înţelesul învăţăturii biblice a preoţiei fiecărui creştin şi a aruncat în aer frontul spiritual dintre statutul de cleric şi cel de laic. El a fost de acord că există o chemare

bisericească şi o chemare laică. Dar modul în care el le distingea pe unul de altul nu era bazat pe nici o superioritate de „statut spiritual".

Este o pură invenţie că papa, episcopii, preoţii şi călugării trebuie numiţi o „clasă spirituală", iar principii, lorzii, meşteşugarii şi agricultorii o „clasă temporală". Aceasta este minciună şi ipocrizie. Toţi creştinii au în adevăr o „clasă spirituală" şi între ei nu există decât diferenţa rezultată din funcţia deţinută. Să explic şi mai clar. Dacă un mic grup de creştini pioşi ar fi luaţi ostatici şi ar fi lăsaţi să locuiască într-un pustiu, iar între ei nu ar exista nici un preot consacrat de către episcop, şi dacă acolo, în pustiu, ar trebui să hotărască să aleagă pe unul dintre ei, căsătorit sau necăsătorit, şi l-ar însărcina să oficieze botezurile, să rostească slujbele, să dezlege şi să predice, atunci un astfel de om ar fi un preot tot aşa de valabil ca şi atunci când l-ar fi sfinţit toţi episcopii şi papii. Nu există nici o diferenţă esenţială între laici şi preoţi, între principi şi episcopi, între „spirituali" şi „temporali", cum îi numesc ei, decât cea de funcţie şi lucrare. Un cizmar, un fierar, fiecare are activitatea şi funcţia breslei lui şi totuşi ei toţi pot fi preoţi sau episcopi consacraţi şi fiecare, prin munca sau poziţia pe care o are, trebuie să fie de folos şi să-i slujească pe toţi ceilalţi, pentru ca în acest fel multe feluri de activităţi să poată fi desfăşurate pentru binele fizic şi spiritual al comunităţii, prin faptul că toţi membrii trupului se slujesc unii pe alţii.[1]

Biblia arată clar că voia lui Dumnezeu este ca acei ce sunt ai Săi să fie împrăştiaţi ca sare şi lumină în toate profesiile seculare. Enclavele în care creştinii trăiesc doar împreună cu alţi creştini şi lucrează doar între creştini nu pot împlini întregul plan al lui Dumnezeu în lume. Asta nu înseamnă că ordinele creştine, misiunile sau avanposturile creştine sunt rele. Înseamnă doar că ele sunt excepţiile. Vasta majoritate a creştinilor trebuie să trăiască în lume şi să lucreze între necreştini. Acolo este „biroul" lor sau „chemarea" lor, aşa cum ar spune Luther. Vom vedea în câteva momente de ce este aceasta voia lui Dumnezeu.

Parteneriatul dintre boi şi oameni

Nu toţi trebuie să fie misionari sau păstori. Trebuie să existe un parteneriat între cei ce merg şi cei ce trimit pe alţii. Referitor la păstorii din biserică, Pavel spune: „Să nu legi gura boului când treieră bucate" (1 Timotei 5:18), însemnând: „Plătiţi-vă păstorul". Dar asta înseamnă că unii trebuie să strângă grâu să pună sub gura sărmanului bou care trudeşte. Acesta este şi tiparul pentru misionari în Noul Testament. „Ai grijă de legiuitorul Zena şi Apolo să nu ducă lipsă de nimic din ce le trebuie pentru călătoria lor" (Tit 3:13). Cu alte cuvinte, nu toţi ar trebui să meargă să slujească cu Pavel; unii trebuie să rămână în spate, să lucreze şi să-i aprovizioneze pe cei ce se duc. Pavel plănuia ca biserica din Roma să fie baza lui de aprovizionare când se îndrepta spre Spania: „Nădăjduiesc să vă văd în treacăt când mă voi duce în Spania şi să fiu însoţit de voi până acolo, după ce îmi voi împlini, măcar în parte, dorinţa de a fi stat la voi" (Romani 15:24).

El a presupus că ei se vor implica cu folos astfel încât să poată dărui. De aceea, el le spune credincioşilor din Tesalonic: „Să lucraţi cu mâinile voastre şi să n-aveţi trebuinţă de nimeni" (1 Tesaloniceni 4:11-12). De fapt, Pavel a fost atât de tare provocat de leneşii cu gura mare din Tesalonic încât scrie într-o a doua epistolă:

N-am trăit în neorânduială, între voi. N-am mâncat de pomană pâinea nimănui; ci, lucrând şi ostenindu-ne, am muncit zi şi noapte ca să nu fim povară nimănui dintre voi. Cine nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce. Auzim însă că unii dintre voi trăiesc în neorânduială, nu lucrează nimic, ci se ţin de nimicuri (2 Tesaloniceni 3:7-11).

Tot aşa, el scrie efesenilor: „Cine fura, să nu mai fure; ci mai degrabă să lucreze cu mâinile lui la ceva bun, ca să aibă ce să dea celui lipsit" (Efeseni 4:28).

Stai în slujba ta „cu Dumnezeu"

Chemarea de a fi creştin nu este o chemare de a-ţi părăsi slujba seculară. Acesta este sfatul clar din 1 Corinteni 7:17-24. Pavel rezumă învăţătura lui în aceste cuvinte: „Fiecare, fraţilor, să rămână cu Dumnezeu în starea în care era când a fost chemat" (versetul 24).

Pavel aprecia foarte mult providenţa lui Dumnezeu – că Dumnezeu a „atribuit" sau i-a „chemat" pe necredincioşi în anumite poziţii în viaţă, unde convertirea lor ar avea un impact semnificativ pentru slava Sa. „Încolo, fiecare să rămână în starea în care l-a aşezat Domnul şi în care l-a chemat Dumnezeu" (versetul 17). Pavel nu vrea să spună că schimbarea locului de muncă este rea pentru viaţa creştină – altfel nimeni n-ar putea să ajungă păstor şi misionar, decât cei foarte tineri (spre deosebire de Isus, care şi-a lăsat ocupaţia de tâmplar pentru a se consacra deplin lucrării când avea treizeci de ani, Luca 3:23). Ce vrea Pavel să ne spună este că atunci când un om se converteşte nu trebuie imediat să se precipite să zică: „Trebuie să-mi schimb ocupaţia". Mai degrabă ar trebui să se gândească: „Dumnezeu m-a pus aici şi ar trebui acum să arăt la locul meu de muncă vrednicia lui Dumnezeu". După cum spune în versetul 24: „Fiecare să rămână cu Domnul în starea în care El l-a aşezat".

Astfel, întrebarea arzătoare pentru cei mai mulţi creştini ar trebui să fie: Cum pot eu, în slujba mea laică, să fac ca viaţa mea să aducă glorie lui Dumnezeu? Eu cred, din tot ce s-a scris în această carte până acum, că scopul vieţii este acelaşi, atât într-o profesie seculară cât şi într-o profesie bisericească sau de misiune. Ţelul nostru este de a-L glorifica cu bucurie pe Cristos – să-L facem să arate glorios prin tot ce facem. Lăudându-ne în cruce, ţelul nostru este să ne bucurăm mărindu-L pe Domnul prin modul în care lucrăm. Întrebarea este cum? Biblia ne pune în faţă cel puţin şase răspunsuri:

1. Putem să-L onorăm pe Dumnezeu la locul nostru secular de muncă prin părtăşia de care ne bucurăm cu El în tot cursul zilei în activitatea noastră.

Cu alte cuvinte, ne bucurăm de prezenţa lui Dumnezeu alături de noi când ascultăm vocea Lui şi comunicăm cu El, aruncăm asupra Lui poverile noastre şi avem parte de călăuzirea şi grija Lui. Versetul biblic care ne arată acest lucru este în 1 Corinteni 7:24. Când te întorci la Dumnezeu, rămâi în serviciul tău şi bucură-te acolo de prezenţa Lui. „Fiecare, fraţilor, să rămână cu Dumnezeu în starea în care era când a fost chemat". Cuvintele „cu Dumnezeu" sunt importante. Creştinii nu se duc doar la serviciu. Ei se duc la serviciul

lor „cu Dumnezeu". Ei nu doar că fac o muncă. Ei fac o muncă „cu Dumnezeu". Dumnezeu este cu ei.

O făgăduință mai personală

Această făgăduință nu este la fel cu celelalte făgăduințe generale făcute bisericii la general. Dumnezeu promite bisericii ca trup colectiv: „Eu voi locui şi voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, şi ei vor fi poporul Meu" (2 Corinteni 6:16). Făgăduința făcută ție în munca ta seculară este diferită. Când sfinții sunt la locurile lor de muncă seculare, ei sunt împrăştiați. Nu sunt împreună ca la un serviciu de biserică. Deci, porunca de a rămâne acolo „cu Dumnezeu" este o făgăduință că tu poți să simți părtăşia cu El la modul personal şi individual în slujba ta.

Aducând necontenit mulțumiri lui Dumnezeu pentru toate lucrurile

Una din modalitățile de a te bucura de prezența şi părtăşia lui Dumnezeu este prin conştientizarea cu mulțumire a faptului că orice abilitate de-a ta şi puterea de a face orice fel de muncă se datorează harului Său. „El dă tuturor viața, suflarea şi toate lucrurile" (Fapte 17:25). Toate facultățile tale de a vedea, de a auzi şi de a simți prin atingere, toate capacitățile de mişcare a mâinilor şi a picioarelor tale, toată capacitatea mentală de observare, de organizare şi de evaluare, toată priceperea ta în meseria sau în ocupația pe care o desfăşori – toate acestea sunt darurile lui Dumnezeu. Cunoaşterea acestui lucru te umple de o mulțumire continuă adusă în rugăciune înaintea lui Dumnezeu. „Te voi lăuda din toată inima mea, Doamne, Dumnezeul meu, şi voi preamări Numele Tău în veci!" (Psalmul 86:12). Câteodată, minunația ființei lui Dumnezeu ne va capta chiar în timp ce lucrăm şi vom şopti spre lauda Sa: „Binecuvântează, suflete, pe Domnul! Doamne, Dumnezeule, Tu eşti nemărginit de mare!" (Psalmul 104:1).

Dacă adaugi la acestea conştientizarea faptului că depinzi de Dumnezeu pentru fiecare minut viitor al vieții tale şi pentru tot ajutorul de care ai nevoie, mulțumirea ta se transformă în credință

pentru fiecare moment care urmează şi pentru restul zilei, al săptămânii, al lunii, al anului sau al deceniului. Asta este credinţa în harul viitor al lui Dumnezeu. O putem exprima în rugăciune folosind cuvinte biblice de felul: „Dar eu mă încred în Tine, Doamne, şi zic: 'Tu eşti Dumnezeul meu!'" (Psalmul 31:14). Sau poţi spune: „Dragostea Ta neclintită rămâne în veci; îndurările Tale nu ajung niciodată la capăt; ele se înnoiesc în fiecare dimineaţă (şi în fiecare după-amiază!); mare este credincioşia Ta!" (parafrazare la Plângeri 3:22-23).

Punând în practică promisiunile

În spatele mulţumirii, laudei şi încrederii stau promisiunile lui Dumnezeu pe care le poţi lua cu tine la lucru în fiecare zi – scrise în Biblia ta sau memorate în mintea ta. În acest fel Dumnezeu îţi vorbeşte în tot timpul zilei. El te încurajează: „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îţi vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare" (Isaia 41:10). El îţi aduce aminte că provocările din cursul zilei nu sunt prea grele pentru El: „Iată, Eu sunt Domnul, Dumnezeul oricărei făpturi. Este ceva prea greu pentru Mine?" (Ieremia 32:27). El îţi spune să nu fii îngrijorat, ci să-I ceri tot ce ai nevoie (Filipeni 4:6) şi spune: „Şi aruncaţi asupra Mea toate îngrijorările voastre, căci Eu Însumi îngrijesc de voi" (parafrază la 1 Petru 5:7). El promite să te călăuzească în tot cursul zilei: „Eu – zice Domnul – te voi învăţa şi-ţi voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi, te voi sfătui şi voi avea privirea îndreptată asupra ta" (Psalmul 32:8).

În acest fel noi avem părtăşie cu Dumnezeu, ascultând cuvântul Lui, mulţumindu-I şi chemându-L pe El în toate nevoile noastre. Îl onorezi pe Dumnezeu când stai în slujba ta seculară „cu Dumnezeu" în felul acesta. În acest mod tu nu îţi iroseşti viaţa. Dumnezeu se bucură să ne încredem în El şi să ne bucurăm de El. Asta arată valoarea pe care I-o dăm. Şi când ne gândim că nici una din aceste binecuvântări nemeritate n-ar fi ale noastre dacă n-ar fi fost moartea lui Cristos în locul nostru, fiecare clipă de bucurie în Dumnezeu devine o laudă a noastră în crucea Lui.

2. Putem să-L onorăm pe Cristos la locul nostru secular de muncă prin folosirea cu bucurie şi încredere a creativităţii şi a hărniciei noastre, care sunt opera Lui.

Este bine să ne întrebăm în ce fel diferă oamenii de castori, de păsările-ţesătoare, de păianjeni sau de furnici. Este un lucru care ne ajută să înţelegem esenţa modului cum Îl onorează oamenii pe Dumnezeu în munca lor. Aceste creaturi pe care le-am enumerat sunt foarte harnice şi construiesc structuri foarte complexe şi uimitoare. Deci trebuie ca în activitatea noastră care-L măreşte pe Dumnezeu să existe ceva mai mult decât o astfel de creativitate şi hărnicie cum au ele – numai dacă nu vrem cumva să spunem că-L onorăm pe Dumnezeu printr-o activitate aşa cum o fac şi animalele.

Trimişii lui Dumnezeu pentru a supune pământul spre slava Sa

Care este diferenţa? Să ne gândim la primele cuvinte din Biblie în legătură cu crearea omului. „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească şi parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat şi Dumnezeu le-a zis: 'Creşteţi, înmulţiţi-vă, umpleţi pământul, şi supuneţi-l, şi stăpâniţi peste peştii mării, peste păsările cerului, şi peste orice vieţuitoare care se mişcă pe pământ'" (Geneza 1:27-28). Crearea noastră după chipul lui Dumnezeu ne aduce privilegiul şi datoria de a supune pământul şi de a avea stăpânire peste el. Cu alte cuvinte, noi ar trebui să ne implicăm în înţelegerea, transformarea, planificarea şi folosirea creaţiei lui Dumnezeu în aşa fel încât valoarea Lui să iasă în evidenţă şi să trezească în oameni închinarea.

A fi după chipul lui Dumnezeu înseamnă cel puţin să-I transmitem imaginea mai departe. Să reflectăm ce este Dumnezeu cu adevărat. Şi ar trebui să facem asta nu pentru a ne face să arătăm noi grozav (ca reflectori), ci pentru a-L face pe El să arate măreţ (în calitate de Creator). Oamenii îşi fac imagini cu semeni de-ai lor faimoşi ca să-i onoreze. Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său pentru ca El să fie văzut, şi admirat, şi onorat prin ceea ce face omul.

Deci, a spus El, în primul rând, omul munceşte. El supune şi stăpâneşte pământul. Asta înseamnă că o parte din ceea ce înseamnă

să fii om este să fii stăpân peste creaţie şi să dai lumii formă, şi ordine, şi plan care să arate adevărul şi frumuseţea lui Dumnezeu. Dumnezeu îl face pe om, ca să spunem aşa, delegatul Său în stăpânire şi-l înzestrează cu abilităţi şi cu dreptul de a supune lumea – s-o folosească şi s-o modeleze pentru scopuri bune, în special pentru a-L mări pe Creator.

Nu munca este blestem, ci zădărnicia vieţii

Deci, dacă te duci la început, înainte de originea păcatului, nu există conotaţii negative despre munca seculară. Conform versetului din Geneza 2:2, Dumnezeu însuşi s-a odihnit de lucrarea [sau de munca] pe care o făcuse. Asta înseamnă că munca este ceva bun, o activitate pe care şi Dumnezeu o practică. Şi culmea lucrării lui Dumnezeu a fost omul, o făptură după chipul lui Dumnezeu, creat să împlinească lucrarea de conducere, de modelare şi de transformare a creaţiei. Astfel, munca are la bază ideea de creativitate. Dacă eşti Dumnezeu, lucrarea ta este să creezi din nimic. Dacă nu eşti Dumnezeu, ci eşti după chipul lui Dumnezeu – adică eşti om – lucrarea ta este să iei ce a creat Dumnezeu, să modelezi şi să foloseşti acel lucru pentru a-L face pe Dumnezeu să arate măreţ, pentru a-L scoate pe El în evidenţă, pentru a-L înălţa.

Cum ne deosebim de castori

Dar aici ajungem din nou la castori. Un castor îşi supune şi el zona în care trăieşte şi construieşte un baraj cu un scop bun: să aibă o casă. Pare să se bucure de ceea ce face; chiar şi hărnicia şi măiestria lui reflectă slava înţelepciunii lui Dumnezeu.

Toate lucrurile strălucitoare şi frumoase,
Toate făpturile mari şi mici,
Toate lucrurile înţelepte şi minunate,
Pe toate le-a făcut Domnul Dumnezeu.[2]

Şi Dumnezeu este glorificat în toate. „Să bată din palme râurile, să strige de bucurie toţi munţii şi cerurile spun slava lui Dumnezeu"

(Psalm 98:8; 19:1). Care este deci diferența între o ființă umană care muncește și un castor care muncește? Sau între un om și o pasăre-țesător, sau o albină, sau o furnică? Toate aceste vietăți muncesc din greu; își supun teritoriul și îl modelează în structuri uimitoare care slujesc unor scopuri utile. Diferența este că oamenii sunt conștienți din punct de vedere moral și fac alegeri în ceea ce privește munca lor, pe baza motivației că aceasta Îl onorează sau nu pe Dumnezeu.

Nici un castor, nici o albină, nici o pasăre-țesător sau o furnică nu se bazează în mod conștient pe Dumnezeu. Nici un castor nu apreciază tiparul divin de ordine și frumusețe și nu face o alegere morală pentru căutarea măreției, doar pentru faptul că Dumnezeu este măreț. Nici un castor nu se gândește la perfecțiunea lui Dumnezeu și nu decide, din pricina lui Dumnezeu, să facă un baraj pentru un alt castor și nu pentru el însuși. Dar oamenii au acest potențial, fiindcă sunt creați după chipul lui Dumnezeu. Suntem creați să arătăm chipul lui Dumnezeu în toate aceste moduri. Când Dumnezeu ne însărcinează să stăpânim pământul – să-L modelăm și să-L folosim – El nu vrea să o facem asemenea castorilor, ci să o facem ca oameni, ca persoane conștiente moral care sunt responsabile să-și facă lucrarea special pentru slava Creatorului.

Fiți siguri, când Dumnezeu ne trimite să lucrăm ca purtători ai imaginii Sale, trebuie ca șanțurile noastre să fie săpate drept, trebuie ca țevile la instalații să nu ne curgă, căminele să nu ne fie înfundate, inciziile chirurgicale pe care le facem să fie curate, vorbirea să ne fie precisă și atractivă, mesele să ne fie hrănitoare și gustoase, fiindcă Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii, al frumuseții și al competenței. Dar și pisicile sunt curate, și furnicile sunt harnice, și păianjenii produc lucrări ordonate și frumoase. Și toate depind de Dumnezeu. De aceea, esența lucrării noastre ca oameni trebuie să fie desfășurarea ei în dependență *conștientă* de puterea lui Dumnezeu și în verificarea conștientă a conformității cu tiparul măreției lui Dumnezeu și cu scopul deliberat de a reflecta gloria lui Dumnezeu.

Muncind bine şi dormind liniştiţi

Când munceşti în felul acesta – indiferent care îţi este meseria – poţi avea un dulce sentiment de pace la sfârşitul zilei. N-ai pierdut timpul. Dumnezeu nu ne-a creat să fim leneşi. De aceea, cei care abandonează productivitatea creativă pierd bucuria muncii cu scop, a muncii dependente de Dumnezeu, care transformă lumea şi care-L reflectă pe Dumnezeu. „Dulce este somnul lucrătorului, fie că a mâncat mult, fie că a mâncat puţin; dar pe cel bogat nu-l lasă îmbuibarea să doarmă" (Eclesiastul 5:12). Jonathan Edwards avea o regulă care spunea că pioşenia personală care duce la neglijarea responsabilităţilor seculare este ipocrizie. El a dat-o pe propria lui soţie („persoana") drept exemplu opus acestei stări:

O, cât este de minunat, spunea odată cineva, să lucrezi pentru Dumnezeu în timpul zilei, iar noaptea să te odihneşti sub zâmbetul Lui!" Experienţele înalte şi sentimentele religioase ale acestei persoane n-au fost asociate cu nici o tendinţă, cât de mică, de a-şi neglija preocupările necesare vieţii seculare sau timpul de citire a Scripturii sau de rugăciune, sau alte activităţi devoţionale, ci activităţile pământeşti au fost îndeplinite cu mare promptitudine, ca parte a slujirii lui Dumnezeu. Această persoană declara că făcând aşa „a găsit acest lucru tot aşa de bun ca şi rugăciunea."[3]

Adevărata pioşenie personală mai degrabă hrăneşte munca semnificativă a profesiilor seculare decât să o submineze. Lenevia nu creşte în solul părtăşiei cu Dumnezeu. De aceea, oamenii care îşi petrec vieţile mai mult în lenevie sau în distracţii frivole sunt de puţine ori tot aşa de bucuroşi ca acei ce lucrează. Oamenii pensionaţi cu adevărat fericiţi au căutat căi creative, folositoare şi onorante pentru Dumnezeu de a rămâne activi şi productivi pentru binele oamenilor şi pentru slava lui Dumnezeu.

Este clar că trebuie să ne ajutăm unii pe alţii în a găsi şi a ne păstra locurile de muncă. Ar trebui să ne pese de problema mai extinsă a şomajului. Nu este o problemă economică în primul rând, dar este şi aşa ceva. Este întâi de toate o problemă teologică. Fiinţele umane sunt create după chipul lui Dumnezeu şi sunt dotate de Creator cu unele caracteristici care-i fac capabili de activitate creativă, folositoare, făcută cu bucurie şi spre mărirea lui Dumnezeu.

De aceea, lenevia multă (atunci când există capacitatea de a munci) aduce după sine povara vinovăției și a inutilității.

În concluzie, al doilea mod prin care putem să-L mărim pe Dumnezeu la locul nostru secular de muncă este prin folosirea cu bucurie și încredere a creativității și a hărniciei noastre, care sunt opera Lui. Dumnezeu ne-a creat pentru muncă astfel încât, bazându-ne conștient pe puterea Sa și prin transformarea conștientă a lumii în conformitate cu măreția Sa, să putem fi satisfăcuți în El, și El să poată fi glorificat în noi. Și când ne amintim că întreaga creativitate care Îl mărește pe Dumnezeu și toată această bucurie sunt la dispoziția păcătoșilor nevrednici doar datorită morții lui Cristos, fiecare oră de muncă devine o laudă în crucea Lui.

3. Putem să-L înălțăm pe Cristos la locul nostru secular de muncă atunci când el (locul de muncă) confirmă și sporește imaginea slavei lui Cristos despre care oamenii aud din Evanghelia scrisă.

Nu are rost să subliniem mai mult decât trebuie valoarea muncii seculare. Ea nu este ca Evanghelia. Prin ea însăși, munca în domeniile seculare nu mântuiește pe nimeni. De fapt, dacă nu rostim și niște cuvinte despre Isus Cristos, nu vom trezi uimirea în legătură cu gloria Lui. Acesta este motivul pentru care Noul Testament numește cu modestie munca noastră drept o cinste, o podoabă pentru Evanghelie. Adresându-se robilor, Pavel spune că ei trebuie „să fie supuși stăpânilor lor, să le fie pe plac în toate lucrurile, să nu le întoarcă vorba, să nu fure nimic, ci totdeauna să dea dovadă de o desăvârșită credincioșie, ca să facă în totul cinste învățăturii lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru" (Tit 2:9-10). Ideea aici nu este de susținere a sclaviei (pe care Pavel o subminează în mod indirect numindu-l pe Onisim, sclavul convertit, „nu un rob, ci un frate prea iubit", Filimon v.16), ci de a arăta că felul în care lucrăm „împodobește" învățătura lui Dumnezeu.

Folosind o altă imagine, munca noastră nu este mireasa cea frumoasă, ci coronița care o împodobește. Mireasa frumoasă este Evanghelia – „învățătura lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru". Deci un înțeles crucial al muncii noastre seculare este că modul în care o desfășurăm sau mărește sau diminuează în fața necredincioșilor atractivitatea Evangheliei propovăduite de noi. Evident, asta dacă

facem presupunerea că ei ştiu că noi suntem creştini. Totul este însă degeaba dacă faptele noastre nu au ce să „împodobească". Să credem că munca noastră Îl va glorifica pe Dumnezeu atunci când oamenii nu ştiu că suntem creştini este ca atunci când am admira o reclamă extraordinar de convingătoare la TV, dar care nu menţionează nicăieri numele produsului. Oamenii vor fi impresionaţi, dar nu vor şti ce să cumpere.

Îndepărtarea pietrelor de poticnire din calea credinţei

Mai este un loc unde Pavel exprimă rolul modest al muncii noastre în relaţie cu Evanghelia. În 1 Tesaloniceni 4:11 el spune bisericii: „Să căutaţi să trăiţi liniştiţi, să vă vedeţi de treburi şi să lucraţi cu mâinile voastre, cum v-am sfătuit, şi astfel, să vă purtaţi cuviincios cu cei de afară, şi să n-aveţi trebuinţă de nimeni". Aici nu se spune că munca noastră va mântui pe cineva. Ci dacă lucrăm cum se cuvine, obstacolele vor dispărea. Cu alte cuvinte, munca cinstită şi corectă nu este tot una cu Evanghelia lui Dumnezeu, însă un vânzător escroc de maşini este o pată asupra Evangheliei şi pune o piatră de poticnire pe drumul oamenilor spre a vedea frumuseţea lui Cristos. Şi trândăvia poate fi o piatră de poticnire mai mare decât crima. Este bine ca toţi creştinii să fie cunoscuţi la locul lor de muncă asemenea unora la care să te duci când ai o problemă, dar nu când ai o situaţie profesională complexă? N-ar trebui să fie o situaţie de *sau–sau*. Porunca biblică este: „Orice faceţi, să faceţi din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni" (Coloseni 3:23; cf. Efeseni 6:7).

Deci, al treilea mod în care putem să-L înălţăm pe Cristos la locul nostru secular de muncă este prin a avea standarde de performanţă atât de înalte şi o aşa integritate şi o aşa amabilitate încât să nu punem obstacole în calea Evangheliei, ci, mai degrabă, să atragem atenţia către frumuseţea atotsatisfăcătoare a lui Cristos. Când împodobim Evanghelia cu munca noastră, nu ne irosim vieţile. Şi când ţinem minte că podoaba însăşi (adică munca noastră dependentă de Dumnezeu, modelată de Dumnezeu şi care-L înalţă pe Dumnezeu) ne-a fost cumpărată prin sângele lui Cristos, şi că frumuseţea pe care o împodobim este însăşi Evanghelia morţii lui

Cristos, atunci chiar şi podoaba noastră plăpândă devine o laudă în crucea lui Cristos.

4. Putem să-L onorăm pe Cristos la locul nostru de muncă atunci când câştigăm destui bani ca să nu depindem de alţii, concentrându-ne în acelaşi timp, mai degrabă, asupra folosului muncii noastre decât asupra câştigurilor financiare.

De la început, Dumnezeu a intenţionat ca munca ce este satisfăcătoare pentru noi să fie mijlocul prin care să ne câştigăm lucrurile necesare vieţii. Dumnezeu a lucrat de la început (Geneza 2:2) şi oamenii pe care El i-a creat după chipul Său trebuie să lucreze. Înainte de intrarea păcatului în lume, munca era fără frustrări şi fără zădărnicie. Ea se unea foarte frumos cu belşugul purtării de grijă a lui Dumnezeu în a acoperi orice nevoie. Ea supunea pământul la nevoile materiale ale omului fără să strice nimic (Geneza 1:28). La începuturi, locuinţa omului era o livadă cu pomi, nu un ogor înţelenit care trebuia arat şi semănat. „Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi, plăcuţi la vedere şi buni la mâncare" (Geneza 2:9). Şi nu doar atât, ci „un râu ieşea din Eden şi uda grădina" (versetul 10).

Înainte de cădere: muncind fericiţi; după cădere: sudoare şi chin

În acest paradis cu de toate, Dumnezeu a zis la început că „nu era nici un om ca să lucreze pământul" (versetul 5). Apoi El l-a făcut pe om din ţărâna pământului şi, la crearea lui, Adam a devenit fiul care lucra alături de Tatăl la administrarea creaţiei. Esenţa muncii nu era susţinerea vieţii. Dumnezeu era El Însuşi susţinătorul. Omul era liber, nu liber *de* muncă, ci liber *în* muncă, liber să fie creativ fără să-şi facă griji pentru hrană sau îmbrăcăminte.

Lucrul care s-a schimbat odată cu intrarea păcatului în lume nu a fost faptul că omul trebuia să lucreze, ci că munca a devenit grea din pricina zădărniciei şi frustrărilor creaţiei căzute. Domnul i-a spus lui Adam:

„Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale şi ai mâncat din pomul despre care îţi poruncisem: 'Să nu mănânci deloc din el', blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ţi

scoţi hrana din el în toate zilele vieţii tale; spini şi pălămidă să-ţi dea şi să mănânci iarba de pe câmp. În sudoarea feţei tale să-ţi mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce" (Geneza 3:17-19)

Când bărbatul şi femeia au decis să se încreadă în ei înşişi şi au respins călăuzirea şi grija divină, Dumnezeu i-a expus tocmai lucrului pe care l-au ales: încrederea în ei înşişi. De acum încolo, le zice El, mâncarea vă va fi rodul trudei şi sudorii. Şi au fost izgoniţi din grădina muncii fericite în câmpul trudirii pline de griji. Blestemul sub care trăim azi nu este că trebuie să muncim. Blestemul este că, în munca noastră, ne luptăm cu oboseala, cu frustrarea, cu calamităţile şi cu neliniştile de tot felul. Şi toate acestea sunt de două ori mai apăsătoare fiindcă prin însăşi această trudă trebuie să ne câştigăm existenţa. „Cu multă trudă să-ţi scoţi hrana din el. În sudoarea feţei tale să-ţi mănânci pâinea".

Cristos a luat blestemul asupra Sa şi noi suntem eliberaţi

Dar n-a venit oare Cristos pentru a ridica blestemul care era asupra poporului Său? Ba da. „Cristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, fiindcă este scris: 'Blestemat e oricine este atârnat pe lemn'" (Galateni 3:13). Cu toate acestea, blestemul nu este îndepărtat dintr-o dată şi în totalitate. Dumnezeu ne mântuieşte în etape. Cristos a dat o lovitură de moarte răului în momentul când a murit pe cruce şi a înviat din nou. Însă nu toţi vrăjmaşii Lui sunt acum sub picioarele Sale. De exemplu, moartea este o parte a blestemului de care avem încă parte. Cristos a biruit moartea pentru poporul Său, însă acum victoria este doar parţială. Noi încă murim, dar „boldul" morţii, lipsa de nădejde a morţii au dispărut fiindcă păcatele noastre sunt iertate în Cristos şi El a înviat (1 Corinteni 15:54-55)!

În mod similar, trebuie încă să muncim din greu pentru a ne acoperi nevoile. Cristos ne spune: „Nu vă îngrijoraţi de viaţa voastră, gândindu-vă ce veţi mânca, sau ce veţi bea; nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veţi îmbrăca. Tatăl vostru cel ceresc ştie că aveţi trebuinţă de ele. Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui, şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra"

(Matei 6:25, 32-33). El ne spune: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă" (Matei 11:28). El ne spune: „Fiți tari, neclintiți, sporiți totdeauna în lucrul Domnului, căci știți că osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică" (1 Corinteni 15:58). Cu alte cuvinte, Dumnezeu nu-și vrea copiii apăsați cu frustrările, zădărnicia și greutatea apăsătoare a muncii. El dorește să ne elibereze de această parte a blestemului încă de acum.

Paradisul nu este încă aici

Dar așa cum moartea va rămâne o realitate pentru noi până la sfârșitul vremurilor, tot așa trebuie, în acest veac căzut, să ne luptăm cu multe obstacole care fac munca foarte dificilă. Încă nu ne putem întoarce în paradis să culegem roade din grădina sădită de altul. Asta a fost greșeala pe care au făcut-o cei din Tesalonic. Unii din ei au renunțat la locurile lor de muncă și leneveau, deoarece credeau că Cristos va reveni foarte curând. Credeau că paradisul este la ușă. Așa că Pavel a trebuit să le scrie: „Căci, când eram la voi, vă spuneam lămurit: 'Cine nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce.' Auzim însă că unii dintre voi trăiesc în neorânduială, nu lucrează nimic, ci se țin de nimicuri. Îndemnăm pe oamenii aceștia și-i sfătuim, în Domnul nostru Isus Cristos, să-și mănânce pâinea lucrând în liniște" (2 Tesaloniceni 3:10-12). Oamenii capabili de muncă, ce-au ales să trăiască în lenevie și să mănânce din rodul câștigat de alții cu sudoarea frunții, s-au răzvrătit împotriva tiparului lăsat de Dumnezeu. Dacă putem, trebuie să muncim pentru a ne câștiga existența.

Cum pot deci creștinii să-L înalțe pe Cristos muncind pentru a-și câștiga pâinea? Mai întâi, prin conformarea voluntară la tiparul lăsat de Dumnezeu pentru acest veac. Făcând așa, ei arată o ascultare care Îi onorează autoritatea. În al doilea rând, înlăturând pricinile de poticnire pentru necredincioși, care ar considera dependența leneșă a creștinilor de alții drept o dovadă că Dumnezeu nu merită să fie urmat. „Să lucrați cu mâinile voastre, și să n-aveți trebuință [să nu depindeți] de nimeni" (1 Tesaloniceni 4:11-12). Îl onorăm pe Dumnezeu prin faptul că ne câștigăm existența, fiindcă în acest fel, punem la dispoziția necreștinilor un mod de a-L vedea pe Cristos așa

cum este El. Creştinii fără direcţie în viaţă, creştinii neproductivi, sunt exact opusul Dumnezeului nostru creativ, concret, puternic, îndurător, pe care-L iubim. Astfel de creştini îşi irosesc viaţa.

Lucraţi nu pentru mâncarea pieritoare

În al treilea rând, Îl onorăm pe Cristos prin câştigarea existenţei atunci când nu ne concentrăm asupra profitului financiar, ci asupra beneficiului pe care produsul sau serviciul nostru îl aduce societăţii. Este paradoxal. Spun da!, trebuie să câştigăm destui bani pentru a ne împlini nevoile. Dar, nu!, n-ar trebui să facem din asta obiectivul primar sau motivaţia muncii noastre. Unul din lucrurile cele mai şocante spuse vreodată de Isus a fost: „Lucraţi nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea care rămâne pentru viaţa veşnică şi pe care v-o va da Fiul omului" (Ioan 6:27). Lucraţi nu pentru mâncarea pieritoare! „Mâncarea pieritoare" înseamnă exact mâncarea şi proviziile obişnuite. Deci este foarte şocant! Este chiar opusul a ceea ce am spus eu. Ce vrea să zică El?

Ştim din tot ce am văzut până acum că Isus nu spune că este rău să câştigăm şi să mâncăm pâinea noastră înşine. În mod evident, El vrea să spună că atunci când lucrăm pentru mâncarea pieritoare, ar trebui să existe un sens semnificativ pentru care nu lucrăm doar pentru acea mâncare, ci pentru ceva mai mult decât atât. Cu alte cuvinte, în munca ta, nu te concentra doar asupra aspectului material. Nu te strădui doar gândindu-te la lucrurile pieritoare pe care le poţi cumpăra cu ceea ce câştigi. Lucrează cu un ochi aţintit nu asupra banilor tăi, ci asupra utilităţii tale! Lucrează gândindu-te la a fi folositor oamenilor cu care ai de a face!

Cristos a ridicat blestemul muncii. El a înlocuit truda plină de nelinişti cu încrederea în promisiunea lui Dumnezeu de a îngriji de toate trebuinţele noastre (Filipeni 4:19) şi astfel, a trezit în noi o altă pasiune a muncii. Ne întoarcem cu bucurie către chemarea lui Isus: Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui şi mâncarea pieritoare vă va fi adăugată pe deasupra. Deci nu lucraţi pentru mâncarea pieritoare. Lucraţi pentru binele oamenilor şi pentru a-L onora pe Dumnezeu. Gândiţi-vă la noi modalităţi în care să-i binecuvântaţi pe oameni prin munca voastră. Încetaţi să vă mai

gândiți în special la profit și gândiți-vă mai mult cât de folositoare poate deveni munca sau slujirea voastră.

Ocupați-vă de afaceri, dar nu vă legați de ele

Cum să te trezești dimineața și să mergi la lucru, dar nu pentru mâncarea pieritoare – nu în mod deosebit pentru profit? Aceasta este într-adevăr o descoperire spirituală, posibilă prin multă rugăciune și hotărâre. Aceste explicații ale mele n-o vor face posibilă. Dar poate că Duhul Sfânt va folosi aceste cuvinte pentru înaintarea voastră spre scopul dorit. Pavel spune în 1 Corinteni 7:30-31 că, din cauza faptului că trăim într-o situație de urgență, „cei ce cumpără [să fie] ca și cum n-ar stăpâni; cei ce se folosesc de lumea aceasta, ca și cum nu s-ar folosi de ea". Eu cred că acesta este un alt mod de a spune, da!, lucrați, dar nu pentru mâncarea pieritoare. Cumpărați, dar ca și cum n-ați avea posesiuni. Ocupați-vă de afaceri, dar țineți-vă liberi de ele. Viața voastră nu ține de rezultatul financiar al acestor tranzacții.

Să zicem că tu ești agent de bursă

Să presupunem că tu ești un agent de bursă creștin și observi piața prăbușindu-se. Pentru tine, a nu lucra pentru mâncarea pieritoare înseamnă că adevărata ta viață nu este în pericol. Pacea și bucuria nu îți sunt distruse. Hotărăști să faci tot ce îți stă în putință pentru ca și clienții tăi să rămână la fel – chiar dacă îi sfătuiești să se retragă de pe piață și să-și folosească banii într-un mod diferit pentru slava lui Dumnezeu. Tu nu lucrezi pentru mâncarea pieritoare. Scopul tău este să te bucuri de înălțarea lui Cristos în felul în care îți desfășori munca. Isus a spus: „Eu am de mâncat o mâncare pe care voi n-o cunoașteți. Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui" (Ioan 4:32-34). Nici unul din noi nu trebuie să aibă ca scop principal în activitatea sau munca lui mâncarea care piere – pe asta lăsați-o în seama Domnului. În schimb, ar trebui să fim preocupați să facem voia Celui ce ne-a trimis. Și voia Lui este să-L prețuim pe El mai mult decât toate celelalte și să trăim în consecință.

Agentul de bursă creştin va zice în faţa pieţelor care se prăbuşesc: „Mâncarea adevărată pe care o urmăresc în munca mea este aceeaşi. Doresc mai presus de toate să trec cu bine acest test al credinţei şi să rămân deplin liniştit, încrezător în bunătatea şi în puterea lui Cristos. Sunt nerăbdător să mă bucur văzând numele Lui cinstit de alţii atunci când văd conduita şi integritatea mea, şi când vor da slavă lui Cristos." Şi, cu acest scop în minte, el lucrează pentru mâncarea care rămâne pentru viaţa veşnică. El lucrează, sculându-se de dimineaţă pentru rugăciune şi meditaţie şi păstrându-L pe Cristos aproape de inima sa în tot cursul zilei. Având această siguranţă, el se gândeşte la binele semenilor şi-i slujeşte. Aceasta este o minune, nu o viaţă irosită.

Isus ne cheamă la o viaţă de străini şi călători în această lume. Nu ne ia din lume, ci schimbă de la rădăcină felul în care privim lumea şi cum ne desfăşurăm activitatea în ea. Dacă vom lucra doar pentru a ne susţine viaţa – dacă lucrăm pentru mâncarea pieritoare – ne vom irosi viaţile. Dar dacă lucrăm având asigurarea dulce că Dumnezeu va îngriji de toate trebuinţele noastre – că Cristos a murit ca să ne asigure toate binecuvântările pe care nu le meritam – atunci toată munca noastră va fi o muncă a dragostei şi o laudă în crucea lui Cristos şi doar în ea.

5. Putem să-L mărim pe Cristos la locul nostru secular de muncă prin câştigarea de bani cu scopul de a-i folosi pentru a-i face pe alţii bucuroşi în Dumnezeu.

Tot ce am spus în capitolul 7 a pornit de la presupunerea că avem bani pe care să-i folosim în mod radical pentru a arăta că Cristos este Comoara noastră, şi nu banii. Însă banii nu cresc în copaci; noi lucrăm pentru ei. Prestăm anumite servicii sau confecţionăm anumite produse pentru care alţii plătesc. Iar ideea pe care vreau s-o scot în evidenţă aici este că, atunci când lucrăm, trebuie să ne gândim cum să folosim banii care nu ne sunt de neapărată trebuinţă pentru a-i face pe alţii bucuroşi în Dumnezeu. Desigur, ar trebui să ne folosim toţi banii în scopul de a-i face pe alţii bucuroşi în Dumnezeu, în sensul că întreaga noastră viaţă este îndreptată spre acest ţel. Însă aici mă refer la faptul că munca desfăşurată la locul nostru de muncă poate deveni o binecuvântare

extraordinară pentru lume şi un motiv de înălţare a lui Dumnezeu, dacă noi ne punem în gând să folosim tot câştigul de care ne putem dispensa (şi noi avem într-adevăr nevoie de mult mai puţin decât ne gândim) pentru a împlini nevoile altora în numele lui Isus.

Persoanele capabile de muncă să ajute pe cei care au suferit diferite pierderi!

Dumnezeu ne spune în mod clar că trebuie să lucrăm pentru a-i ajuta pe cei ce nu-şi pot acoperi singuri nevoile. Este adevărat că oricine poate, trebuie să lucreze, şi că, în general, dacă lucrezi vei avea ce-ţi este necesar. „Cine-şi lucrează ogorul, va avea belşug de pâine" (Proverbe 12:11). Însă această regulă generală nu este absolută. Peste ferma ta poate veni seceta; hoţii îţi pot fura salariul; o neputinţă fizică îţi poate limita capacitatea de câştig. Toate acestea sunt o parte a blestemului adus de păcat în lume. Dar Dumnezeu, în îndurarea Sa, doreşte ca aceia care pot lucra, să împlinească şi nevoile celor lipsiţi de ajutor, mai ales în momente dificile.

Trei pasaje din Scriptură arată clar acest lucru. În 1 Timotei 5:8 Pavel vorbeşte copiilor şi nepoţilor în legătură cu văduvele în vârstă: „Dacă nu poartă cineva grijă de ai lui, şi mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credinţă, şi este mai rău decât un necredincios." În Fapte 20:35 Pavel se referă la faptul că el însuşi a lucrat cu mâinile şi spune apoi: „În toate privinţele v-am dat o pildă şi v-am arătat că, lucrând astfel, trebuie să ajutaţi pe cei slabi şi să vă aduceţi aminte de cuvintele Domnului Isus, care Însuşi a zis: 'Este mai ferice să dai decât să primeşti.'" Apoi în Efeseni 4:28 nu se mulţumeşte să spună: „Nu furaţi, ci lucraţi!" ci el spune: „Cine fura, să nu mai fure; ci mai degrabă să lucreze cu mâinile lui la ceva bun, ca să aibă ce să dea celui lipsit". Tu poţi să furi pentru a avea. Sau poţi să lucrezi pentru a avea. Sau poţi să lucrezi pentru a fi în stare să dai. Când cea de-a treia opţiune vine din bucuria ta în bunătatea lui Dumnezeu, ea Îl înalţă, Îl arată pe El măreţ înaintea oamenilor.

6. Putem să-L înălţăm pe Cristos la locul nostru secular de muncă când socotim reţeaua de relaţii pe care munca le creează drept

un dar al lui Dumnezeu, ca să-i iubim pe acei oameni prin împărtăşirea Evangheliei şi prin fapte practice de ajutorare.

Am pus acest aspect la urmă nu fiindcă este cel mai puţin important, ci fiindcă unii care-l pun la început nu mai văd nici un alt motiv pentru care munca seculară este importantă. Am făcut şi eu aceeaşi greşeală. Evanghelizarea personală este atât de importantă încât este foarte uşor să ne gândim la ea ca fiind singurul lucru important în viaţă. Dar am văzut împreună că Biblia pune un mare accent pe împodobirea Evangheliei, nu doar pe transmiterea verbală sau pe rostirea Evangheliei. Acum însă vreau să spun că spunerea sau prezentarea în cuvinte a veştii bune a lui Cristos este o parte componentă a motivului pentru care Dumnezeu te-a pus în serviciul pe care-l ai. El te-a cusut în ţesătura vieţii altora ca să le poţi spune Evanghelia. Dacă nu faci acest lucru, întregului tău comportament de împodobire îi poate lipsi chiar acel lucru care dă viaţă.

Chemarea creştină include transformarea gurii lui sau a ei într-o fântână de viaţă. „Gura celui neprihănit este un izvor de viaţă" (Proverbe 10:11). Legătura cu viaţa veşnică este credinţa în Isus Cristos. Un gând frumos despre tine ca angajat bun nu va mântui pe nimeni. Oamenii trebuie să audă Evanghelia, care este puterea lui Dumnezeu pentru viaţa veşnică (Romani 1:16). „Astfel, credinţa vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Cristos" (Romani 10:17).

Biserica primară era o trupă de oameni *evanghelizatori.* Ei vorbeau Evanghelia. Când credincioşii au fost alungaţi din Ierusalim în urma persecuţiei de după martirizarea lui Ştefan, ei „mergeau din loc în loc, şi propovăduiau Cuvântul" – literal, „evanghelizau şi vesteau vestea bună a Cuvântului" (Fapte 8:4). Evanghelia era pe buzele lor în toate noile relaţii pe care le legau cu oamenii. Identitatea lor era de „propovăduitori": „Voi însă sunteţi o seminţie aleasă, o preoţie împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu şi l-a câştigat ca să fie al Lui, ca să vestiţi puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată" (1 Petru 2:9). Fără plată au primit. Fără plată au dat.

Ei au fost mişcaţi de cuvintele lui Isus referitoare la valoarea fiecărui individ în parte: „Şi ce foloseşte unui om să câştige toată lumea, dacă îşi pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru

sufletul său?" (Marcu 8:36-37). Ei au simțit greutatea despre care a vorbit C.S. Lewis cu secole mai târziu când s-a gândit la relația dintre câștigarea unui suflet pentru Cristos, pe de o parte, și valoarea propriei slujbe de profesor erudit de limba engleză la Oxford, pe de altă parte:

Creștinul privește literatura mai puțin serios decât un păgân... Păgânul este întotdeauna în stare să facă din experiențele sale estetice o religie... și dorește în mod obișnuit să își mențină superioritatea față de marea masă de oameni care se îndreaptă către cărți doar pentru recreere. Creștinul știe însă de la început că mântuirea unui singur suflet este mai importantă decât producerea și păstrarea tuturor capodoperelor epice și a tragediilor din lume: iar în ce privește superioritatea, el știe că din moment ce oamenii de jos îi includ pe cei mai mulți săraci, probabil că-i includ și pe cei mai mulți oameni superiori.[4]

Important nu este că Lewis s-a lăsat de slujba lui și a devenit evanghelist „cu normă întreagă", sau că tu ar trebui să faci la fel. Important este că el și-a privit activitatea din perspectiva corectă și a văzut mai multe aspecte care-i dădeau semnificație. La fiecare din cele cinci lucruri menționate mai sus, Lewis ar fi adăugat că slujba lui a creat o rețea de relații unde el putea să vestească Evanghelia. Odată, când a fost criticat că simplifică prea mult Evanghelia, el a răspuns în legătură cu acel ce-l critica:

Ar fi fost un critic mai bun dacă ar fi sugerat și un tratament adecvat listei de boli înșirate. Cum face el aceste lucruri? Ce metode și cu ce succes le aplică el când încearcă să convertească marea masă a vânzătorilor, juriștilor, agenților imobiliari, antreprenorilor de pompe funebre, polițiștilor și artizanilor care sunt în orașul său?[5]

Poate că mai trebuie menționat un lucru în legătură cu relațiile create de locul în care trăim și muncim. Pentru mulți dintre voi mutarea către misiune și caritate nu va însemna o ieșire din munca voastră, ci lucrul cu o altă categorie de oameni, mai nevoiașă, mai puțin atinsă de mesajul Evangheliei. Creștinii ar trebui să se întrebe în mod serios nu doar care le este vocația, ci și unde trebuie să și-o exercite. Nu trebuie să credem că profesorii și tâmplarii, și programatorii de computere, și managerii, și contabilii autorizați, și

doctorii, şi piloţii ar trebui să-şi facă meseria doar în America sau în ţara lor natală. Meseria lor poate că este mai bine folosită într-o ţară unde este greu să ajungi sau într-un loc unde sărăcia face foarte dificil accesul la Evanghelie. În acest fel, reţeaua de relaţii pe care ţi-o creează munca ta va fi nu doar strategică, ci şi intenţională.

Concluzie

În concluzie, munca în domeniile seculare nu înseamnă o irosire a vieţii atunci când noi Îl înălţăm pe Cristos de la ora 8 la ora 5. Voia lui Dumnezeu în acest veac este ca poporul Său să fie prezent ca sare şi lumină în toate meseriile şi domeniile legitime. Dorinţa Sa este să fie cunoscut, deoarece cunoaşterea Lui este viaţă şi bucurie. El nu ne cheamă să ieşim din lume. El nu înlătură nevoia de a lucra. El nu distruge societatea şi cultura. Prin sfinţii Săi împrăştiaţi în societate El răspândeşte pasiunea pentru supremaţia Lui în toate lucrurile pentru bucuria tuturor oamenilor. Dacă lucrezi în felul în care lucrează lumea, îţi iroseşti viaţa, indiferent cât de bogat ajungi. Însă dacă munca ta creează o reţea de relaţii care duce la izbăvirea unora, la împodobirea Evangheliei slavei lui Cristos, bucuria ta va dura veşnic şi Dumnezeu va fi înălţat în bucuria ta.

Capitolul 9

MĂREŢIA LUI CRISTOS ÎN MISIUNE ŞI MILOSTENIE: UN APEL CĂTRE GENERAŢIA DE AZI

Pe unii din voi Dumnezeu vă îngrădeşte din toate părţile. Este ca un fel de „hăituire" a cerului, cu scopul de a vă face cu mult mai fericiţi în situaţii periculoase şi nedorite. Misionarii şi lucrătorii de caritate nu apar din nori. Ei vin dintre oamenii ca voi, captivaţi de gloria lui Dumnezeu şi opriţi din drumul lor. Câteodată asta se întâmplă în timp ce ei se îndreaptă în direcţii diametral opuse.

Cum l-a captivat Dumnezeu pe Adoniram Judson pentru Burma

Aşa s-a întâmplat cu Adoniram Judson, primul misionar trimis din America în afara graniţelor, care a plecat în călătoria cu vaporul, însoţit de soţia sa, la vârsta de 23 de ani, la 17 februarie 1812. Erau căsătoriţi de douăsprezece zile. Şi-a trăit restul vieţii, până în 1850, „în multe necazuri, cu bucurie" pentru a aduce Burma sub stăpânirea lui Cristos şi a-i face pe oameni fericiţi în Dumnezeu pentru totdeauna. Dar mai întâi Dumnezeu a trebuit să-l întoarcă în loc şi a

făcut-o într-un fel care l-a uluit în aşa fel pe Judson, încât n-a putut uita niciodată intervenţia providenţială a lui Dumnezeu în convertirea sa.

Fiu de păstor, el a fost un băiat eminent. Mama sa l-a învăţat să citească în doar o săptămână la vârsta de trei ani pentru a-i face o surpriză tatălui său când se va întoarce dintr-o călătorie.[1] La şaisprezece ani s-a înscris ca student la Colegiul Rhode Island (mai târziu Brown University) şi a absolvit în fruntea clasei trei ani mai târziu, în 1807.

Depărtarea de Dumnezeu

Ce n-au ştiut părinţii săi evlavioşi a fost că Adoniram era momit de către un coleg al său să se despartă de credinţă. Acest coleg, care se numea Jacob Eames, era deist.[2] La vremea când şi-a terminat colegiul, Judson nu avea o credinţă creştină. El a ascuns acest lucru de părinţii săi până când a împlinit douăzeci de ani, la 9 august 1808, când le-a sfâşiat inimile anunţându-i că nu crede în Dumnezeu, că el dorea să scrie piese de teatru şi că intenţionează să plece la New York, lucru pe care l-a şi făcut peste şase zile. A plecat călare pe un cal pe care i l-a dat tatăl lui ca parte din moştenire.

Nu s-a dovedit însă să fie viaţa la care visase. S-a alipit de nişte actori ambulanţi şi, aşa cum a spus mai târziu, a trăit o viaţă „nechibzuită, de vagabond, găsind adăpost pe unde putea şi înşelând pe oameni ori de câte ori avea prilejul."[3] Dezgustul faţă de ceea ce a găsit acolo a fost începutul unor intervenţii remarcabile ale providenţei. Dumnezeu se apropia de Adoniram Judson.

S-a dus să-l viziteze pe unchiul său Ephraim în Sheffield, dar în schimb a întâlnit acolo „un tânăr pios" care l-a uimit prin fermitatea lui în convingerile sale creştine, fără a fi „auster şi dictatorial."[4] I s-a părut ciudat să-l întâlnească pe tânărul acesta în locul unchiului său pe care dorea să-l vădă.

O noapte de neuitat

În noaptea următoare a stat într-un han mic de sat în care nu mai fusese până atunci. Hangiul şi-a cerut scuze spunând că s-ar putea să

fie deranjat în timpul nopţii de un om grav bolnav care se găsea în camera alăturată. În timpul nopţii Judson a auzit paşi încoace şi încolo, voci şoptite, gemete şi respiraţii întretăiate. Se frământa gândindu-se că omul de alături s-ar putea să nu fie pregătit să moară. S-a gândit şi la el însuşi şi i-au venit în minte gânduri teribile în legătură cu moartea sa. Se simţea ridicol, fiindcă un bun deist nu trebuia să aibă astfel de frământări lăuntrice.

Pe când pleca în dimineaţa următoare, a întrebat dacă omul de alături era mai bine.

–Este mort, i-a spus hangiul.

Judson a fost izbit de acest final. În timp ce ieşea, a întrebat:

–Îl cunoşteaţi pe omul acela?

–O, da. Era un tânăr de la un colegiu din Providence. Numele lui era Eames, Jacob Eames.[5]

De-abia s-a mai putut mişca. A rămas acolo timp de mai multe ore gândindu-se la moarte şi la eternitate. Dacă prietenul său Eames ar fi avut dreptate, atunci evenimentul care s-a întâmplat n-avea nici o însemnătate. Însă Judson nu putea crede asta: „Faptul că iadul s-a deschis în acel han de ţară şi l-a înhăţat pe Jacob Eames, prietenul său cel mai drag şi călăuzitorul său, din patul de alături – acesta nu putea fi, efectiv, nu putea fi o simplă coincidenţă."[6] Dumnezeu era real. Şi El îl urmărea pe Adoniram Judson. Dumnezeu îl cunoştea pe cel pentru care plănuise să ajungă la poporul din Burma.

Viu pentru Cristos şi mort pentru America

Convertirea lui Judson nu a fost imediată. Dar de acum, era sigură. Dumnezeu era pe urmele lui, ca şi în cazul apostolului Pavel pe drumul Damascului, şi nu era chip de scăpare. Au urmat luni de frământare. A intrat la Seminarul Andover în octombrie 1808 şi în decembrie s-a dedicat în mod solemn lui Dumnezeu. La 28 iunie 1809, Judson s-a oferit în cadrul Bisericii Congregaţionaliste să slujească drept misionar în Răsărit.

În aceeaşi zi a întâlnit-o pe Ann şi s-a îndrăgostit de ea. La o lună de când a cunoscut-o pe Ann Hasseltine, i-a declarat intenţia de a o cere în căsătorie. Ştia că viaţa pe care urma să o aleagă era nu doar periculoasă şi murdară, ci şi la distanţă. Nu se aştepta să se mai

întoarcă vreodată în America. S-a mai întors o singură dată, treizeci şi trei de ani mai târziu, şi apoi niciodată. Ann a plecat cu el şi a murit în Burma. Iată scrisoarea pe care Judson i-a scris-o tatălui ei, în care i-o cerea ca parteneră în lucrarea de misiune:

> *Vreau acum să vă întreb dacă sunteţi de acord să vă despărţiţi de fiica dumneavoastră la începutul primăverii viitoare, pentru a n-o mai vedea niciodată în această lume; dacă sunteţi de acord cu plecarea ei şi cu expunerea ei la greutăţile şi suferinţele vieţii de misionar; dacă sunteţi de acord cu expunerea ei la primejdiile oceanului, la influenţa fatală a climatului sudic al Indiei; la tot felul de lipsuri şi încercări; la degradare, insultă, persecuţie, şi posibil la o moarte violentă. Puteţi fi de acord cu toate acestea, de dragul Celui ce şi-a părăsit casa cerească şi a murit pentru ea şi pentru dumneavoastră; de dragul sufletelor nemuritoare care pier; de dragul Sionului şi al gloriei lui Dumnezeu? Puteţi fi de acord cu toate acestea în nădejdea unei reîntâlniri apropiate cu fiica dumneavoastră în ţara gloriei, cu cununa neprihănirii, împodobiţi cu aclamaţiile de laudă aduse Mântuitorului din partea păgânilor mântuiţi, prin lucrarea ei, de la chinul şi disperarea veşnică?*[7]

Tatăl ei a lăsat-o pe ea să decidă. Ea a spus: Da.

Dumnezeu nu ne cheamă la ceva uşor, ci la bucurie plină de credinţă. El se apropie de unii din voi, zâmbind şi cu lacrimi în ochi, ştiind cât de mult vă va descoperi din fiinţa Sa – şi cât de mult veţi avea de plătit. În timp ce scriu, mă rog pentru voi să nu-I întoarceţi spatele.

Mila pentru oameni şi pasiunea pentru Dumnezeu sunt una

Dacă ai milă pentru oamenii care pier şi pasiune pentru reputaţia lui Cristos, trebuie să-ţi pese de misiunea în lume. Una din sarcinile sau din poverile acestei cărţi este să ilustreze viaţa când crezi că nu îndrăzneşti să alegi – între motivaţia iubirii oamenilor sau aceea de a-L glorifica pe Cristos. Acestea nu sunt motivaţii separate. Una o include pe cealaltă. De aceea, dacă ţelul tău este să-i iubeşti pe

oameni, îți vei da și viața pentru a-i face bucuroși pentru veșnicie în Dumnezeu. Iar dacă țelul tău este să-L glorifici pe Cristos, care este Dumnezeu întrupat, de asemenea îți vei da și viața pentru a-i face pe oameni bucuroși pentru veșnicie în Dumnezeu.

Motivația pentru aceasta este că orice scop nobil, dacă nu este însoțit de dorința de a le da oamenilor bucuria veșnică în Dumnezeu, înseamnă, de fapt, condamnare cu o față zâmbitoare. Dragostea dorește întotdeauna ce este mai bun pentru cei nevoiași și nu este nimic mai bun decât ca ei să se bucure deplin și veșnic de Dumnezeu. În mod similar, orice efort de a-L onora pe Cristos, care nu are ca țel să-L prezinte pe El drept Comoara atotsatisfăcătoare în fața supușilor Săi care L-au trădat, înseamnă complicitate la revoltă. Dumnezeu este lăudat doar atunci când este prețuit. Atunci Îi plătim tributul cuvenit – când El ne este Comoară. Nu poți să-i iubești pe oameni sau să-L onorezi pe Dumnezeu fără a face ambele lucruri. Această singură pasiune – să vezi că Cristos este glorificat prin faptul că oamenii condamnați pieirii ajung să-și găsească satisfacția eternă în El – este motorul marii aventuri globale pe care o numim misiunea mondială.

Dacă vii fără interes și fără cunoștință

Nu toți cei ce citesc acest capitol au o pasiune clară și motivatoare pentru slava lui Cristos între popoarele din lume care nu-L cunosc. Cei mai mulți dintre noi sunt parohiali, etno-centrici și înguști și poate că uneori chiar egocentrici sau rasiști în felul nostru de viață. Foarte rar, sau poate deloc, ne gândim la cauza globală, multinațională, multietnică, multilingvistică a lui Dumnezeu, și la care sunt dorințele și scopurile lui Dumnezeu pentru Guineea, sau Indonezia, sau Tanzania, sau Thailanda, sau Kazahstan, Uzbekistan, Turcia, Cehia, China, Japonia, Camerun, Myanmar, Somalia sau printre grupurile Hmongi sau Dakota sau Ojibwa din Minnesota.

Deci nu mă aștept ca tu să fi ajuns la acest capitol cu un interes clar și intens pentru vestea cu adevărat bună pentru lume – despre care posturile media nu transmit niciodată știri – adică despre răspândirea adevărului și a credinței creștine printre popoarele lumii, prin care se pregătește calea către împlinirea lucrării lui Dumnezeu

care va face toată istoria lumii să arate exact ce este de fapt – un scurt preludiu înainte de împărăţia veşnică şi glorioasă a lui Cristos. Nu am pretenţia că citeşti acest capitol cu inima însufleţită de scopul global măreţ al lui Dumnezeu. Aşa că aş vrea să-L las pe Dumnezeu să-ţi spună, cu propriile Lui cuvinte, câte ceva despre prioritătile Sale.

„Toate marginile pământului îşi vor aduce aminte şi se vor întoarce la Domnul: toate familiile neamurilor se vor închina înaintea Ta. Căci a Domnului este împărăţia: El stăpâneşte peste neamuri" (Psalmul 22:27-28).

Există rugăciuni în Vechiul Testament:

„Te laudă, popoarele, Dumnezeule, toate popoarele Te laudă. Se bucură neamurile şi se veselesc" (Psalmul 67:3-4).

Există poruncile din Vechiul Testament:

„Povestiţi printre neamuri slava Lui, printre toate popoarele minunile Lui! Spuneţi printre neamuri: Domnul împărăţeşte!" (Psalmul 96: 3, 10).

Există Marea Trimitere din Noul Testament, dată de Cristosul înviat:

„Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei şi le-a zis: 'Toată puterea Mi-a fost dată în cer şi pe pământ. Duceţi-vă şi faceţi ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Şi învăţaţi-i să păzească tot ce v-am poruncit. Şi iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului'" (Matei 28:18-20).

Există apoi viaţa extraordinară de dedicare totală pentru misiune a apostolului Pavel:

„Şi am căutat să vestesc Evanghelia acolo unde Cristos nu fusese vestit, ca să nu zidesc pe temelia pusă de altul, după cum este scris: 'Aceia, cărora nu li se propovăduise despre El, Îl vor vedea şi cei ce n-auziseră de El, Îl vor cunoaşte'" (Romani 15:20-21).

Există apoi imaginea magnifică a rezultatului final al scopului lui Dumnezeu în istorie:

„Şi cântau o cântare nouă, şi ziceau: 'Vrednic eşti tu să iei cartea şi să-i rupi peceţile: căci ai fost junghiat, şi ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminţie, de orice limbă, din orice norod şi de orice neam. Ai făcut din ei o împărăţie şi preoţi pentru Dumnezeul nostru, şi ei vor împărăţi pe pământ!'" (Apocalipsa 5:9-10).

O declaraţie în rezumat despre credinţa necesară în lucrarea de misiune

Prin aceste versete şi prin multe altele, în decursul a mulţi ani, am fost îndemnat să mă gândesc şi să predic despre marele scop global al lui Cristos, numit misiune. Cu câţiva ani în urmă, liderii bisericii noastre au făcut un proiect de mărturisire de credinţă care să ne ghideze în lucrarea de ucenicizare şi în selectarea unor noi lucrători în biserică. Paragraful 13 din acel document sintetizează ceea ce simţim noi despre lucrarea de misiune:

Noi credem că însărcinarea dată de Domnul Isus de a face ucenici din toate neamurile este obligatorie pentru Biserica Sa până la sfârşitul veacului. Această lucrare constă în proclamarea Evangheliei fiecărui trib şi limbă şi popor şi naţiune, botezându-i, învăţându-i cuvintele şi căile Domnului şi adunându-i în biserici care îşi pot îndeplini chemarea creştină în mijlocul popoarelor respective. Scopul final al misiunii mondiale este ca Dumnezeu să creeze, prin Cuvântul Său, închinători care să glorifice numele Său prin credinţa şi ascultarea cu bucurie în inimă. Lucrarea de misiune se face acolo unde nu există închinare adevărată. Când veacul acesta va ajunge la capăt, şi mulţimile nenumărate ale celor răscumpăraţi vor cădea cu faţa la pământ înaintea tronului lui Dumnezeu, misiunea va înceta. Ea este o necesitate temporară. Însă închinarea rămâne pentru totdeauna. Deci închinarea este combustibilul şi scopul misiunii.[8]

Chiar şi civililor le place să urmărească defilarea triumfătoare a celor din prima linie

Iată imaginea generală: Cristos a venit şi a murit, iar apoi a înviat ca să-Şi strângă pentru numele Său o mulţime nenumărată de

oameni bucuroşi, din toate neamurile care sunt în lume. La aceasta ar trebui să viseze orice creştin. Spun lucrul acesta cu mare atenţie, în lumina a ceea ce am scris în capitolul 8 despre ocupaţiile seculare. Este un lucru crucial ca milioane de creştini să-şi împlinească chemarea vieţii în slujbele lor seculare, după cum este crucial, de asemenea, ca în vreme de război întreaga ţesătură a vieţii şi a culturii să nu se destrame. Însă în vreme de război, chiar şi milioanelor de civili le place să audă veşti din primele linii. Le place să audă despre biruinţa trupelor. Visează la ziua când nu va mai fi război. La fel se întâmplă şi cu creştinii. Toţi ar trebui să visăm la asta. Ar trebui să ne placă să auzim despre avansul împărăţiei Domnului Isus. Ar trebui să ne placă să auzim despre biruinţele Evangheliei şi despre modul în care Cristos îşi plantează biserica între popoare care au fost ţinute timp de secole sub puterea străină a întunericului.

Acesta este felul lui Dumnezeu de a lucra în istoria lumii noastre – ca oameni din toate naţiunile şi triburile şi limbile să vină şi să I se închine şi să-L preţuiască pe Cristos mai mult decât orice. Sau, după cum se exprimă Pavel în Romani 15:9, „ca Neamurile [toate popoarele] să slăvească pe Dumnezeu, pentru îndurarea Lui". În poporul lui Dumnezeu nu este posibil să existe demisie pe motiv de oboseală, sau retragere laşă, sau mulţumire cu situaţia proprie fără a gândi la alţii, în timp ce mii de oameni din popoare neevanghelizate nu-L au pe Cristos ca Domn. Fiecare creştin (care-i iubeşte pe oameni şi Îl onorează pe Cristos) nu poate sta nepăsător în această perspectivă.

Nepotrivirea perspectivei copilului de minge

Unii pot spune: „Dar nu învaţă Evanghelia despre iertarea de păcate, despre primirea nădejdii vieţii veşnice, despre umplerea cu Duhul sfinţeniei, despre schimbarea după chipul lui Isus astfel încât să fiu o mamă sau un tată, un fiu, o fiică, un prieten, un angajat sau un cetăţean mai bun?" Răspunsul este: Da, desigur! Însă dacă aceasta este toată perspectiva noastră în umblarea cu Dumnezeu, ratăm imaginea cea mare. Ratăm punctul cel mai important dintre toate. Suntem ca nişte băieţi de mingi pe Stadionul Yankee care se gândesc

că lucrul cel mai extraordinar din tot Campionatul Mondial este să înmâneze repede mingea jucătorului din teren care o așteaptă.

Vă rog deci, în numele Domnului Isus, să vă treziți din somn, să vă lărgiți inima, să vă deschideți mintea și să vă întindeți aripile. Ridicați-vă deasupra vieții voastre limitate – da, o viață foarte importantă, pe care Dumnezeu n-o disprețuiește – pentru a vedea întreaga imagine, măreață și senzațională, a țelului global al lui Dumnezeu în istoria omului, țel care nu poate să eșueze. „Eu zic: Hotărârile Mele vor rămâne în picioare și Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea" (Isaia 46:10). „În Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Cristos este Domnul" (Filipeni 2:10-11). „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul" (Matei 24:14).

Nu vă simțiți ofensați – înscrieți-vă în parteneriatul bucuriei

Pe măsură ce Dumnezeu vă dă aripi să vă ridicați și să vedeți lumea în felul în care o vede El, mă rog ca mulți dintre voi să fie eliberați de situația voastră prezentă – legați de serviciu, de vecini, de situația socială sau națională în care trăiți, sau de planurile pe care vi le-ați făcut – și să vă simțiți chemați la o angajare directă în acest scop măreț, istoric, global, al lui Dumnezeu, ca unul care pleacă el însuși și nu doar ca unul care trimite pe altul în misiune. Fie ca nici unul din cei consacrați lucrării locale sau unui loc de muncă secular foarte bun să nu se simtă ofensat de acest apel. Mai degrabă bucurați-vă. Sunteți liberi să stați sau sunteți liberi să vă duceți. Mulți dintre voi vor trebui să rămână acasă. Rămânerea voastră acasă este crucială pentru scopurile lui Dumnezeu în locul unde sunteți, și este crucială pentru scopurile lui Dumnezeu în locurile unde voi nu sunteți, dar unde trebuie să se ducă alții. Nu este nevoie să vă simțiți vinovați sau să aveți resentimente. Este mare nevoie de un parteneriat cu bucurie.

Acei care rămân acasă – trimițătorii – ar trebui să țină minte următorul lucru remarcabil: Misiunile din afară reprezintă validarea tuturor lucrărilor de caritate de acasă, fiindcă ea le exportă în alte

părţi. Plantarea unei biserici într-un popor neatins de învăţătura Evangheliei înseamnă crearea unei baze de operaţii pentru împlinirea lucrării de caritate pe care Dumnezeu ne-a poruncit s-o avem faţă de cei săraci. Dacă nu lăsăm lumina noastră să lumineze înaintea oamenilor de acasă „ca ei să vadă faptele noastre bune, şi să slăvească pe Tatăl nostru, care este în ceruri" (Matei 5:16), ce fel de ascultare putem exporta către alte naţiuni? Marea Trimitere include cuvintele: „Învăţaţi-i să păzească tot ce v-am poruncit" (Matei 28:20). Şi ce ne-a poruncit? Ne-a spus istoria unui om disperat şi rănit şi a unui Samaritean milostiv care „a îngrijit de el", după care ne-a zis nouă tuturor „Du-te de fă şi tu la fel" (Luca 10:37).

Milostenia de acasă face misiunea externă credibilă

Oamenii care stau în ţara lor de baştină sunt înconjuraţi din toate părţile de nevoi. Avem nevoie doar de ochi ca să vedem şi de inimi care să nu treacă mai departe nepăsătoare. Această provocare nu este separată de provocarea pe care o ridică misiunea. Faptul de a arăta milă în mod practic faţă de cei săraci revelează aici, acasă, frumuseţea lui Cristos şi face credibil exportul credinţei creştine. Suntem ipocriţi dacă pretindem că suntem entuziaşti în ce priveşte misiunea externă în timp ce neglijăm nenorocirile de acasă. Ceva nu era în regulă cu preotul şi levitul din istoria bunului samaritean, care aveau fără îndoială ţeluri religioase îndepărtate, dar care nu erau mişcaţi de suferinţa de lângă ei, fiindcă ar fi trebuit să-şi murdărească mâinile. Lucrarea de caritate în imediata noastră vecinătate validează autenticitatea preocupărilor noastre pentru locurile depărtate.

Misiunea în ţări străine şi lucrarea milei de acasă sunt legate prin însăşi natura Evangheliei pe care o propovăduim oamenilor. Esenţa Evangheliei este următoarea: „El [Cristos], măcar că era bogat, s-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogăţiţi" (1 Corinteni 8:9). Mântuirea de care ne bucurăm noi înşine şi pe care o trimitem şi altora este o lucrare a milei lui Dumnezeu faţă de cei săraci, care ne include pe noi toţi. Noi ne datorăm viaţa dedicării lui Dumnezeu pentru misiune şi milă. El a venit de departe pentru a ne ajuta, şi ajutorul Său include toate tipurile de nevoi cu care ne confruntăm. El nu S-a menajat

ajutându-ne. De fapt, El a fost şi omorât. Această suferinţă îndurată din milă pentru noi este atât preţul plătit, cât şi calea mântuirii noastre. „Cristos a suferit pentru voi şi v-a lăsat o pildă, ca să călcaţi pe urmele Lui" (1 Petru 2:21). Misiunea şi mila sunt de nedespărţit fiindcă însăşi Evanghelia pe care o ducem noi altora modelează şi porunceşte mila faţă de cei săraci acasă.

Comparaţia devastatoare a lui Warfield

N-am citit niciodată vreo declaraţie mai bună în legătură cu această conexiune decât citatul următor din B.B. Warfield, un profesor de la Seminarul Princeton, care a murit în 1921. El răspunde la unele din cele mai neplăcute întrebări despre lucrarea pentru săraci, comparând-o cu lucrarea lui Cristos pentru noi:

Acum, dragii mei creştini, unii din voi se roagă ziua şi noaptea să fie mlădiţe în adevărata Viţă; vă rugaţi să fiţi transformaţi după chipul lui Cristos. Dacă este aşa, atunci trebuie să fiţi ca El în dărnicie, fiindcă „El, măcar că era bogat, s-a făcut sărac pentru voi". Obiecţia nr.1 : „Banii mei sunt ai mei." Răspuns: Cristos ar fi putut spune „Sângele Meu este al Meu, viaţa Mea este a Mea"; atunci unde am fi fost noi acum? Obiecţia nr.2: „Săracii nu merită." Răspuns: Cristos ar fi putut spune „Aceştia sunt nişte răzvrătiţi ticăloşi; pentru ei să-Mi dau viaţa? Mi-o voi da pentru îngerii cei buni." Dar nu, El a lăsat pe cele nouăzeci şi nouă şi a venit după oaia pierdută. El şi-a dat viaţa pentru cei fără merit. Obiecţia nr.3: „Săracii pot abuza de ajutorul dat." Răspuns: Cristos putea să spună la fel, da!, şi cu mult mai multă dreptate. Cristos ştia că mii de oameni vor călca în picioare sângele legământului; ştia că cei mai mulţi îl vor dispreţui; ştia că mulţi vor folosi harul Său drept motiv ca să păcătuiască mai mult; şi totuşi El Şi-a dat sângele. O, dragii mei creştini! Dacă doriţi să fiţi asemeni lui Cristos, dăruiţi mult, dăruiţi des, dăruiţi fără părere de rău şi celui stricat şi celui sărac, şi celui care nu mulţumeşte şi celui care nu merită. Cristos este glorios şi fericit şi aşa veţi fi şi voi. Eu nu urmăresc banii voştri, ci fericirea voastră. Amintiţi-vă de cuvintele Sale, „Este mai ferice să dai decât să primeşti."[9]

Exact cum există un parteneriat între Evanghelie şi mila faţă de săracul de lângă tine, tot aşa există un parteneriat minunat între

creştinii care reprezintă biserica miloasă acasă şi creştinii care plantează biserici miloase în alte locuri. Nici una din acestea două nu înseamnă irosire a vieţii. Într-adevăr, autenticitatea uneia depinde mult de autenticitatea celeilalte. Nu este veritabil a pretinde că trimiţi altora ceea ce tu nu ai. Şi este o ipocrizie să ai o comoară şi s-o ţii doar pentru tine.

Rădăcinile Mişcării de Voluntariat a Studenţilor

Parteneriatul dintre laicii care slujeau acasă şi misionarii din alte ţări a existat înainte şi se poate lega din nou. În primele decade ale secolului al XX-lea, Mişcarea de Voluntariat a Studenţilor [Student Volunteer Movement] a apărut brusc pe scena americană cu un impact misionar imens. Era remarcabilă prin numărul de misionari trimişi şi prin numărul mare de credincioşi din toate domeniile care o sprijineau. A fost un parteneriat magnific.

Rădăcinile Mişcării de Voluntariat a Studenţilor (MVS) se găseau în faimoasa Întâlnire de Rugăciune din 1806 din Haystack, Massachusetts. O trezire spirituală i-a cuprins pe studenţii Colegiului Williams şi a făcut ca un mic grup de tineri să se dedice rugăciunii de două ori pe săptămână pe malul râului Hoosack. Ei se rugau pentru lupta spirituală purtată de ceilalţi studenţi. În luna august 1806 au fost surprinşi de o furtună cu fulgere în timp ce se întorceau de la rugăciune şi s-au adăpostit sub marginile zdrenţuite ale unei căpiţe de fân. Au folosit timpul petrecut acolo continuând să se roage. De data aceasta s-au rugat ca în studenţi să fie trezit interesul pentru misiunea din alte ţări.

Unul din ei, Samuel Mills, i-a îndemnat pe tinerii din grupul acesta mic să se gândească dacă n-ar fi ei înşişi dispuşi să fie misionari. Pentru a ne da seama de tensiunea acelui moment trebuie să ne amintim că în acel moment al istoriei americane nici un misionar nu părăsise încă ţărmurile Americii pentru a pleca în alte ţări. Nu existau societăţi misionare. În general, bisericile nu aveau o viziune pentru oamenii nemântuiţi de pe alte ţărmuri ale oceanelor primejdioase. Era, aşa cum spun şi azi mulţi, destul de muncă acasă. Lucru adevărat! Însă acest mic grup de studenţi rugători n-au mai fost mulţumiţi cu biserica americană, care nu ardea de dragoste

pentru popoarele străine de Evanghelie şi nu ardea de zel pentru gloria lui Cristos între neamuri. N-au mai fost satisfăcuţi cu o biserică care nu trimitea misionari peste hotare. Dumnezeu i-a ajutat să biruiască împotriva acestei întregi inerţii spirituale, istorice şi structurale.

Aşa s-au născut „fraţii"

Rugându-se sub căpiţa de fân, ei s-au dedicat slujirii misionare. „La acea întâlnire sub căpiţa de fân mişcarea misionară în Statele Unite a primit impulsul iniţial."[10] În acel septembrie, grupul a format „Societatea Fraţilor" pentru a întări hotărârea lor de a se dedica slujirii misionare. Samuel Mills a răspândit viziunea „Fraţilor" cât a studiat la Yale şi apoi la Seminarul Andover. El s-a transferat la Andover pentru a fi parte la lucrarea lui Dumnezeu sub conducerea studentului Adoniram Judson. Acest grup de „fraţi" de la Andover a dat impulsul celei dintâi agenţii misionare americane (Bordul American de Împuterniciţi pentru Misiunea Externă); şi din acest grup au fost trimişi primii misionari americani plecaţi peste hotare, în 1812.

S-a născut Mişcarea de Voluntariat a Studenţilor

În 1846, Royal Wilder a plecat în India trimis de acest cel dintâi Bord American de Împuterniciţi. S-a reîntors în 1877 din motive de sănătate şi s-a stabilit în Princeton. Acolo, fiul său Robert a format „Societatea de Misiune pentru Străinătate din Princeton". Rugăciunile acestui grup au dus la ţinerea unei adunări hotărâtoare organizată de D.L. Moody la Mount Hermon, în Massachusetts, în vara lui 1886. Două sute cincizeci şi unu de studenţi s-au adunat pentru o conferinţă biblică care a ţinut o lună întreagă. După un cuvânt convingător adresat de fratele păstor A.T. Pierson în legătură cu misiunea în afara graniţelor, o sută din aceşti studenţi s-au oferit ca voluntari pentru slujirea peste hotare. Spiritul acestui eveniment a cuprins lumea studenţească. În timpul anului şcolar 1886-1887, Robert Wilder şi John Forman au călătorit în 167 de campusuri studenţeşti pentru a răspândi viziunea. Organizaţia oficială a Mişcării

de Voluntariat a Studenţilor a luat fiinţă doi ani mai târziu, avându-l pe John R. Mott ca preşedinte.

Scopul ei avea cinci aspecte, aşa cum îl prezenta Mott:

Scopul cu cinci puncte al Mişcării de Voluntariat a Studenţilor este să-i conducă pe studenţi spre a lua în considerare cu seriozitate chemarea lucrării de misiune peste hotare pentru ei personal, ca o lucrare de viaţă; să alimenteze acest scop prin a-i călăuzi pe studenţii care se înrolează ca voluntari în studiul şi activitatea lor până ajung sub conducerea directă a Bordurilor de Misiune; să-i unească pe toţi voluntarii într-o mişcare comună, organizată şi energică; să asigure un număr suficient de voluntari bine calificaţi care să satisfacă nevoile diferitelor Borduri de Misiune; şi să creeze şi să menţină un interes inteligent, solidar şi activ pentru misiunea în străinătate din partea studenţilor care trebuie să rămână acasă pentru a asigura sprijinirea lucrării misionare prin răspândirea acestei viziuni, prin dărnicie şi prin rugăciune.[11]

„Creşterea MVS din următoarele trei decade a fost de-a dreptul fenomenală."[12] Lozinca lor era „Evanghelizarea lumii în această generaţie". Până în 1891 existau deja 6200 de studenţi voluntari care semnaseră o declaraţie care spunea astfel: „Este scopul meu, dacă Dumnezeu va îngădui să devin un misionar peste hotare". Din aceştia, 321 plecaseră deja spre locurile de slujire în diferite zone ale globului. Anul de culme al MVS a fost 1920, când 2738 de studenţi au semnat angajamentul şi 6890 au participat la convenţia care avea loc odată la patru ani. „Până în 1945, după cele mai conservatoare estimări, 20500 de studenţi care au semnat declaraţia, au ajuns în câmpul de lucru."[13]

Flacăra studenţilor a cuprins afaceri şi biserici

Există multe lucruri remarcabile în legătură cu această mişcare şi există o bogăţie de învăţătură şi inspiraţie pentru generaţia noastră, chiar şi la o sută de ani de atunci. De exemplu, Mişcarea de Voluntariat a Studenţilor a aprins nu doar râvna studenţilor, ci şi a multor lucrători laici din biserici. J. Campbell White, cel dintâi secretar al Mişcării de Misiune a Laicilor, scria în 1909: „În ultimii douăzeci de ani spiritul misionar s-a dezvoltat uluitor de mult în

colegiile din Statele Unite şi Canada, făcând mii de bărbaţi şi femei puternice să trăiască având drept ţel dominant în viaţa lor misiunea".[14] Atras de acest zel, un om de afaceri tânăr a participat în 1906 la convenţia MVS din Nashville. El se gândea în sine însuşi: dacă laicii din America de Nord ar privi lumea prin ochii acestor studenţi, s-ar mobiliza cu toată puterea lor şi ar strânge toate fondurile necesare acestei acţiuni.[15] Cu prilejul unei adunări de rugăciune a oamenilor de afaceri care a avut loc la 5 noiembrie 1906 în New York, a luat fiinţă Mişcarea de Misiune a Laicilor.

Scopul ei declarat era „investigarea, mobilizarea şi organizarea; investigarea de către laici a condiţiilor misionare, mobilizarea laicilor la o politică misionară adecvată şi organizarea laicilor pentru cooperarea cu lucrătorii şi Bordurile de Misiune în scopul înrolării întregii Biserici în lucrarea ei supremă de mântuire a lumii."[16]

Darul liderilor pasionaţi

Exact cum Dumnezeu a pregătit o conducere extraordinară a MVS prin Robert Wilder, Robert Speer şi John R. Mott, la fel a ridicat Dumnezeu lideri pentru Mişcarea de Misiune a Laicilor. Aceştia au vorbit cu atâta putere profetică încât mii de laici au înţeles viziunea scopurilor globale ale lui Dumnezeu. Liderul mişcării nu era nici misionar, nici păstor. Era un om de afaceri. Parteneriatul care s-a format între studenţi, adică între cei ce plecau şi oamenii de afaceri, adică cei care trimiteau, a fost foarte profund datorită faptului că fiecare grup avea lideri vizionari centraţi în Dumnezeu. Amândouă grupurile erau mânate de aceeaşi pasiune de a nu-şi irosi vieţile. Acest lucru reiese din aproape fiecare frază scrisă de J. Campbell White:

Cei mai mulţi oameni nu sunt satisfăcuţi cu rezultatele concrete ale vieţii lor. Nimic nu poate satisface deplin viaţa lui Cristos existentă în urmaşii Săi decât adoptarea scopului lui Cristos referitor la lumea pe care El a venit s-o izbăvească. Faima, plăcerea şi bogăţiile sunt doar pleavă şi cenuşă în comparaţie cu bucuria nemărginită şi durabilă de a lucra cu Dumnezeu pentru împlinirea planurilor Sale eterne. Aceia ce pun tot ce au în slujirea lui Cristos se

bucură de cele mai dulci şi neprețuite răsplătiri pe care le poate oferi viața.[17]

Expeditorilor nu le este ruşine de cauza pe care o susțin

Încă o dată subliniez că ceea ce spun aici nu este în contradicție cu ceea ce am afirmat în capitolul 8 despre valoarea muncii seculare. Adevărul este că, în timp de război, indiferent cât de importantă este munca civililor în sine, fiecare doreşte ca viața lui să conteze în efortul de război depărtat unde trebuie distruse liniile inamice. Laici, păstori, biserici, noi toți care stăm în spatele frontului vom avea parte de „cele mai dulci şi neprețuite răsplătiri" dacă ne lărgim inimile nu doar pentru nevoile de lângă noi, ci şi pentru locurile tari şi înțelenite din lume.

Oamenii de afaceri de acum o sută de ani au privit chemarea lor seculară şi viziunea lor misionară ca fiind un tot unitar. Modul în care J. Campbell White a rostit viziunea mişcării în fruntea căreia era, i-a făcut pe oamenii de afaceri să înțeleagă unitatea vieții sub conducerea lui Cristos. El a spus:

Această mişcare cere cele mai mari lucruri oamenilor. Ea se luptă să transmită oamenilor chemarea divină la o viață al cărei scop dominant este să stabilească domnia lui Cristos în relațiile umane. Ea le reaminteşte că egoismul este sinucidere în timp ce slujirea altora aduce sufletului satisfacția supremă care poate exista.[18]

Efectul era uimitor asupra bisericii de atunci, dar ce putem spune despre ziua de azi?

White a arătat generației sale că pasiunea pentru misiune nu a fost doar o cale de a salva lumea, ci şi o cale de a salva biserica:

Efortul de evanghelizare a lumii prezintă cele mai rapide şi mai sigure metode de a salva Biserica. Resursele noastre materiale ne pot copleşi într-atât încât să cădem în pericolul de a ne încrede în bogății mai mult decât în Dumnezeu. „Dacă unui om i se măresc bogățiile, doar dărnicia constantă îl poate împiedica să ajungă mic în suflet." Evanghelizarea lumii este singura investiție destul de mare şi destul

de importantă pentru a constitui o variantă de cheltuire înţeleaptă a resurselor care sunt la îndemâna Bisericii.[19]

Acest adevăr este încă actual. Misiunea nu este crucială doar pentru viaţa lumii de afară. Misiunea este crucială şi pentru viaţa Bisericii. Noi pierim împreună cu bogăţia noastră dacă nu ne dăruim pe noi înşine în lucrarea de caritate acasă şi în lucrarea de misiune între popoarele nemântuite. În America, noi suntem foarte înstăriţi. Biserica deţine toţi banii necesari trimiterii şi sprijinirii unei armate de ,ambasadori' care să se jertfească şi să răspândească bucuria şi altora. Dar Biserica (adică oamenii care o formează) nu lasă să le scape aceşti bani din mână.

În 1916 protestanţii dăruiau bisericilor lor 2,9% din venituri. În 1933, în cea mai neagră perioadă a marelui declin economic, procentul a fost de 3,2%. În 1955, imediat după ce abundenţa a început să fie simţită, procentul era tot de 3,2%. În 2000, când americanii erau, după plata taxelor şi după inflaţie, cu 450% mai bogaţi decât în timpul marelui declin economic, protestanţii dăruiau 2,6% din venituri bisericilor lor.[20]

Mai mult decât atât, „Dacă membrii bisericilor creştine istorice din Statele Unite ar fi dăruit în medie 10% din venitul lor în anul 2000, ar fi existat un fond anual suplimentar de 139 miliarde de dolari care să fie folosit pentru scopuri bisericeşti."[21] Adăugaţi la acesta faptul cu adevărat şocant că, din banii pe care-i dăruim bisericii, mai puţin de 6% se duc către misiunea externă, şi din această sumă doar 1% se foloseşte pentru atingerea oamenilor care nu au venit încă în contact cu Evanghelia."[22] Nu vrem prin asta să spunem că ar trebui să abandonăm un front sau altul. Ce vreau să spun este că există resurse pentru toate acţiunile în folosul celor nemântuiţi dacă trăim astfel încât să arătăm că Cristos este Comoara noastră.

Nu-L vom cunoaşte pe deplin decât dacă ne implicăm în misiunea Lui

Pentru folosul ei propriu, biserica trebuie să se implice în misiune. Nu-L vom cunoaşte pe Cristos în deplinătatea maiestăţii Sale până nu-L vom cunoaşte ca fiind triumfător printre naţiunile

lumii. Nu-L vom admira şi nu-L vom lăuda după cum se cuvine până când nu-L vom vedea adunându-şi o oştire de închinători din toate grupurile şi popoarele lumii – inclusiv dintre popoarele tradiţional musulmane, hinduse sau budiste. Nimic nu lărgeşte atât de mult viziunea noastră despre harul triumfător al lui Dumnezeu ca orizontul lucrării Sale de mântuire în cursul istoriei. O, ce istorie măreaţă! „Dar tot voi lăuda lucrările Domnului, căci îmi aduc aminte de minunile Tale de odinioară; da, mă voi gândi la toate lucrările Tale şi voi lua aminte la toate isprăvile Tale" (Psalm 77:11-12). „Lăudaţi-L pentru isprăvile Lui, lăudaţi-L, după mărimea Lui nemărginită!" (Psalm 150:2). „Lăudaţi pe Domnul toate Neamurile; slăviţi-L, toate noroadele" (Romani 15:11, care citează Psalmul 117:1).

Care este situaţia în lumea noastră de azi?

Provocările evanghelizării lumii sunt încă foarte mari. Suntem într-o poziţie mai bună ca oricând pentru a înţelege orizontul şi natura acestei însărcinări. Patrick Johnstone scrie: „Pentru prima dată în istorie avem o situaţie destul de completă a popoarelor lumii şi a gradului în care au fost ele evanghelizate."[23] Există numeroase grupuri care fac muncă de cercetare pentru a ajuta biserica să cunoască grupurile de oameni din lume care au fost preluate, în vederea evanghelizării, de către o biserică creştină sau de o agenţie de misiune.[24] Cartea lui Johnstone ne dă un bun sumar al situaţiei la sfârşitul secolului al XX-lea.[25]

Un mod adecvat de exprimare a situaţiei este să spunem că 1,2-1,4 miliarde de oameni n-au avut niciodată şansa să audă Evanghelia[26]; cu alte cuvinte, ei trăiesc în nişte culturi unde predicarea Evangheliei în moduri inteligibile nu este la îndemână. Unii analişti estimează la mai mult numărul celor neevanghelizaţi. De exemplu, *Annual Statistical Table on Global Mission 2002* de David Barrett şi Todd Johnson dă drept cifră a celor neevanghelizaţi 1.645.685.000. Asta înseamnă că 26,5 % din populaţia lumii trăieşte în grupuri care nu au biserici băştinaşe care să-i evanghelizeze.[27]

În jur de 95 % din aceştia trăiesc în aşa-numita fereastră 10/40 (între latitudinea 10 şi 40 nord de Ecuator şi între Atlantic şi Pacific). Aceasta este cea mai mare provocare a zilelor noastre.

Johnstone o prezintă într-o perspectivă istorică plină de speranţă:

Întorcându-ne înapoi, vedem un model general care se înalţă din cei 200 de ani de creştere [a bisericii] pe măsură ce a luat avânt – în anii 1700 Atlanticul de Nord, în anii 1800 Pacificul, în anii 1960 Africa, în anii 1970 America Latină, în anii 1980 Asia de Răsărit, în anii 1990 Eurasia. Acest înconjur al globului de o dată şi jumătate ne pune în faţă acum provocarea ferestrei 10/40. Asia Centrală şi de Sud, cât şi Orientul Mijlociu, sunt zonele majore de provocare. Unde vor fi realizările primei decade din noul mileniu? Între musulmani, hinduşi, budişti? Acestea sunt ultimele bastioane rămase necucerite unde vrăjmaşul ţine sufletele oamenilor. Fluxul tot mai înalt al Evangheliei loveşte tot mai sus în jurul acestei arii şi deja avem mostre despre cam ce ar putea însemna o reuşită în aceste locuri. Aş vrea să am spaţiul şi libertatea de a vă povesti lucrurile uimitoare care au loc în aceste fortăreţe teologice impenetrabile.[28]

Dumnezeu face o chemare acestei generaţii: Ascultaţi!

Există o chemare către generaţia de azi să asculte pe Cristosul înviat şi să facă ucenici din toate popoarele neevanghelizate ale lumii. Mă rog ca Dumnezeu să ridice sute de mii de tineri şi „absolvenţi" (care îşi termină studiile şi sunt gata să urmeze o carieră în lucrarea creştină). Mă rog ca această chemare divină să-ţi răsune şi ţie în inimă cu sentimentul bucuriei, nu cu acela al vinovăţiei. Mă rog ca această chemare să-ţi fie confirmată cu darurile necesare, cu o dorinţă nestăpânită, cu semnele providenţei, având confirmarea bisericii tale. Suflă pentru a transforma într-un foc orice scânteie de dorinţă în acest sens, citind biografii, meditând asupra Scripturii, cercetând despre popoarele străine de Evanghelie, rugându-te cu pasiune şi stând de vorbă cu misionari veterani. Nu fugi de chemarea ta. Urmăreşte-o!

Lasă gândirea ta să se oprească nu numai la persoanele nemântuite pe care le cunoşti şi care merg în pierzare, ci şi la grupurile întregi de oameni, la popoarele care nu au nici un acces la Evanghelie. Aceasta a fost marea ambiţie a apostolului Pavel: „Să vestesc Evanghelia acolo unde Cristos nu fusese vestit" (Romani 15:20). Întotdeauna vor exista oameni care au nevoie de întoarcere la

Dumnezeu chiar şi acolo unde există deja o biserică înfiinţată. Această lucrare nu este doar lucrarea misiunilor de frontieră, adică de la graniţele împărăţiei lui Dumnezeu. Misiunile de frontieră fac ceea ce a dorit Pavel: Plantează biserici acolo unde acum nu există o posibilitate de lucrare. Aceasta este marea nevoie a vremii de acum – nu doar de misionari care să slujească bisericile înfiinţate în alte ţări (lucru de care este o mare nevoie, mai ales pentru creşterea de conducători în aceste locuri), dar şi de misionari care să meargă la grupuri sau triburi sau în locuri unde nu există încă o biserică care să slujească.

Timpul misiunilor nu s-a sfârşit

Să nu credeţi că s-a sfârşit timpul în care era nevoie de misiune externă, iar acum naţiunile respective trebuie să continue şi să sfârşească ce mai e de făcut. Mai există sute de grupuri de oameni şi sunt milioane de persoane în locuri unde nu există creştini care să facă evanghelizarea în cadrul propriei culturi. Trebuie să se facă misiune transculturală. Este clar, această lucrare nu trebuie făcută neapărat de un om din cultura Apuseană, din moment ce Dumnezeu îşi creşte biserica mai repede în restul lumii.[29] Ar fi minunat să se întâmple aşa. Nu doresc deloc să limitez bucuria dragostei. În plus, se poate ca misionarii Apuseni cu studii înalte, dar lipsiţi de experienţă, să nu aibă acelaşi succes ca un misionar mai simplu, dar mai îndrăzneţ. Referitor la lucrarea între musulmani, Patrick Johnstone spune: „Deseori, misionarii cei mai buni sunt acei care au studiat doar puţin despre bazele Islamului, dar au pasiune pentru a-L împărtăşi pe Cristos. În îndrăzneala lor pentru Isus, sunt gata să se ducă să-L mărturisească pe Cristos musulmanilor în locuri unde chiar şi islamiştii se tem să meargă."[30] Dar să nu ne înşelăm. Culturile trebuie depăşite şi acesta este rolul misiunilor. Marea Însărcinare dată de Domnul Isus va fi sfârşită de misiunile transculturale nu prin evanghelizarea în cadrul propriei culturi făcută de persoane din aceeaşi ţară.

Deci „roagă-L pe Domnul secerişului să scoată lucrători la secerişul Lui" (Matei 9:38) şi întreabă-L dacă nu cumva şi tu trebuie să fii unul din ei. Fii pregătit ca o astfel de rugăciune să te schimbe.

Când Domnul Isus le-a spus ucenicilor să se roage aşa, următorul lucru care s-a întâmplat a fost că i-a ales pe cei doisprezece şi i-a trimis, doi câte doi. Dumnezeu trezeşte de multe ori în noi dorinţa, apoi ne dă daruri şi deschide uşi atunci când ne rugăm şi luăm în calcul posibilităţile reale şi nevoile reale. Roagă-te deci pentru secerători şi poate vei deveni chiar tu unul din ei. Fă-ţi rost de o copie a uimitorului program de rugăciune numit *Lumea ca teatru de operaţiuni* [Operation World] şi roagă-te şi citeşte şi meditează trecând de la naţiune la naţiune în fiecare zi.[31] Gândeşte-te la oamenii care trăiesc în locuri ca:

Libia cu şase milioane de oameni, şi poate doar zece credincioşi indigeni.

Buthanul, o împărăţie budistă de sihaştri în munţii Himalaya, ruptă de mărturia creştină de milenii, cu doar o mână de credincioşi indigeni în mijlocul celor două milioane şi jumătate de locuitori ai săi.

Maldivele, în largul coastei de sud-vest a Indiei, şi una din cele mai închise ţări din lume.

Coreea de Nord, „o naţiune proscrisă, flămânzită treptat până la moarte sub conducerea ei comunistă nebună,"[32] fără mărturie sau viaţă de biserică în ultimii cincizeci de ani.

Arabia Saudită, cartierul general al Islamului, unde, dacă sunt descoperiţi, credincioşii saudiţi sunt executaţi.

India, poate cea mai mare provocare dintre toate, cu imensele câmpii ale Gangelui care cuprind „cea mai mare concentrare de oameni neevanghelizaţi din lume"[33]. De exemplu, numărul locuitorilor din Uttar Pradesh, din nordul Indiei, este de aproximativ 180.000.000, iar numărul creştinilor, de 1% şi este în scădere.

Turcia, ţara seculară, majoritar musulmană, având mărturie creştină în progres în doar 15 din cele 100 de state ale sale.

Gândeşte-te la amnistia dată de Dumnezeu. Găseşte-ţi un loc de retragere

Rostul acestei liste fragmentare este de a arăta populaţii întregi care trăiesc în răzvrătire faţă de Dumnezeul adevărat şi despărţiţi de Singurul care îi poate reconcilia cu Făcătorul lor. Asta înseamnă

pierzare pentru cei necredincioşi şi dezonoare pentru Cristos. El este proprietarul acestei lumi şi are dreptul la supunerea tuturor oamenilor. Orice suflet şi orice stat sunt ale Sale. Abraham Kuyper a exprimat admirabil acest lucru: „Nu există centimetru pătrat în întreg domeniul existenţei umane despre care Cristos, care este Suveran peste toate, să nu poată spune: 'Este al Meu!'"[34] Cristos a venit în această lume răzvrătită, lume pe care a creat-o pentru slava Sa şi a plătit cu sângele Său o amnistiere. Oricine depune armele necredinţei va fi absolvit de toate păcatele împotriva Suveranului universului. Prin simpla credinţă, duşmanii devin supuşii fericiţi ai împărăţiei dreptăţii şi păcii. Urmărirea acestei cauze nobile împreună cu Cristos este tot aşa de scumpă sau mai scumpă ca viaţa. Nu, nu trebuie neapărat să fii misionar pentru a admira şi a trâmbiţa scopurile înalte ale lui Dumnezeu, ca ele să fie cunoscute şi lăudate între toate popoarele şi pentru ca oamenii de pretutindeni să se bucure de ele. Dar dacă doreşti să fii satisfăcut în modul cel mai deplin cu Dumnezeul care triumfă în istoria răscumpărării, tu nu mai poţi să-ţi vezi ca până atunci de propriile tale afaceri – muncind, câştigând bani, dăruind zeciuiala, mâncând, dormind, distrându-te şi frecventând biserica, aşa cum făceai de obicei. În schimb, îţi vei lua o pauză şi vei pleca undeva pentru câteva zile cu o Biblie şi un carnet de notiţe; şi te vei ruga şi te vei gândi la modul în care timpul tău şi locul tău concret se potrivesc în marele plan al lui Dumnezeu de a face toate naţiunile să se bucure în El. Cum te vei alătura oare scopului global al lui Dumnezeu exprimat în Psalmul 67:4-5, „Se bucură neamurile şi se veselesc... Te laudă, popoarele, Dumnezeule, toate popoarele Te laudă"?

Înţelesul nemulţumirii tale

Mulţi din voi vor trebui să rămână acolo unde sunt, la locul de muncă actual, şi să se gândească la cum pot să-şi folosească mai strategic priceperea pe care o au, relaţiile şi resursele în scopul global al Tatălui ceresc. Însă pentru alţii care citesc această carte lucrurile ar trebui să se schimbe. Mulţi dintre voi, pur şi simplu, nu sunteţi satisfăcuţi cu ceea ce faceţi acum. După cum a spus J. Campbell White, rezultatele vieţii voastre nu satisfac ambiţiile voastre

spirituale cele mai profunde. Trebuie să fim atenţi aici. Fiecare loc de muncă îşi are propriile descurajări şi propriile perioade de întunecime. Nu trebuie să interpretăm în mod automat astfel de experienţe ca o chemare de a ne părăsi postul.

Însă dacă lipsa ta de satisfacţie referitoare la situaţia ta prezentă este adâncă, recurentă şi durabilă, şi dacă această lipsă de satisfacţie creşte într-un mediu saturat de Biblie, poate că Dumnezeu te cheamă către o nouă lucrare. Dacă, în timp ce simţi lipsa mulţumirii, tu doreşti să fii sfânt, să umbli după plăcerea Domnului şi să-L înalţi pe Cristos cu viaţa ta scurtă şi unică, atunci poate că într-adevăr Dumnezeu îţi eliberează rădăcinile pentru a te transplanta într-un loc şi o lucrare în care dorinţele tale spirituale profunde pot fi împlinite. Este adevărat că Îl poţi cunoaşte şi simţi pe Dumnezeu în orice profesie legitimă; însă când El te ia dintr-un loc pentru a te pune în altul, toarnă la rădăcina părtăşiei tale cu El apă proaspătă din izvoare mai adânci. Dumnezeu ne cheamă rareori la o viaţă mai tihnită şi mai uşoară, însă întotdeauna ne cheamă să-L cunoaştem mai mult şi să ne adăpăm mai din plin din harul Său întăritor.

Trebuie să continui cu profesia de păstor?

Personal, eu încerc să-mi evaluez lucrarea de multe ori în acest fel. În fiecare an la biserica noastră ţinem o „Săptămână de Misiune." Predic despre misiune; avem musafiri care ne vorbesc. Se face o provocare. Oamenii se orientează spre misiune, fac angajamente şi se înscriu în programele de educaţie premisionare. Iar eu îmi examinez în fiecare an viaţa ca păstor al acestei biserici. Privesc la ceea ce fac în lumina scopului global al lui Dumnezeu în direcţia întunericului şi a mizeriei spirituale incredibile în care se află popoarele neatinse de Evanghelie pe pământ. Îmi pun întrebarea: „Este acesta modul cel mai bun de a-mi investi viaţa în vederea scopului lui Dumnezeu de a-i face pe oamenii din toate neamurile bucuroşi în El?" O întreb pe soţia mea: „Noël, simţi cumva că ne trage ceva către primele linii ale lucrării printre popoarele neevanghelizate?"

Declaraţia de misiune a bisericii noastre pune cuvântul *răspândire* în poziţia cea mai importantă: „Noi existăm pentru a răspândi pasiunea pentru supremaţia lui Dumnezeu în toate lucrurile

pentru bucuria tuturor oamenilor prin Isus Cristos." Deci mă întreb: îmi împlinesc eu cel mai bine misiunea în rolul deţinut acum? În ziua de pe urmă, când Domnul îmi va cere să-i dau socoteală de lucrarea mea, voi fi eu în stare să-I spun: „Doamne, am stat la biserica Bethleem fiindcă am crezut că acolo voi fi cel mai de folos în împlinirea scopului Tău de a-Ţi face Numele cunoscut între popoare şi de a-Ţi strânge o turmă din toate neamurile pământului"? Când nu voi mai putea răspunde cu *Da* acestei întrebări, atunci slujirea mea în acest loc va fi terminată.

Dar tu?

Şi aşa este şi cu mulţi dintre voi. La orizont se profilează lucruri mari. Fie ca Dumnezeu să vă ajute! Fie ca El să vă elibereze! Fie ca Dumnezeu să vă dăruiască o viziune proaspătă asupra vieţii voastre, o viziune care să-L înalţe pe Cristos – indiferent că veţi pleca spre popoarele neevanghelizate sau că veţi rămâne pe loc, fideli locului dumneavoastră actual de muncă! Fie ca viziunea voastră să-şi primească înţelesul din scopul măreţ al lui Dumnezeu de a face toate popoarele fericite în El! Fie ca singura voastră laudă să fie cu crucea lui Cristos şi să puteţi spune, cu încredere dulce, că pentru voi a trăi este Cristos, iar a muri este un câştig.

Capitolul 10

Rugăciunea mea: Nimeni să nu spună la urmă „Mi-am risipit viaţa!"

Bunătatea Ta, Doamne, bunătatea Ta preţuieşte mai mult decât viaţa. Ne-ai spus acest lucru în multe feluri. Chiar cu aceste cuvinte ne-ai spus-o prin gura robului tău David: „Fiindcă bunătatea Ta preţuieşte mai mult decât viaţa, de aceea buzele mele vor cânta laudele Tale." Ne-ai spus-o şi prin cuvintele apostolului Pavel, când el striga din temniţă „Aş dori să mă mut şi să fiu împreună cu Cristos, căci ar fi cu mult mai bine." O, Doamne, cu cât mai bun eşti Tu decât viaţa! Apostolul Pavel nu exagerează când spune nu doar „mai bine", ci „cu mult mai bine". Tu eşti cu mult mai bun decât viaţa, încât Pavel spune că a muri este pentru el un câştig. „Căci pentru mine, a trăi este Cristos şi a muri este un câştig." A pierde tot ce poate oferi această lume şi a rămâne doar cu Tine este câştig.

De ce, Doamne, este dragostea Ta mai de preţ decât viaţa? Cu siguranţă, David ne dă răspunsul în modul în care se exprimă. El nu spune: „Fiindcă bunătatea Ta preţuieşte mai mult decât viaţa, de aceea buzele mele vor cânta dragostea Ta". Dar ce spune el? El spune că Te

va lăuda pe Tine, nu dragostea Ta. „Fiindcă bunătatea Ta preţuieşte mai mult decât viaţa, de aceea buzele mele vor cânta laudele Tale." Oare asta nu este astfel datorită faptului că cel mai frumos lucru în legătură cu dragostea Ta este că ea ne aduce acasă cu Tine – făcându-ne ochii şi inimile şi minţile în stare să vadă bogăţiile gloriei Tale – având toată mânia îndepărtată, tot păcatul iertat, ca nu cumva ceva să întunece desfătarea prezenţei Tale? Nu este oare aceasta dragostea Ta – dorinţa şi acţiunea lui Dumnezeu de a ne da nouă, nişte păcătoşii nevrednici, bucuria nepieritoare în Dumnezeu? Ce altceva ar putea fi dragostea Ta, dragostea Ta nemărginită? Ce alt premiu mai măreţ am putea primi dacă suntem iubiţi, decât pe Tine Însuţi!

O, Doamne, Tu ştii că mă înfior de teamă ca nu cumva mulţi din cei ce Te numesc Domn să fi făcut din ei înşişi premiul şi slava harului Tău. Cât de mulţi, Doamne, nu consideră, oare, dragostea Ta ca fiind o mărturie a valorii şi vredniciei lor? Şi atunci, este bucuria lor în valoarea Ta sau în a lor? De atât de multe decenii mesajul constant din partea lumii, şi chiar din partea unor slujitori, este acesta: dragostea aceasta înseamnă o ridicare a omului. Şi astfel, când oamenii, cu această asigurare în minte, se gândesc la înţelesul dragostei Tale, spun şi ei tot aşa: dragostea lui Dumnezeu înseamnă mărirea omului. Drept dovadă ei întreabă: Nu te simţi iubit când cineva scoate în evidenţă valoarea ta?

Eu răspund: Odată, aşa am simţit şi eu. Pe când viaţa mea îmi era mai de preţ decât Domnul, nu invers. A fost un timp când aşa mi-a părut dragostea – un timp când nu cunoşteam o bucurie mai mare decât să-mi fie rostit numele cu onoare. Când eram aşa de absorbit de propria mea persoană încât era de neconceput ca bucuria mea să izvorască din admiraţia faţă de altcineva, nu din admiraţia altora faţă de mine. O, da, ştiu ce înseamnă să numeşti laudele oamenilor din jur „dragoste" şi să-ţi justifici această lăcomie cu disponibilitatea de a face şi tu la fel. Cât de satisfăcătoare pare această dragoste a unuia faţă de altul – de fapt, o admiraţie reciprocă!

Însă acum (mulţumită harului Tău extraordinar!) văd totul ca fiind doar o imitaţie, un fals. Rădăcinile sunt în Eden, cu mult timp în urmă. Distrugătorul teribil al dragostei şi al bucuriei noastre i-a spus mamei noastre, Eva: „Dumnezeu ştie că în ziua când veţi mânca din el [din pomul oprit], vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu." Ca

Dumnezeu! Ea ar fi trebuit să răspundă: „Eu sunt deja ca Dumnezeu". Ar fi trebuit să sesizeze păcăleala. Dar nu a sesizat-o şi, vai, câţi nu o sesizează nici astăzi! Ea era deja ca Dumnezeu! Tu ai creat-o astfel – purta chipul Tău. Chemarea ei şi menirea ei înaltă era aceasta: să arate, să întruchipeze maiestatea Făcătorului ei, şi prin bucuria şi încrederea ei să Te înalţe pe Tine. Dar atunci s-a semănat gândul cel rău: „Nu pot ajunge în alt mod să fiu ca El. Aş putea ajunge o persoană maiestuoasă şi dragostea s-ar defini atunci ca preţuirea propriei mele valori.

Şi astfel a intrat în lume marea răsturnare de valori numită păcat. Şi dragostea a fost pusă cu susul în jos. Mă doare, Doamne, şi să exprim în cuvinte, dar aceasta este realitatea de acum, cu ruşine o spun: Dragostea Ta nu mai înseamnă pentru lumea de azi că Tu faci ce faci pentru a Te face pe Tine bucuria noastră. A ajuns să însemne că Tu faci tot ce faci pentru a ne face pe noi să ne simţim valoarea. Este o răsturnare tristă. Şi încă mai mult decât atât: Nu doar că asta ne-a lipsit sufletele de singura bucurie stabilită de Tine pentru satisfacţia noastră veşnică, ci mai rău, Te lipseşte pe Tine de locul de onoare, de Comoara vieţilor noastre.

Şi tot ce ai făcut Tu de atunci, din ziua aceea neagră din Eden, are ca scop tocmai îndreptarea situaţiei. O, ce istorie întreagă de lucrări şi revelaţii, pentru a Te face pe Tine centrul bucuriei noastre şi pentru a-Ţi lua înapoi locul de onoare – să fii Acel pe care poporul Tău Îl preţuieşte mai mult decât viaţa. O, în câte moduri ne-ai spus şi ne-ai arătat: „Eu v-am creat pentru slava Mea. V-am întocmit pentru lauda Mea. V-am făcut pentru onoarea Mea şi pentru Numele Meu." Şi ca să nu înţelegem altfel, ai adăugat: „Înaintea Feţei Mele sunt bucurii nespuse şi desfătări veşnice în dreapta Mea. Bucuraţi-vă în Mine! Bucuraţi-vă şi săltaţi de bucurie; Eu sunt Scutul vostru, şi Răsplata voastră cea foarte mare! Gustaţi şi vedeţi, şi bucuraţi-vă cu o bucurie negrăită şi strălucită."

O, ce plan minunat! Să facem ca bucuria noastră să fie ecoul măreţiei Tale. Să facem desfătarea noastră dovada că Tu eşti Comoara vieţilor noastre. Să facem bucuria sufletelor noastre să fie esenţa închinării noastre şi oglinda vredniciei Tale. Să Te glorificăm, o, Doamne, prin faptul că suntem satisfăcuţi în Tine. Cum am putut eu, o, Doamne, să fiu atât de orb încât să cred că dragostea Ta înseamnă înălţarea mea, nu a Ta? Cum am putut să-mi apropii ochiul de un

telescop grandios, făcut pentru a mă desfăta privind galaxiile, şi, remarcând pe lentilă o imagine redusă a feţei mele, să spun: „Acum sunt fericit, acum mă simt iubit"? Cum am putut să privesc apusul soarelui, între culmea munţilor şi imensitatea mării, şi să mă gândesc că pot avea o bucurie veşnică înălţându-mă pe mine însumi?

Nu, Tată, dragostea este aceasta: Plătind un mare preţ, Tu ai făcut din Tine gloria şi lauda mea. Costul prin care Te-ai făcut Comoara vieţii mele a fost imens. L-ai trimis pe Fiul Tău, centrul strălucitor al frumuseţii şi al dragostei Tale. L-ai dat la batjocură, trădare, spini, biciuire, la lovituri, pumni, cuie, ruşine şi moarte. Pentru ce? Pentru a îndepărta mânia Ta, pentru a satisface dreptatea Ta şi a îndepărta toate păcatele mele atât de mult pe cât de departe este răsăritul faţă de apus şi pentru a le arunca în cea mai adâncă mare, ca eu să pot veni acasă şi să mă bucur de galaxii. Aceasta este dragostea Ta, o, Dumnezeule, nu să fiu eu înălţat, ci să faci orice trebuie făcut pentru a trezi în mine bucuria de a Te înălţa pe Tine pentru veşnicie.

Cum ar putea atunci Cristos să nu fie pricina laudelor mele! Nu doar că El mi te-a dăruit pe Tine Însuţi mie, o Doamne, dar El Însuşi este imaginea Ta desăvârşită şi centrul strălucitor al luminii Tale. Ce am eu care să nu-mi fi fost dat prin El? Ce dar de viaţă sau ce suflare? Ce făgăduinţă făcută vreodată nu şi-a găsit răspunsul în El? Ce lucru frumos – sau ce lucru greu care în curând va fi făcut frumos – am eu, care să nu fi fost cumpărat prin sângele Său? Eu nu merit nimic, decât iadul. Şi totuşi eu am totul în El şi totul numai prin jertfa Lui. O, Doamne, departe de mine să mă laud cu altceva decât cu crucea lui Cristos, Domnul meu.

Şi acum, cum am putea noi, cei ce Îl preţuim pe Cristos şi cunoaştem că dragostea Ta este cu mult mai scumpă decât viaţa, să ne strângem, la fel ca întreaga lume, bogaţii pe acest pământ? Oare nu Te vom auzi spunând, la fel ca altădată: „Nebunule, chiar în noaptea aceasta ţi se va cere înapoi sufletul; şi lucrurile pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?" Fereşte-ne Doamne ca, în timp ce lumea este plină de nevoi, noi să stăm nepăsători şi să zicem: „Suflete, ai multe bunătăţi strânse pentru mulţi ani; odihneşte-te, mănâncă, bea şi veseleşte-te!" Fiindcă o soartă contrară, teribilă, aşteaptă o astfel de lipsă de dragoste. „Vai de voi, bogaţilor, pentru că voi v-aţi primit aici mângâierea!" Ne înfiorăm la cuvintele pe care i le-ai adresat bogatului

nemilostiv: „Adu-ți aminte că, în viața ta, tu ți-ai luat lucrurile bune și săracul de la ușa ta și-a luat pe cele rele; acum aici situația este chiar pe dos – aici, el este mângâiat, iar tu ești chinuit."

O, Dumnezeule, strângerea de astfel de bogății înseamnă irosirea vieții. Păzește-ne, Doamne! Ajută-ne să auzim și să ascultăm o altă chemare: „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina, și unde le sapă și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina, și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. Faceți-vă comori care nu pier." Dar apoi când întrebăm: „Ce comori, Doamne?" Te vedem zâmbind: „Eu sunt Comoara ta și Răsplata ta cea foarte mare. Eu sunt hrana ta și băutura ta, Eu sunt haina ta de nuntă și câștigul tău. Eu sunt viața ta și bucuria ta deplină."

Da, Doamne. Asta-mi este îndeajuns. Dar întrebăm: cum ne putem strânge comori acolo sus? Acestea nu ni se strâng prin harul Tău și nu ne sunt cumpărate odată pentru totdeauna prin sângele lui Isus? Cum putem face din viața aceasta – din viața aceasta scurtă și unică pe care o trăim acum – o strângere de comori acolo în ceruri? Tu știi, Doamne, că motivul pentru care am scris această carte mică a fost pentru a răspunde acestei întrebări. Și nu am privit la mine, nici n-am ascultat la altul. Ci am încercat să dovedesc adevărul Cuvântului Tău scris și să spun doar ce ai spus Tu. Aceasta este singura mea pretenție de a fi spus adevărul – că am repetat cuvintele scrise de Tine.

Răspunsul este că, în această viață, putem începe să-L prețuim pe Cristos și să învățăm să ne bucurăm în El. O mai mare greutate de slavă îi așteaptă pe cei ce cresc în dragostea față de Cristos. Și ce înseamnă dragostea față de Cristos? Este prețuirea a tot ce ești Tu pentru noi în El. Este desfătarea în prietenia Lui, mai presus de a familiei sau a prietenilor pământești. Este încrederea în toate promisiunile Lui, că este mai mare bucurie în prezența Lui decât în toate făgăduințele mincinoase ale păcatului. Este bucuria în gustarea gloriei încă de aici și în nădejdea plinătății viitoare când Îl vom vedea față în față. Este pacea liniștită în tot cursul cărării alese de El pentru noi, cu toate durerile ei. Este satisfacția că nimic nu vine asupra noastră fără un scop.

Este o bucurie liniștită, o, Doamne, că Isus ne-a și salvat din păcat și ne-a și arătat cum să iubim. Viața Lui, după cum ne-ai spus, a fost atât un bun dat nouă, cât și o cale de urmat. El a murit pentru noi, iar

acum ne cheamă să murim împreună cu El. El a luat asupra Lui sărăcia noastră, pentru ca noi, în El, să avem bogăţiile cerului, şi acum ne cheamă să ne folosim bogăţiile în folosul celor săraci. El n-a socotit ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine însuşi şi S-a făcut punte imensă între cer şi pământ, ca să putem înţelege ce înseamnă misiunea la frontiere şi să ne alăturăm Lui în lucrarea finală. Atunci, nu este oare acesta modul de a ne aduna comori în ceruri – să dăruim banii noştri şi să ne dăruim pe noi înşine pentru a-i face pe cât mai mulţi, bogaţi pentru totdeauna cu Dumnezeu?

Este o bucurie liniştită, spun eu, pentru că există atâta suferinţă. Nu mă pot ridica deasupra marelui apostol Pavel care îşi numea viaţa o moarte zilnică şi se exprima printr-un paradox: „ca nişte întristaţi, şi totdeauna suntem veseli; ca nişte săraci, şi totuşi îmbogăţim pe mulţi; ca neavând nimic, şi totuşi stăpânind toate lucrurile." O, Tată, ajută Bisericii Tale să iubească slava Ta mai mult decât aurul – să renunţe la iubirea confortului şi a securităţii. Fă-ne să căutăm mai întâi împărăţia Ta şi să lăsăm celelalte lucruri să ne vină după cum voieşti Tu. Ajută-ne să ne îndreptăm înspre nevoi, nu înspre uşurinţă. Ajută ca siguranţa noastră fermă şi definitivă în Cristos să ne facă în stare să ne riscăm casele şi sănătatea şi banii pe pământ. Ajută-ne să vedem că dacă încercăm să ne păstrăm bogăţia – în loc s-o folosim pentru a dovedi că nu constituie un dumnezeu pentru noi – ne vom irosi viţele, oricât succes am avea.

Doamne scump, tremur acum, când mă rog ca cititorii să simtă lucruri pe care de abia le simt eu însumi. Dar am gustat ce ar putea fi viaţa mea şi a lor dacă am putea umbla la limita morţii atotprezente zâmbind deplin încrezători că dacă am cădea sau am fi împinşi, pentru noi ar fi un câştig. O, ce abandon, ce mare libertate, ce hotărâre de a iubi va fi partea noastră dacă vom umbla în acest fel! Cât de pregătiţi am fi să suferim pentru Cristos! Ce dorinţă fierbinte de a arăta celor săraci că suntem gata să cheltuim cu bucurie şi să ne consumăm pentru a-i face pe ei bucuroşi în Dumnezeu pentru întreaga eternitate! Ce umilinţă şi eliberare de dorinţa după laude şi plată! Toate lucrurile sunt ale noastre în Cristos – lumea, viaţa, moartea, prezentul şi viitorul. Toate sunt ale noastre şi noi suntem ai lui Cristos. Şi toate câte le avem sunt nemeritate.

Astfel, Domnul meu scump, îndrăznesc să Te rog ca toate lucrurile pe care le-am scris în această carte, dacă sunt adevărate, să explodeze într-o bucurie care biruieşte teama, o bucurie în Isus Cristos. Lasă ca fiecare inimă şovăielnică să-şi amintească de ceea ce Tu însuți ai promis, „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi." Aşa că putem zice plini de încredere: „Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme: ce mi-ar putea face omul?"

Nu îngădui, Doamne, ca vreunul din cei ce citesc aceste cuvinte să ajungă să spună într-o zi: „Mi-am risipit viața". Ci fă, prin Duhul Tău atotputernic şi prin Cuvântul care străpunge inimi, ca noi, cei ce-L numim pe Cristos Domn, să-L prețuim mai mult decât propria noastră viață şi să simțim în adâncul sufletelor noastre că pentru noi a trăi este Cristos şi a muri este un câştig. Şi astfel să afişăm meritul Lui în fața oamenilor, ca toți s-o vadă. Şi prin faptul că-L prețuim, El să fie lăudat în întreaga lume. Fie ca El să fie mărit prin viața şi moartea noastră. Fie ca fiecare popor şi națiune să vadă cum bucuria în Isus eliberează pe poporul Său de lăcomie şi frică.

Lasă, Doamne, ca dragostea să curgă prin sfinții Tăi şi, chiar cu prețul vieților noastre, noi, poporul Tău, să ne bucurăm în Tine. „Să Te laude, popoarele, Dumnezeule, toate popoarele să Te laude. Să se bucure neamurile şi să se veselească." Ia-ți locul de cinste, o, Doamne Isuse, locul de Comoară atotsatisfăcătoare a lumii. Cu mâini tremurânde înaintea tronului lui Dumnezeu, şi cu totul dependenți de harul Tău, ne ridicăm glasurile şi facem acest legământ solemn: Viu este Domnul, Cel ce este totul pentru mine, că nu-mi voi risipi viața!

Prin Isus Cristos, AMIN

Bibliografie

Capitolul 1

[1] Albert Camus (1913-1960), scriitor existenţialist francez, autor de romane (*Străinul, Ciuma*), eseuri (*Mitul lui Sisif, Omul revoltat*) şi piese de teatru (*Caligula, Starea de asediu*). Creaţia sa este axată pe două coordonate: constatarea absurdului existenţial (rezultat din confruntarea omului modern cu societatea, cu istoria şi cu el însuşi) şi spiritul de revoltă care susţine afirmarea valorilor umane. Premiul Nobel (1957). (n. red.)

[2] Jean Paul Sartre (1905-1980), reprezentant al existenţialismului şi fenomenologiei franceze; în gândirea sa, „orice conştiinţă este conştiinţă a ceva" ceea ce îl duce la dialectica opoziţiei dintre „în sine" şi „pentru sine"; din aceasta perspectivă rezultă o nouă abordare a unor teme ca libertatea, autenticitatea, angoasa, „greaţa", absurdul, eşecul; filosof (*Fiinţa şi Neantul, Existenţialismul este un umanism*), dramaturg (*Muştele, Uşi închise, Diavolul şi Bunul Dumnezeu*), romancier (*Greaţa, Drumul libertăţii*) şi eseist francez. A refuzat Premiul Nobel (1964). (n. red.)

[3] Lucrarea profetică a lui Schaeffer rămâne incredibil de relevantă pentru vremea noastră. Doresc să încurajez pe fiecare cititor să citească cel puţin o lucrare de-a lui Schaeffer. Un mod bun de a începe cu „ce-i mai bun din ce-i mai bun" este *Trilogia lui Francis A. Schaeffer: Dumnezeul care există, Demisia raţiunii* şi *El există şi nu tace* [The Francis A. Schaeffer Trilogy: The God Who Is There, Escape from Reason, and He Is There and He Is Not Silent], Wheaton, Ill.: Crossway Books, 1990.

[4] C. S. Lewis, *Creştinismul redus la esenţe* [Mere Christianity], New York: Macmillan, 1952.

[5] C. S. Lewis, *Surprins de bucurie* ["Surprised by Joy"], New York: Harcourt, Brace and World, 1955, p. 199.

[6] C. S. Lewis, *Desfiinţarea omului* ["The Abolition of Man"], New York: Macmillan, 1947, p. 91.

Capitolul 2

[1] E. D. Hirsch, Validity in Interpretation [Validitatea în interpretare] (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1967), ix. Acest citat nu reflectă părerile lui Hirsch, ci părerea căreia i se opune el.

[2] Citatul este din aforismul 125 intitulat „Nebunul", în *The Joyful Science*, citat în *Adevărul lui Nietzsche* ["Nietzsche's Truth"] de Damon Minker,

Primele lucruri [„First Things"] p. 125, august/septembrie, 2002: 54; disponibilă online la adresa
http://firstthings.com/ftissues/fr0208/articles/linker.html.

[3] Daniel Fuller, *Unitatea Bibliei: Revelarea planului lui Dumnezeu pentru omenire* ["The Unity of the Bible: Unfolding God's Plan for Humanity"], Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 1992.

[4] *Ibid.*, p. 453-454.

[5] Jonathan Edwards, *Lucrările lui Jonathan Edwards*, vol.1, Edinburgh: "Banner of Truth", 1976, p. xx-xxi.

[6] Jonathan Edwards, *Nimic de pe pământ nu poate reprezenta gloriile cerului*, în „Lucrările lui Jonathan Edwards", vol.14, ed. Kenneth P. Minkema, New Haven, Conn.: Yale University Press, 1997, p. 144.

Capitolul 3

[1] Vezi http://www.268generation.com/268generation/268declaration.htm [accesată la 15.03.2003].

[2] *A exulta* vb. I. intranz. A simți o mare bucurie, a fi foarte fericit [Pr: eg-zul-] – Din fr. exulter, lat. exsultare. (Dicționarul Explicativ la Limbii Române, ed. a II-a, Editura Univers Enciclopedic, București, 1996). (n.tr.)

[3] C. S. Lewis, *Meditații într-un șopron*, în C. S. Lewis: „Colecție de eseuri și alte piese scurte" [C. S. Lewis: „Essays Collection and Other Short Pieces"], London: Harper Collins, 2000, p. 607.

Capitolul 4

[1] Pe vremea lui Cristos acesta era numele regelui demonilor – adică Satana sau diavolul.

[2] Dietrich Bonhoeffer, *Costul uceniciei* ["The Cost of Discipleship"], New York: Macmillan, 1967, p. 99.

[3] *Ibid.*, p. 55.

[4] John Bunyan, *Har din belșug pentru cel mai mare dintre păcătoși* ["Grace Abounding to the Chief of Sinners"], Hertfordshire, England: Evangelical Press, 1978, p. 123.

[5] John Bunyan, *Povețe nimerite sau Sfat pentru cei în suferință* [Seasonable Counsels, or Advice to Sufferers], în "The Works of John Bunyan", vol.2, ed. George Offor, Edinburgh: Banner of Truth, 1991, orig., 1854, p. 726.

Capitolul 5

[1] Acest punct de vedere este clar şi conştient opus celui numit *teism deschis*, care crede că Dumnezeu îşi asumă riscuri reale în sensul că El nu cunoaşte care va fi rezultatul multor evenimente pe care le hotărăşte. Această părere este reprezentată, de exemplu, de John Sanders, *The God Who Risks: A Theology of Providence,* Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press, 1998, şi Gregory A. Boyd, *Satan and the Problem of Evil: Constructing a Trinitarian Warfare Theodicy,* Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press, 2001 şi este criticată efectiv, cred eu, de R. K. McGregor Wright, *No Place for Sovereignity: What's Wrong with Freewill Theism?* Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press, 1996; Bruce A. Ware, *God's Lesser Glory: The Diminished God of Open Theism,* Wheaton, Ill.: Crossway Books, 2000; John M. Frame, *No Other God: A Response to Open Theism,* Philipsburg, N.J.: Presbyterian & Reformed, 2001; şi John Piper, Justin Taylor, Paul Kjoss Helseth, eds., *Beyond the Bounds: Open Theism and the Undermining of Biblical Christianity,* Wheaton, Ill.: Crossway Books, 2003.

[2] Vezi mai multe despre motivele pentru care Dumnezeu nu poate risca în John Piper, *The Plasures of God: Meditations on God's Delight in Being God*, 2nd edition, Sisters, Ore.: Multnomah, 2000, p. 54-62.

[3] Stephen Neill, *A History of Christian Missions,* Middlesex, England: Penguin, 1964, p. 42-43.

[4] *Ibid.*, p. 42.

[5] Acesta este felul în care înţeleg eu multe promisiuni generale din Vechiul Testament care spun că nevoile oamenilor neprihăniţi vor fi împlinite întotdeauna. De exemplu, Proverbe 10:3, "Domnul nu lasă pe cel neprihănit să sufere de foame, dar îndepărtează pofta celor răi." Eu cred că 1) aceasta este, în general, adevărat în modul cum conduce Dumnezeu lumea – cei drepţi şi harnici prosperă şi au de ajuns; şi 2) totdeauna şi absolut adevărat în sensul că cei neprihăniţi nu vor suferi de foame mai mult decât pot să îndure pentru cauza lui Cristos. Vezi John Piper, *Nici un rău nu te va atinge. Oare?* ["No Evil Will Befall You.' Really?"], în *O viaţă îndreptată spre Dumnezeu* ["A Godward Life"], *Savurând supremaţia lui Dumnezeu în întreaga viaţă,* Cartea a doua ["Savouring the Supremacy of God in All of Life", Book Two], Sisters, Ore.: Multnomah, 1999, p. 53-55.

Capitolul 6

[1] Robert Murray M'Cheyne, *Predici de M'Cheyne* [„Sermons of M'Cheyne"], Edinburgh: n. p., 1848, p. 482. Sublinierea noastră. Citat în Timothy J. Keller, *Ministries of Mercy: the Call of the Jericho Road,* Philipsburg, N.J.: Presbyterian & Reformed, 1997, p. 40.

[2] Spun "mereu mai mare" nu pentru că trecem de la tristețe la bucuria pe care o vom gusta odată în cer, ci pentru că trecem de la o plinătate la alta. Spun asta pentru că o minte limitată – şi noi vom fi întotdeauna limitați – nu poate pricepe plinătatea lui Dumnezeu. Va exista întotdeauna pentru mintea limitată încă ceva de înțeles din Dumnezeul infinit. Când realizăm acest lucru, vom fi tot mai fericiți. Puteți citi mai multe gânduri scrise de Jonathan Edwards despre acest subiect în John Piper, *God's Passion for his Glory: Living in the Vision of Jonathan Edwards,* Wheaton, Ill.: Crossway Books, 1998, p. 37.

[3] Pentru o tratare mai detaliată a unității acestor două motive în viața creştinului, vezi capitolul "A Passion for God's Supremacy and Compassion for Man's Soul: Jonathan Edwards on the Unity of motives for World Missions", în John Piper, *Let the Nations Be Glad: The Supremacy of God in Missions,* 2nd edition, Grand Rapids, Mich.: Baker, 2003, p. 203-214.

Capitolul 7

[1] Randy Alcorn, *Principiul Comorii* [„The Treasure Principle"], Sisters, Ore., Multnomah, 2001, p. 8.

[2] Ralph Winter, *Reconsacrarea pentru un stil de viață ca în vreme de război, nu ca în timp de pace*, în „Perspectives on the World Christian Movement: A Reader", 2nd edition, eds. Ralph D. Winter and Steven C. Hawthorne, Pasadena, Ca.,, William Carey Library, 1999, p. 705.

[3] Matei 24:42; 25:13; 26:41; Fapte 20:31; 1 Corinteni 16:13; Efeseni 6:18; Coloseni 4:2; 1 Tesaloniceni 5:6; 1 Petru 5:8.

[4] Ralph Winter, *Reconsacrarea pentru un stil de viață ca în vreme de război, nu ca în timp de pace*, p. 706.

[5] Citat din http://www.verbo.org/site/winter.htm [accesat la 02-04-2004]. Pentru clarificarea relației dintre libertatea Satanei şi suveranitatea lui Dumnezeu, aş sublinia faptul că Satana este real şi că Dumnezeu îi dă permisiunea [sau lungimea lesei, cum s-ar spune] să exploateze blestemul divin asupra creației în urma păcatului (Romani 8:20-23), însă Dumnezeu rămâne în control asupra lumii în toate componentele ei. Nu este contradicție între a spune că Dumnezeu controlează toate lucrurile şi a spune că trebuie să ne luptăm să câştigăm biruința asupra bolii, să ne împotrivim nedreptății şi să câştigăm pe oameni pentru Cristos. Lupta noastră este o parte a modului Său de a-şi împlini planul Său suveran. Vezi John Piper, *Plăcerea lui Dumnezeu în tot ce face* ["God's Pleasure in All That He Does"], cap. 2 din "Plăcerile lui Dumnezeu: Meditații asupra desfătării lui Dumnezeu în a fi Dumnezeu" ["The Pleasures of God: Meditations on God's Delight in Being God"], Sisters, Ore.,: Multnomah, 2000, p. 47-76.

[6] James Bradley, *Steagurile părinților noştri* [„Flags of Our Fathers"], New York, Bantam, 2000, p. 62.

[7] Neil Postman, *Amusing Ourselves to Death* etc., Spring 1985: 15, 18. Vezi cartea cu acelaşi nume, *Amusing Ourselves to Death: Discourse in the Age of Show Business,* New York: Viking, 1985.

[8] David Wells, *Dumnezeu în pustiu: Realitatea adevărului într-o lume a viselor care se ofilesc* ["God în the Wasteland: The Reality of Truth în a World of Fading Dreams"], Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1994, pp. 88, 90.

[9] Douglas R. Groothuis, *Felul cum imaginile agasante ale culturii TV subminează puterea cuvintelor* ["How the Bombarding Images of TV Culture Undermine the Power of Words"], Modern Reformation, 10 ianuarie/ferbruarie 2001, p. 35-36. Disponibilă online la adresa http://www.modernreformation.org/mr01/janfeb/mr0101bombardingtv.html.

[10] Bradley, *Flags of Our Fathers*, p. 246-247. Această carte este istoria bătăliei de la Iwo Jima împletită cu viețile celor şase purtători de steag în faimosul Iwo Jima Memorial, aşa cum a fost povestită de John Bradley, unul dintre soldații eroi.

[11] *Ibid.*, p. 188.

[12] Megan Heggemeir, *Pentru adolescenți: Moda este cheia integrării* ["For Teenagers, Fashion Is Key to Fitting in"], în "Minneapolis Star Tribune", 16 noiembrie, 2002: A23.

[13] Bradley, *Flags of Our Fathers*, p. 174-175.

[14] *Ibid.*, p.161-162.

Capitolul 8

[1] Martin Luther, *An Open Letter to the Christian Nobility*, în „Three Treatises", Philadelphia: Fortress, 1960, p. 14-17. Vezi Gene Edward Veith, Jr., *God at Work: Your Christian Vocation în All of Life,* Wheaton, Ill.: Crossway, 2002, pentru a citi expunerea pentru laici a doctrinei lui Luther despre profesie. Vezi de asemenea Os Guinness, *The Call: Finding and Fulfilling the Central Purpose of Your life,* Nashville: Word, 1998 şi Paul Helm, *Callings: The Gospel in the World,* Edinburgh: Banner of Truth Trust, 1998.

[2] Cecil F. Alexander, *Toate lucrurile strălucitoare şi frumoase* ["All Things Bright and Beautiful"], 1848.

[3] Jonathan Edwards, *Gânduri referitoare la Trezire* ["Thoughts Concerning the Revival"], în "The Great Awakening, The Words of Jonathan Edwards", vol. 4, New Haven, Conn., Yale University Press, 1972, p. 340.

[4] C. S. Lewis, *Christianity and Literature*, în "Christian Reflections", Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1967, p. 10.

[5] C. S. Lewis, *Răspuns dat lui Dr. Pittenger* ["Rejoinder to Dr. Pittenger"], în "God in the Dock: Essays on Theology and Ethics", Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1970, p. 183.

Capitolul 9

[1] Courtney Anderson, *Către ţărmul de aur: Viaţa lui Adoniram Judson* [„To the Golden Shore: The Life of Adoniram Judson"], Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 1956, p. 14.

[2] Deismul era „credinţa bazată în special pe raţiune, într-un Dumnezeu care a creat universul şi apoi l-a abandonat, neasumându-Şi nici un control asupra vieţii, neexercitând nici o influenţă asupra fenomenelor naturale şi nefăcând nici o revelaţie supranaturală." The American Heritage Dictionary (http://www.bartleby.com/61/44/D0104400.html, accesat la 04.03.2003).

[3] Anderson, *To the Golden Shore*, p. 41.

[4] *Ibid.*, p. 42.

[5] *Ibid.*, p. 44. Sursa acestei istorii este relatarea orală din partea unor membri ai familiei, înregistrată în Francis Wayland, *A Memoir of the Life and Labors of the Rev. Adoniram Judson D. D.*, vol. 1, Boston: Phillips, Sampson, and Co., 1854, p. 24-25.

[6] Anderson, *To the Golden Shore*, p. 45.

[7] *Ibid.*, p. 83.

[8] *Mărturisirea de credinţă a Institutului Bethleem* [„The Bethlehem Institute Affirmation of Faith"] poate fi citită în întregime la http://desiringgod.org/library/what_we_believe/tbi_affirmation. html.

[9] B. B. Warfield, *Persoana şi lucrarea lui Cristos* [„The Person and Work of Christ"], Philadelphia: Presbyterian & Reformed, 1950, p. 574. Am găsit acest citat în cartea lui Timothy Keller, *Lucrările milei: Chemarea drumului spre Ierihon* [Ministries of Mercy: The Call of the Jericho Road], Phillipsburg, N. J.: Presbyterian & Reformed, 1997, p. 65. Mi-aş dori ca toţi cititorii mei să citească această carte.

[10] Kenneth Scott Latourette, *Aceştia au căutat o ţară* [„These Sought a Country"], New York: Harper and Brothers, 1950, p. 46.

[11] John R. Mott, *Cinci decade şi o privire înainte* [Five Decades and a Forward View], New York: Harper and Brothers, 1939, p. 8.

[12] David Howard, *Puterea studentului în misiune* ["Student Power in Missions"], Ralph D. Winter şi Steven C. Hawthorne *Perspective asupra mişcării creştine mondiale: un cititor* ["Perspectives on the World Christian Movement: A Reader"], a doua ediţie, Pasadena, Ca.: William Carey Library, 1999, p. 283. Majoritatea faptelor despre SVM pe care le-am înregistrat aici provin din acest articol.

[13] Ruth Rouse şi Stephen C. Neill, *O istorie a mişcării ecumenice, 1517-1948* ["A History of the Ecumenical Movement, 1517-1948"], Philadelphia: Westminster, 1967, p. 328.

[14] J. Campbell White, *Mişcarea misionară a lui Layman* [The Layman's Missionary Movement], Ralph D. Winter şi Steven C. Hawthorne *Perspective asupra mişcării creştine mondiale: un cititor* [„Perspectives on the World

Christian Movement: A Reader"], ediția a 2-a, Pasadena, Ca.: William Carey Library, 1981, p. 222.

[15] *Ibid.*, p. 223.

[16] *Ibid.*, p. 224.

[17] *Ibid.*, p. 225.

[18] *Ibid.*, p. 224.

[19] *Ibid.*, p. 225.

[20] *http://www.emptytomb.org/research.html*, accesat la 28.03.2003

[21] *http://www.emptytomb.org/Chapter6hlites.html*, accesat la 28.03.2003

[22] *http://www.missionfrontiers.org/newslinks/statewe.html*, accesat la 28.03.2003

[23] Patrick Johnstone, *Biserica este mai mare decât crezi* ["The Church Is Bigger Than You Think"], Ross-shire, England: Christian Focus, 1998, p. 229.

[24] *http://www.ad2000.org/peoples/jpllist.pdf*; *http://www.joshuaproject.net/*; *http://www.calebproject.org/maps.html* etc.

[25] Patrick Johnstone, *Biserica este mai mare decât crezi* ["The Church Is Bigger Than You Think"], p. 225-230.

[26] *Ibid.*, p. 215. Johnstone este mult mai optimist față de Barrett în aceste cifre: aproximativ 20% din populația lumii nu este evanghelizată; 47% sunt necreștini care trăiesc în zone evanghelizate; 33% sunt creștini practicanți.

[27] David B. Barrett și Todd M. Johnson *Buletinul internațional al cercetării misionare* [„International Bulletin of Missionary Research" 26], (Statistica anuală a misiunii mondiale 2002 – "Annual Statistical Table on Global Mission 2002"), ianuarie 2002, p. 22-23.

[28] Patrick Johnstone, *Biserica este mai mare decât crezi* ["The Church Is Bigger Than You Think"], p. 115-116.

[29] Această extindere din secolul XX este semnalată și explicată de Philip Jenkins în *Noul regat al lui Hristos* [„The New Christendom"], Oxford: Oxford University Press, 2002.

De-a lungul secolului trecut... centrul de greutate în lumea creștină s-a mutat spre sud în Africa, Asia și America Latină. În prezent, cele mai mari comunități creștine din lume le găsim în Africa și America Latină. Dacă dorim să vedem un creștin model din zilele noastre, ar trebui să ne gândim la o femeie care trăiește într-un sat nigerian sau într-unul brazilian. Așa cum a observat tânărul kenyan John Mbiti, „centrele universalității bisericii nu se mai află în Geneva, Roma, Atena, Paris, Londra, New York, ci în Kinshasa, Buenos Aires, Addis Abeba, Manila." Orice ar crede nord-americanii sau europenii, creștinismul o duce foarte bine în emisfera sudică a globului: nu doar supraviețuiește, ci se și extinde. p. 2.

[30] Patrick Johnstone, *Biserica este mai mare decât crezi* ["The Church Is Bigger Than You Think"], p. 273.

[31] Patrick Johnstone şi Jason Mandryc, *Lumea acţiunii: Când ne rugăm, Dumnezeu lucrează* ["Operation World: When We Pray God Works"], Waynesboro, Ga.: Paternoster USA, 2001; vezi versiunea on-line la http://www.gmi.org/ow/.

[32] *Ibid.*, p. 222.

[33] *Ibid.*, p. 223.

[34] Abraham Kuyper, *Un lector centenar* ["A Centennial Reader"] ("Sphere Sovereignity" – *Suveranitatea sferei*), ed. James D. Bratt, Grand Rapids, Mich.:Eerdmans, 1998, p. 488.

ALTE CĂRŢI PUBLICATE LA
EDITURA PERLA SUFERINŢEI:

:e ce întârzie trezirea? – *Leonard Ravenhill*
Rugăciunea pentru trezire – *Leonard Ravenhill*
rezirea... după voia lui Dumnezeu – *Leonard Ravenhill*
. iaţa lui A.W.Tozer – *James L. Snyder*
Cum să testăm duhurile – *A.W. Tozer*
Închinarea giuvaerul pierdut – *A.W. Tozer*
Urmărirea lui Dumnezeu – *A.W. Tozer*
Dumnezeu în urmărirea omului – *A.W. Tozer*
Ce s-a întâmplat cu închinarea? – *A.SW. Tozer*
Rutină, putreziciune sau trezire – *A.W. Tozer*
Tragedie în biserică – lipsa darurilor – *A.W. Tozer*
Credinţa dincolo de raţiune – *A.W. Tozer*
Întorc vorba diavolului – *A.W. Tozer*
Isus este biruitor! – *A.W. Tozer*
Oameni care s-au întâlnit cu Dumnezeu – *A.W. Tozer*
Isus, Căpetenia credinţei noastre – *A.W. Tozer*
Isus, Omul nostru în slavă – *A.W. Tozer*
Rădăcina celor drepţi – *A.W. Tozer*
Atributele lui Dumnezeu (Volumul 1) – *A.W. Tozer*
Atributele lui Dumnezeu (Volumul 2) – *A.W. Tozer*
Sfetnicul – *A.W. Tozer*
Născut după miezul nopţii – *A.W. Tozer*
Omul: sălaşul lui Dumnezeu – *A.W. Tozer*
Creştinul acela incredibil – *A.W. Tozer*
Hristos, Fiul etern – *A.W. Tozer*
Succesul şi creştinul – *A.W. Tozer*
Preţul neglijenţei – *A.W. Tozer*
Trezirea – *Martyn Lloyd Jones*
Bucurie negrăită – *Martyn Lloyd Jones*
Crucea – *Martyn Lloyd Jones*
Depresia spirituală – *Martyn Lloyd Jones*
Calea lui Dumnezeu, nu a noastră – *Martyn Lloyd Jones*
Căutând faţa lui Dumnezeu – *Martyn Lloyd Jones*
Dumnezeul Atotsuficient – *Martyn Lloyd Jones*
Ce au pipăit mâinile noastre – *Lowell Brueckner*
Cristosul din Apocalipsa – *Lowell Brueckner*
Dumnezeu a făcut natura – *Lowell Brueckner*

Căutați Împărăția lui Dumnezeu (Volumul 1) – *Lowell Brueckner*
Căutați Împărăția lui Dumnezeu (Volumul 2) – *Lowell Brueckner*
Căutați Împărăția lui Dumnezeu (Volumul 3) – *Lowell Brueckner*
Puterea rugăciunii – *R. A. Torrey*
Putere de sus – *John Greenfield*
Țara Galilor invadată de Duhul Sfânt – *James Stewart*
Pogoară-Te Doamne! – *Roger Ellsworth*
2 Timotei – *John MacArthur*
Flămând după Dumnezeu – *John Piper*
50 de motive pentru care Isus a venit să moară – *John Piper*
Hristos Se arată – *John Fletcher*
Predici de trezire – *William C. Burns*
Sfințenia Nou-Testamentară – *Thomas Cook*
Memorii – *Charles Finney*
Creşte-ți copiii pentru Hristos – *Andrew Murray*
Viața lui Robert murray M'Cheyne – *Andrew Bonar*
Predici şi scrisori – *Robert Murray M'Cheyne*
Cărarea rugăciunii – *Samuel Chadwick*
Drumul spre Rusalii – *Samuel Chadwick*
Povara Domnului – *Ian Macpherson*
Viața şi Jurnalul lui David Brainerd – *Jonathan Edwards*
Jonathan Edwards despre trezire – *Jonathan Edwards*
Emoțiile religioase – *Jonathan Edwards*
În arena credinței – *Erich Sauer*
Autobiografie – *George Müller*
Predici despre trezire – *Charles H. Spurgeon*
Viața lui Dumnezeu în sufletul omului– *Henry Scougal*
Calea crucii – *J. Gregory Mantle*
Oare sunt un creştin adevărat? – *Joseph Alleine*
Îndatoririle părinților – *J.C. Ryle*
O chemare la rugăciune – *J.C. Ryle*
Privind țintă la ISUS – *Isaac Ambrose*
Robert Chapman (Apostolul dragostei) – *Robert L. Peterson*
Raze curate de soare – *Jock Purves*
Trestia frântă – *Richard Sibbes*
Viața ascunsă de rugăciune – *David M. M'Intyre*

Editura Perla Suferinței, Str. Viitorului Nr.121, com. Şcheia, Sf. Ilie
727528, Suceava, tel/fax: 0230510081, 0723868857,
E-mail: office@perlasuferintei.ro, www.perlasuferintei.ro